Jean Sider
CONTACTE SUPRATERESTRE I
ELEMENTE DE STRANIETATE
qrupd drdep print
Jean Sider *traducere de*
NICOLAE CONSTANTINESCU
Editura
1997
Editor: Dorin Ion Nedelcu Tehnoredactare: Valentin Florin Luca Coperta: Ovidiu Brezan
Titlul original:
CONTACTS SUPRA-TERRESTRES LEURRES ET MANIPULATIONS
Copyright © 1994 by Jean Sider Translation Copyright O 1997 Editura BGMIN9 pentru ediţia în limba română
Copyright © Colecţia UFO: Nicolae Constantinescu

ISBN 973 – 9326 – 02 – 1
CUPRINS
Introducere 7
1. Evenimentul secolului 11
2. Magdalena 55
3. Intoxicarea 76
4. Schimburi teteleppatice 99
5. Ferma „Diavolului” 125
6. Oameni ciudaţi 158
7. Concluzii provizorii 179
Anexa 1 182
Anexa 2 197
INTRODUCERE
Această lucrare este urmarea logică a primelor mele două cărţi. Ea încearcă să aducă noi argumente ipotezei conform căreia o inteligenţă necunoscută, dispunând de mijloace tehnologice sofisticate, care decurg dintr-o altă fizică decât a noastră, evoluează în spaţiul nostru planetar.
În *Ultra Top Secret*, am vrut mai ales să sensibilizez cititorul în privinţa importanţei impactului creat de

apariţia ozn-urilor şi a organismelor militare şi de securitate ale Statelor Unite.

La sfârşitul lucrării *OZN-Dosar secret*, am introdus în concluzii noţiunea de înşelătorie, ozn-urile fiind doar nişte amăgeli, pentru a ne face să credem că sunt nave spaţiale pilotate de creaturi extraterestre. Am mai emis ipoteza care acordă o origine spaţio-temporală inteligenţei supraumane care a creat ozn-urile şi care ar folosi conceptele şi superstiţiile noastre ca să ni se înfăţişeze şi să ne influenţeze spiritul într-un fel oarecare, pentru a-l modela, a-l adapta şi a-l controla mai bine. Am mai sugerat că aceste amăgeli puteau fi materializate în mod excepţional pentru a provoca sau întări la unii oameni credinţa în această intervenţie extraterestră.

Am pus în discuţie ipoteza extraterestră şi am propus să-i substituim o ipoteză diferită, fenomenul nefiind, cel puţin aceasta e părerea mea, originar de pe o planetă îndepărtată, ci mai curând dintr-o altă dimensiune a spaţiului şi a timpului intim legată de Pământ. Fenomenul n-ar fi deci nou, ci ar fi fost totdeauna prezent şi ar fi jucat un rol capital în evoluţia vieţii noastre psihice de-a lungul istoriei omenirii.

Această a treia lucrare va merge şi mai departe decât primele două prezentând un dosar referitor la diferite tipuri de manipulare mentală exercitate asupra societăţii noastre de o putere care transcende capacităţile noastre de gândire şi apasă puternic asupra destinului omenirii, în acest scop, în afară de ozn-uri, vor fi descrise şi alte forme de fenomene, pe care trebuie neapărat să le prezint cititorului pentru a-i permite să sesizeze mai bine amploarea ascendenţei pe care această putere secretă o are asupra civilizaţiei noastre.

Pentru cititorii care nu cunosc lucrările melc precedente, voi reaminti principalele elemente care trebuie să fie luate în considerare pentru a înţelege bine esenţa evoluţiilor care vor prevala în această a treia lucrare:

Începutul lui iulie 1947: recuperarea de către

militarii americani a unor resturi de la unul sau mai multe aparate aeriene şi a ocupanţilor lor, mici umanoizi macrocefali de origine necunoscută. Am interpretat acest eveniment ca fiind provocat cu bună ştiinţă de către inteligenţa care creează ozn-urile, cu ajutorul unor momeli materializate, adaptate momentului.

26 iulie 1947: înfiinţarea de către preşedintele Harry Truman a Consiliului Naţional de Securitate (National Security Council), care permite instalarea unei organizaţii tentaculare de servicii de securitate. Pentru supravegherea cercetărilor secrete asupra ozn-urilor, sunt create două organisme:

— IAC (Intelligencc Advisory Committec).

— OSI (Office of Scientific Intelligencc).

Al doilea grup era controlat de CIA.

— NSC-ul nu era un simplu grup de înalţi funcţionari, după cum se poate vedea după personalitatea membrilor săi:

— Preşedintele Statelor Unite.

— Vicepreşedintele Statelor Unite.

— Ministrul Apărării.

— Ministrul Afacerilor Externe.

— Directorul Biroului Planului de Urgenţă (OEP).

Când cititorul va şti că o astfel de instanţă supremă nu a fost creată cu ocazia războiului americano-japonez după atacul de la Pearl Harbourde la 7 decembrie 1941 dat de aviaţia japoneză, şi că în iulie 1947 Statele Unite erau singura ţară care deţinea bomba atomică (URSS-ul o va obţine abia în 1949), va aprecia mai bine cât de excepţională a fost considerată conjunctura pentru înfiinţarea unei astfel de instituţii.

2 septembrie 1947: generalul Nathan F. Twining, şeful serviciului de informaţii al US Air Forcc, semnează o notă intitulată: „Părerea AMC-ului despre farfuriile zburătoare”. AMC era *Air Materiei Command*, organism care grupa toate serviciile de securitate ale Armatei Acrului. Această notă este reprodusă în prima mea carte,

Ultra Top Secret[1], şi conţinutul ci se bazează pe un raport furnizat de un serviciu numit AC/AS-2, pe studii preliminare făcute de un serviciu numit T-2 şi de un altul care ar fi fost *Aircraft Lahoratory*, *Engineering Division T-3*. Asta cu mult înainte de înfiinţarea proiectului Sign. Generalul Twining considera că, citez: „Fenomenul observat este foarte real, nu imaginar".

21 noiembrie 1950: inginerul canadian Wilbert B. Smith, mandatat de guvernul ţării sale să studieze observaţiile de ozn-uri în cadrul unui proiect Magnet, obţine informaţii printr-un canal oficial (ambasada Canadei la Washington), referitoare la felul în care concepca fenomenul guvernul american. După spusele informatorului, identificat mai târziu ca fiind doctorul Robert Irving Sarbacher, cercetări intense asupra ozn-urilor au fost întreprinse de un mic grup condus de doctorul Vannevar Bush. După mai bine de treizeci de ani de la redactarea raportului W.B. Smith, doctorul R.I. Sarbacher avea să trimită o scrisoare uluitoare cercetătorului William Steinman, în care mărturisea că aparate „alicns" fuseseră capturate împreună cu pasagerii lor care arătau ca insectele de pe Pământul nostru, după propria lui exprimare.

În 1956: căpitanul Edward J. Ruppelt, fostul şef al proiectului *Bine Book*, a publicat o carte în care se poate citi: „La câteva săptămâni după prima observare a unui ozn la 24 iunie 1947, Aviaţia Militară a stabilit un proiect pentru anchetare şi analizarea tuturor rapoartelor referitoare la ozn-uri".

Deoarece primul proiect cunoscut de public a fost proiectul Sign, creat la 30 decembrie 1947 şi devenit operaţional abia la 22 ianuarie 1948, asta înseamnă că Ruppelt face aluzie la un proiect secret, altfel ar fi scris: „La câteva *luni* după..."

În 1961: un document provenit de la cartierul general al US Air Forcc, obţinut la sfârşitul anilor

1 în pregătire la Editura Lucman, colecţia OZN (n.ed.).

şaptezeci de către cercetătorul Robert Todd, amintea de trei proiecte destinate ozn-urilor, necunoscute de public, conduse de *Force Sistems Command Foreign Technology Division*. E vorba de proiectele *Moondust*, *Blue Fly* şi *Ufo*.

În 1980: cercetătorul Richard Hall obţine de la cartierul general al Infanteriei americane o scrisoare în care acest organism recunoaşte existenţa unui *Interplanatary Phenomenon Unit*, care a fost dezactivat la sfârşitul anilor cincizeci.

Am obţinut personal confirmarea acestei informaţii într-o scrisoare de la aceeaşi autoritate militară datând din decembrie 1987.

În 1987: tot de la nivel oficial, am obţinut copia unei scrisori trimisă de *National Security Agency* lui Pete V. Domenici, senator de Connecticut, care recunoştea existenţa unui proiect *Aquarius*, consacrat ozn-urilor, în cadrul US Air Force. Ca şi în cazul celorlalte documente, şi acesta este reprodus în prima mea carte.

EVENIMENTUL SECOLULUI Contraancheta

Asociaţia CUFOS (*Center for the Ufo Studies*), înfiinţată de astronomul Joseph Allen Hynek, fost consilier ştiinţific al US Air Force în cadrul Proiectului *Blue Book*, a hotărât, în 1988, să sponsorizeze doi dintre membrii săi, Kevin D. Randle şi Donald R. Schmitt, pentru a încerca să afle ce e adevărat şi ce e fals în cazul prăbuşirii de la Roswell.

Polemica în legătură cu evenimentul era atât de violentă şi comportamentul primilor anchetatori atât de controversat (în special cel al lui William Moore, a cărei reputaţie fusese ştirbită prin divulgarea unui document fals referitor la un pretins grup secret numit Majestic-12), încât conducătorii acestui centru privat au hotărât să-şi concentreze mijloacele financiare, tehnice şi intelectuale asupra acestui caz.

Fazele cazului:

La 8 iulie 1947, în presa americană e publicat un comunicat oficial al bazei militare de la Roswell, în special în *Roswell Daily Record*, care vorbea despre recuperarea

de către Aviaţia Militară a unei farfurii zburătoare aparent intactă.

În după-amiaza aceleiaşi zile s-a difuzat o dezminţire de către generalul Roger M. Ramey, şeful Regiunii a 8-a Aeriene de la

Jean Sider

Fort Worth (Texas), care preciza că se făcuse o confuzie cu un balon-sondă.

Timp de peste treizeci de ani, acest „incident" ieşit din comun avea să zacă în uitare. Apoi, într-un mod cu totul întâmplător, el a revenit în actualitate astfel:

În 1978, în cursul unei emisiuni NBC în Florida despre foştii combatanţi, fostul colonel Jessc A. Mareei a dezvăluit că a participat la recuperarea rămăşiţelor unei farfurii zburătoare lângă Roswell în iulie 1947, şi că explicaţia cu confuzia făcută cu un balon-sondă a fost o minciună pentru a-i înşela pe ziarişti.

În acelaşi an, Leonard Strânglicid, veteran al cercetării ufologice din Statele Unite, obţine un interviu de la maiorul Jesse A. Marcel care îşi susţine în continuare afirmaţiile.

În 1979, William Moorc începe să publice articole despre acest caz, urmate, în 1980, de o carte al cărei autor principal este Charles Berlitz.

În 1981, William Moorc întreprinde o lungă anchetă pentru găsirea altor martori, şi publică din când în când texte pentru asociaţia MUFON, până în anul 1987, an în care este angajat în afacerea Mantie-l 2.

Se poate spune că ancheta făcută de Randle şi Schmitt a şters orice suspiciune care ar fi putut să mai existe în legătură cu acest caz.

3 iulie 1947

În ajunul acestei zile, târziu în timpul serii, o furtună extrem de violentă s-a abătut asupra unui sector din comitatul Lincoln (New Mexico), între Roswell şi Corona. Fermieri! W.W. „Mac" Brazel, care exploata ferma Foster într-un sector foarte izolat ufide densitatea populaţiei era foarte mică, a avut impresia că distinge, printre fulgere, o

explozie foarte diferită de cea provocată de tunetele furtunii, pe care a asociat-o imediat unui aparat aerian accidentat, poate o rachetă, după cum presupunea el. Mai la vest, fermierul ştia că se află terenul de încercare de la White Sands şi că acolo se întâmplau lucruri destul de ciudate, mai mult sau mai puţin legate de experienţele făcute pe rachetele V2, precum şi pe alte arme noi. În consecinţă, Brazel a considerat că un aparat oarecare s-a rătăcit din cauza furtunii şi a fost lovit de trăsnet.

A doua zi dimineaţă, 3 iulie, împreună cu fiul unuia dintre vecinii săi, Timothy Proctor, fermierul a plecat călare să inspecteze terenul, pentru a localiza o eventuală epavă şi pentru a vedea care păşuni nu erau prea inundate pentru a permite animalelor să pască. Cei doi bărbaţi conduceau o turmă de oi la păscut.

În cursul acestei recunoaşteri, Brazel a localizat o mulţime de fragmente împrăştiate pe unul dintre câmpurile sale, cele mai multe de mărime mică, dar erau şi bucăţi mai mari. Contrar a ceea ce rămâne în urma avioanelor care se prăbuşesc, fragmentele se aflau pe o suprafaţă mică, de parcă obiectul de la care proveneau ar fi explodat în aer la o altitudine destul de joasă. În mod ciudat, oile au refuzat să

— Traverseze acel spaţiu de teren acoperit cu bucăţi formate din mai multe materiale diferite pe care fermierul nu le-a putut identifica.

Brazel a luat câteva dintre acele rămăşiţe şi s-a hotărât să se ducă la vecinii lui cei mai apropiaţi, părinţii lui Timothy, Floyd şi Lorctta Proctor, care locuiau la aproximativ zece mile de-acolo.

Fermierul ar fi vrut ca familia Proctor să meargă la Roswell să ducă eşantioanele la biroul şerifului local. Deşi capitala comitatului lor se afla la Carrizozo, Brazel şi vecinii lui obişnuiau să se ducă la Roswell pentru nevoile lor. Să semnalăm faptul că lângă Roswell se afla singura bază aeriană a Statelor Unite care adăpostea o unitate de bombardiere special amenajate pentru a lansa o bombă atomică. E vorba de Grupul de Bombardament 509.

Dar familia Proctor a refuzat. Ca şi Brazel, oamenii erau săraci, iar o călătoric dus-întors la Roswell, care însemna aproximativ 160 km, era pentru ci prea grea. În epoca aceea, micii crescători de animale se descurcau destul de greu şi se gândeau foarte bine înainte de a se deplasa, mai ales că preţul cauciucurilor şi benzinei nu era prea scăzut.

6 iulie 1947

Mai târziu, convins că fusese vorba de un aparat militar experimental, Brazel s-a hotărât să se ducă chiar el la Roswell, duminică 6 iulie 1947, cu speranţa că va obţine o recompensă.

Ajuns la destinaţie, Brazel i-a încredinţat şerifului George Wilcox o mică cutie de carton cu câteva dintre fragmentele acelea ciudate

(vreo treizeci), iar acesta a anunţat imediat baza aeriană. Înainte de sosirea oamenilor din Army Air Force (care mai târziu va deveni US

Air Force), şeriful a primit un telefon de la reporterul radio Frank

Joyce, de la staţia locală KGFL, care l-a întrebat, ca în fiecare zi, dacă avuseseră loc fapte diverse importante. Wilcox, care tocmai n-V1. fi; ifi. îi. pdiscuta cu Brazel despre eveniment;! l-a dat pe fermier iar acesta i-a repetat reporterului ceea ce-i spusese şerifului. Reporterul a venit în fugă.

Apoi au sosit succesiv la biroul şerifului: maiorul Jesse A. Marcel, şeful serviciului de siguranţă al bazei de la Roswell, căpitanul Sheridan Cavitt, de la CIC, *Counter Intelligencc Corps*, serviciu de contraspionaj, şi colonelul William Blanchard, şeful bazei aeriene de la Roswell. Cei trei au venit atât de repede, încât Wilcox a mărturisit mai târziu că a avut impresia că parcă ar fi aşteptat telefonul lui ca să sară în maşină.

Fragmentele au trecut din mână în mână, inclusiv prin ale celorlalţi poliţişti prezenţi, dar nimeni nu a putut să identifice eşantioanele şi nici aparatul de la care proveneau.

Colonelul Blanchard a ordonat maiorului Marcel şi căpitanului Cavitt să-l însoţească pe Brazel acasă, să petreacă acolo noaptea, şi apoi fermierul să le arate drumul până la locul unde avusese loc prăbuşirea, deoarece nu era uşor de descoperit, fiind vorba de o păşune pentru oi care cobora pe flancul unei mici coline până la un şenal, apoi se întindea peste o mică ridicătură şi cobora din nou în cealaltă parte.

Natura insolită a fragmentelor de aparat impunea decizii rapide, în vederea ridicării lor fără întârziere, pentru a fi ferite de ochii unor eventuali curioşi.

În timp ce ofiţerii îl însoţeau pe Brazel pe drumul ce ducea la Corona şi se lăsa noaptea, colonelul Blanchard a luat cu el la bază cutia cu eşantioane. Ajuns la biroul său, colonelul a telefonat la cartierul general al Regiunii a 8-a Aeriene de la Fort Worth (Texas), care a anunţat Pentagonul iar acesta i-a ordonat colonelului Dubose, adjunctul generalului Ramey, şeful Regiunii, să trimită imediat fragmentul la Washington. Ceea ce s-a şi făcut, cu un avion B-25 pilotat de colonelul Alan B. Clark, care a îndeplinit această misiune.

Această precizare este foarte importantă şi demonstrează că înalte autorităţi ale Pentagonului au primit un eşantion din fragmentele aparatului mai înainte ca ele să fi fost curăţate în totalitate de pe terenul pe care se aflau împrăştiate.

Fragmentele

Ca o sinteză, se poate spune că sunt de patru feluri:

1. Fragmente de diferite mărimi dintr-un material metalic de tip necunoscut, de culoare ruginie dar ternă, fin ca poleiala de la pachetele de ţigări, foarte uşor, de o mare robusteţe, care nu se putea nici îndoi, nici rupe, nici tăia, nici găuri, nici răsuci, fragmentele recăpătându-şi imediat forma iniţială în clipa în care le dădeai drumul. Un martor a raportat că a încercat zadarnic să le îndoaie trecând peste ele cu roata unui camion. Erau atât de fine încât te puteai tăia cu muchia lor. Fragmentul cel mai mare avea un diametru de aproximativ trei metri, iar cel mai mic de

numai câţiva milimetri. Fragmentele aveau rezilienţa unui metal ieşit din comun şi erau suple ca materialul plastic. Căpitanul Oliver W. Henderson, care a păstrat una dintre aceste bucăţi ca amintire, a pretins că atunci când era magnetizat, obiectul căpăta o lumină blândă care nu producea nicio umbră.

2. Bastonaşe de 10 – 15 cm, rectilinii, cu o grosime de câţiva milimetri, dintr-un material rigid de culoarea argăselii semănând cu lemnul de balsa, dar nu era nici lemn, nici metal, nici material plastic, având o greutate derizorie. Unele aveau pe ele un şir de caractere care semănau mai mult cu nişte simboluri decât cu un anumit tip de scriere. Fiul maiorului Jesse Marcel, care a avut unul în mână, şi-a amintit în stare de regresie hipnotică despre felul în care arătau şi a putut să facă un desen aproximativ (vezi ilustraţia).

3. Mici fragmente de material semănând cu poleiala şi care aveau un fel de dublură care semăna cu hârtia adezivă, dar care nu putea să fie separată de celălalt material.

4. Fire foarte fine şi foarte rezistente semănând cu nişte fibre optice sau fire de nailon, ca cele folosite de pescari.

Nu au existat rămăşiţe asemănătoare cu cele pe care le putem găsi în urma accidentării unor aparate casnice. Niciun fel de şuruburi, buloane, ţevi, bucăţi de motor, bucăţi de fuzelaj mai mult sau mai niţin calcinate, ulei ars ctc…

Anchetatorii, când s-au deplasat la faţa locului, în septembrie 1989, pentru a face o cercetare minuţioasă a pajiştii pe care fuseseră găsite fragmentele, cu speranţa că vor mai găsi unul două căzute prin crăpăturile, terenului, vizuini, găuri de şarpe şi alte cavităţi naturale, au aflat câteva lucruri de la William Brazel Junior, fiul lui „Mac”, şi de la un anume Jim Parker, lucrător agricol la ferma Foster.

După curăţenia făcută de militari, Brazel Jr. a mai găsit şi alte fragmente pe care a vrut să le păstreze ca amintire din pricina proprietăţilor lor de rezistenţă

uimitoare. La un an de la prăbuşire, ducându-se la Corona ca să facă cumpărături, a făcut greşeala să vorbească despre asta altor crescători de vite întâlniţi într-un bar. A doua zi, un căpitan, un sergent şi doi oameni din poliţia militară (probabil de la baza din Roswell) au venit la fermier să-i ceară fragmentele respective şi acesta a trebuit să le predea.

Jim Parker nu ştia nimic despre prăbuşirea de la Roswell căci încă nu se născuse în 1947. În vara anului 1988, în timp ce-şi vedea de treburi la Ferma Foster, fiul său care se întorcea de la şcoală i-a spus că văzuse un jeep al armatei deplasându-se pe pământul fermei. Tatăl a sărit în camionetă şi a reuşit să găsească intruşii. Erau nişte militari tineri, înarmaţi cu multe hărţi ale regiunii, care păreau să caute ceva. Au pretins că se aflau acolo pentru localizarea unui teren favorabil pentru instalarea unui radar pentru altitudinile joase. Liniştit, Parker tocmai voia să plece, când unul din oameni l-a întrebat, cu un aer detaşat, dacă auzise de prăbuşirea de la Roswell şi dacă cunoştea locul exact unde avusese loc. Parker a răspuns că nu ştia nimic şi s-a întors acasă.

Anchetatorii au fost convinşi că militarii veniseră pentru a face o ultimă curăţire a sitului, probabil pentru faptul că aflaseră că CUFOS avea intenţia să trimită acolo o echipă. Într-adevăr, operaţiunea fusese anunţată în 1988 într-o revistă a acestei asociaţii…

Trebuie să precizez că zona prăbuşirii se află foarte departe de singurul drum care traversează ferma, iar ca să ajungi acolo, trebuie să parcurgi câţiva kilometri pe un teren schimbător, ceea ce face foarte dificilă localizarea.

— *Jean Sicrier* – 1

După părerea tuturor martorilor care au avut ocazia să aibă în mână aceste fragmente, nu e vorba de materiale prelucrate pe Pământ, fiind mult mai probabil rămăşiţele unui obiect zburător neidentificat de origine neumană. Maiorul Lewis S. Rickett, agent CIC în vremea aceea, care a participat la curăţirea locului în zilele de 6 şi 8 iulie, a declarat anchetatorilor că în 1948 a avut ocazia să stea de

vorbă cu maiorul Joe Wirth, agent CIC de la baza aeriană Andrews (Washington). El l-a întrebat dacă erau cunoscute rezultate ale analizei fragmentelor şi interlocutorul său i-a răspuns că experţii încă nu erau în stare să spună despre ce e vorba, cu atât mai mult cu cât nu reuşiseră să taie nici măcar una singură!

7 iulie 1947

Imediat ce s-a crăpat de ziuă, maiorul Marcel şi căpitanul Cavitt au fost conduşi de fermierul Brazel la locul prăbuşirii. Fragmentele erau orientate în direcţia nord-vest/sud-est, pe o porţiune de teren cam accidentată, cu o suprafaţă de aproximativ 1200 mx 75 m), având în vârf o zonă scobită cu dimensiunile de aproximativ 150 m x 3 m.

Maiorul Mareei a început să se deplaseze pe teren cu un aparat de detectat radiaţiile, dar verificările n-au semnalat nimic. Apoi, împreună cu Cavitt, au început să strângă cât mai multe fragmente pe care le-au îngrămădit în maşina Buick 1942 a ofiţerului şi în jeepul agentului de contraspionaj. Această treabă le-a luat toată ziua şi nu s-au oprit decât la căderea nopţii, când s-au reîntors la Roswell.

Pentru că domiciliul ofiţerului se afla în drum spre bază, şi ţinând cont de natura extraordinară a fragmentelor adunate, ofiţerul nu a ezitat să se oprească şi să-şi trezească soţia şi fiul – era cam miezul nopţii – pentru a le arăta eşantioanele. Scrisoarea lui Jesse Mareei Jr., devenit între timp otorinolaringolog, publicată în *OZN, Dosar Secret*, demonstrează că acest episod este cât se poate de autentic.

Maiorul a arătat familiei sale diferitele tipuri de fragmente descrise mai înainte, apoi a dus totul în maşină şi a pornit mai departe spre bază. Şi-a petrecut noaptea în clădirea afectată serviciului de securitate şi în zori, imediat ce a aflat că colonelul Blanchard îl putea primi, s-a dus la biroul comandantului bazei aeriene din Roswell pentru a-i arăta fragmentele adunate şi pentru a-i face un raport verbal.

8 iulie 1947

La începutul dimineţii, fragmentele au fost examinate de toţi militarii implicaţi în acest caz, inclusiv de colonelul Blanchard, şi, în ciuda sugestiilor făcute (aparate aeriene uşoare, baloane, rachete tip V2 ctc...), nimeni nu a fost în stare să identifice acele resturi ale căror proprietăţi nu se potriveau cu niciun produs tehnologie cunoscut în acea perioadă, nefiind un produs al metalurgiei. Neverosimila rezistenţă a fragmentelor, care nu puteau fi tăiate şi nici deteriorate cu nimic, a stupefiat pe toată lumea. Maiorul Marcel a încercat să rupă un fragment cu ajutorul unui baros de opt kilograme. Obiectul se îndoia dar nu se rupea!

Având convingerea că are de-a face cu un eveniment cu totul şi cu totul ieşit din comun, colonelul Blanchard a înţeles că trebuie să depună toate eforturile pentru ca civilii să nu ajungă pe sit.

În acest scop, prima sa iniţiativă a fost să-i telefoneze lui Prévost Marshall, şeful poliţiei militare a bazei, ca să ia măsurile necesare pentru interzicerea accesului pe drumul care ducea la ferma Foster şi pentru a fixa un cordon de securitate în jurul sitului. Toate acestea se petreceau între orele şase şi şapte dimineaţa.

The International UFO Museum & Research Center at Roswell, New Mexico

January 6, 1993

Mr. Jean Sider 17/ r. F. Buisson 92110 CLICHY FRANCE

Dear Mr. Sider:

Thank you so much for becoming a member of our organization. You will fiind enclosed a copy of our first newsletter and also, a copy of the brochure explaining the Museum.

You have wondered as to my participation in the „Roswell Incident". It ic a very simple explanation. On July 7, 1947, I

was the Public Relations Officcr at the then Roswell Army Air Field. At that time Colonel William H. Blanchard, who was the Base Cominander, called me to his office and

grave me information to the effect that we had in our possession a flying saucer. He further informând me that Major Jessie Marcel, the Base Intelligence Officer, had gone to the ranch and retrieved pieces of this material which he had taken to Fort Worth, Texas to yive to General Roger Ramey, the eighth Air Forcc Commander. The Colonel instructed me to work up a release and take it to the local news media which at that time consisted of two newspapers and two radio stations. I did as I was told and delivered the press release to all four of the news media. Upon my return to the Base the telephones were ringing with calls from all over the world questioning our having possession of a flying saucer.

That în essence was the emire part that I played in the „Roswell Incident". The matter pretty well stopped when General Ramey informând the press în Fort Worth that the materials that had been brought to him by Major Marcel were simply part of a weather balloon. It was not until about 1978 that I orice again becamo involved in this scenario when I was intervâewcd by Stanton Friedmnn, who was assicting Bill Moore în compiling information for „The Roswell Incident". Subsequently, there have been many, mnny intervieva in which 1 have participated and we oincerely feel that the story of the weather balloon was a cover-up.

We at the Museum are very happy to cooperate with you in any way that we can and apreciate your interest in our part of the „Roswell Incident".

Very truly yours,

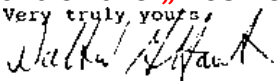

Walter G. Ilaut
WCM/jy
P.O. Box 2221 Jloawcil, N.M. 88202

TRADUCEREA SCRISORII MAIORULUI WALTER G. HAUT

Dragă domnule Sider.

Mulţumesc mult că aţi acceptat să deveniţi membru al organizaţiei noastre. Veţi găsi alăturat primul nostru

buletin, precum ţi un exemplar din broşura explicativă a muzeului nostru.

Vă întrebaţi care a fost participarea mea la „incidentul Roswell”. E foarte simplu. La 7 iulie 1974, eram ofiţerul însărcinai cu relaţiile cu publicul la ceea ce era atunci baza aviaţiei militare de la Roswell. În *perioada aceea, colonelul William H. Blanchard, care comanda baza, m-a chemat în biroul său şi m-a informat că avem în posesia noastră o farfurie zburătoare. Mai târziu, mi-a precizai că maiorul Jesse Marcel, ofiţer de informaţii, se deplasase pe terenul fermei şi adusese de acolo bucăţi din acest aparat care fuseseră duse la Fort Worth (Texas) şi înmânate generalului Roger Ramey, comandantul Forţei 8 Aeriene. Colonelul mi-a dat instrucţiuni pentru întocmirea unui comunicat şi remiterea lui organelor presei locale reprezentate, în acel moment, de două ziare şi două posturi de radio. Am făcut lotul conform ordinelor primite şi am înmânat comunicatul de presă celor în drept. La întoarcerea mea ta bază, telefoane venite din lumea întreagă solicitau precizări despre această farfurie zburătoare căzută din cer şi aflată în posesia noastră.*

Iată, în mare, rolul pe care l-am jucat în „incidentul Roswell întregul caz s-a închis în momentul în care generalul Ramey a informat presa că fragmentele care îi fuseseră duse de maiorul Marcel erau nişte bucăţi dintr-un balon meteo. Abia în 1978 am fost din nou amestecat în acest caz, în urma unui interviu acordat lui Stanton Friedman, care îl ajuta pe Bill Moore să strângă detalii pentru cartea sa, Incidentul Roswell. *Mai târziu, am dat multe*

*Jecm Sider „*1

Interviuri şi, sincer vorbind, am sentimentul că povestea cu balonul-sondă a fost o acoperire pentru ascunderea adevărului.

Muzeul este fericit să colaboreze cu dumneavoastră cât mai bine cu putinţă şi apreciază interesul pe care îl aveţi faţă de incidentul Roswell.

Cu cordialitate, al dumneavoastră, Walter G. HAUT 6

ianuarie 1993

Apoi a ordonat, la şapte şi jumătate, adunarea şefilor serviciilor implicate în această primă acţiune, pentru a coordona rolul şi mişcările personalului angajat, cât şi pentru împiedicarea curioşilor de a ajunge la locul accidentului şi curăţarea terenului de cele mai mici fragmente.

La recomandarea venită de la Washington, D.C. – adică de la autorităţile superioare –, el a ordonat locotenentului Haut, ofiţer însărcinat cu relaţiile cu publicul, să redacteze un comunicat care anunţa capturarea unui „disc zburător", cum se spunea în mediile militare, farfuriile zburătoare făcând parte din terminologia jurnalistică.

În mod ciudat, Randic şi Schmitt nu reuşesc să-şi explice hotărârea publicării unui astfel de comunicat şi totuşi motivele care îl justifică sunt simple. Ei merg până acolo încât spun că colonelul Blanchard ţinea să păstreze relaţiile bune cu municipalitatea oraşului Roswell şi considera că publicul trebuia să fie ţinut la curent cu situaţia. E fals. Colonelul nu a luat această decizie după capul său, ci la ordinul Pentagonului.

Cititorul îşi va aminti că la 6 iulie, scara, un avion special fusese trimis la Washington cu fragmentele pe care fermierul Brazel le adusese la birou şerifului Wilcox. Deci, experţii de la cel mai înalt eşalon al ierarhici militare avuseseră suficient timp – toată ziua de 7 iulie – ca să-şi facă o idee despre problema care se punea.

Pentagonul a putut astfel foarte uşor să pună la cale un scenariu care urmărea înşelarea oamenilor de presă şi a publicului. Să nu uităm că reporterul Frank Joyce ştia despre incident, ca şi toţi vecinii familiei William Brazel, şi unele dintre aceste persoane, mai ales Joyce, începuseră să vorbească despre cele întâmplate, iar prin oraş începuseră să circule zvonurile despre o farfurie zburătoare prăbuşită. Textul comunicatului oficial avea drept scop:

1. Să dea impresia că „discul zburător" fusese

recuperat intact, deci că la locul respectiv nu avea ce să se mai descopere.

2. Precizând că a fost dus la Fort Worth, la cartierul general, jurnaliştii erau îndepărtaţi de Roswell, şi erau incitaţi să meargă în acel oraş din Texas, unde le fusese pregătită o întreagă comedic de către generalul Roger M. Ramey, şeful Regiunii a 8-a Aeriene, în timp ce oamenii din poliţia militară se deplasau la faţa locului pentru a curăţa terenul şi a bloca accesul eventualilor curioşi, maiorul Marcel primea ordin să însoţească fragmentele colectate în avion împreună cu S. Cavitt şi L. Rickett, de la CIC, chiar la Fort Worth, la bordul unui aparat B-29, pilotat de locotenentul colonel Payne Jennings. În aparat, în afară de maiorul Marcel, se afla locotenentul colonel Robert Barroclough şi subofiţerii Robert Porter, George Ades, William Cross şi Sterling Bône.

Maiorul Marcel, care fusese citat în comunicatul de presă, era prevăzut să facă parte din comedia organizată de Pentagon pentru îngroparea cazului, dar când a urcat în avion, ofiţerul nu a ştiut acest lucru. El găsise fragmentele (după Brazel), deci el trebuia să le prezinte, pentru a juca un rol pe care era departe de a-l bănui în acel moment.

Trebuie să notăm că textul comunicatului de presă nu divulga identitatea fermierului care descoperise primul fragmentele, nici localizarea fermei. Se preciza doar: „În împrejurimile oraşului Roswell”, deşi, în realitate, ferma era situată la şaptezeci şi cinci de kilometri în nord-vestul acestui oraş, iar aşezarea cea mai apropiată era

Jecm Sider

Corona. Se făcuse totul pentru ca identificarea locului şi a martorului principal să fie dificilă, jurnaliştii fiind obligaţi să treacă pe la Fort Worth pentru a obţine detalii.

În plus, colonelul Blanchard a ordonat să se facă o cercetare aeriană, căci mirosea că s-ar putea să se găsească şi altceva, nu departe de situl iniţial. Această treabă a căzut în sarcina lui Oliver W. Henderson. În sfârşit, el i-a anunţat pe toţi participanţii la cercetări că

acum cazul fusese clasat „top secret”.

Colonelul Blanchard s-a deplasat imediat la faţa locului, unde se afla numai de câteva minute când un mesaj radio i-a semnalat că fusese localizat un al doilea sit. Mesajul era concis şi nu oferea niciun detaliu, pentru că acum totul devenise foarte secret. Pilotul avionului a dat instrucţiuni precise oamenilor de la primul sit, pentru ca un detaşament să se poată deplasa la cel de al doilea sit. Colonelul Blanchard s-a limitat doar la câţiva ofiţeri de rang înalt şi câţiva oameni din poliţia militară care s-au îndreptat spre est, au trecut de cordonul de oameni înarmaţi şi au dispărut într-un mic canion. Ceea ce au găsit va fi explicat mai departe.

Peste treizeci de oameni au participat la curăţirea primului sit, iar la căderca nopţii treaba era terminată. Din precauţic, un cordon de pază a fost menţinut şi în timpul nopţii, iar colonelul Blanchard, însoţit de câţiva dintre ofiţerii săi, a petrecut noaptea la fermă, fermierul Brazel fiind dus la baza de la Roswell unde avea să fie ţinut între şase şi opt zile, pentru a fi condiţionat şi pregătit pentru a servi interesele unei „raţiuni de stat”…

În timpul tuturor acestor acţiuni, locotenentul Haut, ofiţerul care se ocupa de relaţiile cu publicul, redactase în mai multe exemplare textul comunicatului de presă dorit de Pentagon şi, de la orele unsprezece dimineaţa, îşi începuse turneul care cuprindea punctele în care trebuia să le lase: posturi de radio, ziare, agenţii de presă.

Daily Record fiind un ziar de seară, editorul său a putut să dea informaţia pe prima pagină a numărului său aflat în pregătire pentru acea zi. Unele ziare de a doua zi dimineaţă nu au reluat-o şi nu au publicat decât dezminţirea generalului Ramey, căci era vorba de prima etapă a celui mai viclean plan pus la punct de autorităţile militare ale Pentagonului pentru înşelarea presei.

8 iulie 1947 Curmare)

Când jurnaliştii au primit comunicatul agenţiei Associated Press, care relua comunicatul locotenentului Walter Haut, unii dintre ei s-au dus imediat la Fort Worth,

cel puţin cei din statele cele mai apropiate.

Generalul Ramey, şeful Regiunii a 8-a Aeriene, prevenit de generalul Clements McMullen, adjunctul generalului Kenny, şef al SAC, *Strategic Air Command* din cadrul Pentagonului, anticipase această sosire masivă de reporteri. Pentru a face să scadă tensiunea creată de cazul prăbuşirii farfuriei zburătoare, care înfierbântase telexurile de la primele ore al dimineţii, şi pentru a impune tăcere zvonurilor fanteziste care circulau prin anumite redacţii (unii vorbeau de cadavrele unor mici umanoizi şi chiar de o creatură extraterestră capturată vie), acest general a pus totul în mişcare pentru a îngropa cazul Roswell.

După ce aparatul B-29, care transporta fragmentele culese de maiorul Marcel şi agenţii CIC, Cavitt şi Rickctt, a aterizat la Fort Worth Army Air Field, câteva eşantioane din lot au fost aduse în biroul generalului Ramey, singurul ofiţer de la bază care le-a văzut. Nici colonelul Dubose, adjunctul său, nu a avut ocazia să le privească, deoarece nu făcea parte din categoria *need lo know* (nevoia de a şti), având în vedere clasificarea „top secret" aplicată cazului abia din acea dimineaţă. Generalul i-a cerut apoi maiorului Mareei să-l urmeze în sala hărţilor pentru a-i arăta poziţia exactă a prăbuşirii.

Maiorul Marcel a putut după aceea să meargă la masă la popota ofiţerilor, iar la întoarcere a fost abordat de un colonel, probabil şeful serviciului secret al bazei, care i-a spus cam aşa: „Generalul Ramey consideră că fragmentele culese în sectorul vostru sunt ale unui balon meteorologic. Ar vrea să vii în biroul lui la orele cincisprezece pentru a le identifica ca atare în faţa presei care va fi primită în acel moment".

Nu a existat nici presiune categorică, nici ordin, numai o sugestie. Când maiorul a dat curs convocării, primul lucru văzut pe podeaua biroului generalului nu l-a surprins decât pe jumătate. Se aflau acolo câteva zeci de bucăţi dintr-un balon sondă de tipul Rawin – pe care l-a recunoscut cu uşurinţă deoarece văzuse astfel de baloane

de multe ori – care îtilocuiseră fragmentele aduse de el în acea dimineaţă.

În birou se afla generalul Ramey şi adjunctul său colonelul Dubose. Marcel a fost informat de general că presa avea să vină în birou, dar că nu trebuia să ia iniţiativa să vorbească, exceptând cazul când va trebui să răspundă la întrebările generalului.

Primul jurnalist care s-a prezentat la intrarea bazei a fost J. Bond Johnson, fotoreporter la *Star Telegram*, ziarul principal din Fort Worth. Făcuse doar câţiva kilometri cu maşina, de aceea sosise cu mult înainte faţă de ceilalţi jurnalişti din statele vecine.

Generalul Ramey, preocupat de menţinerea unor relaţii bune cu civilii din Fort Worth, i-a dat voie jurnalistului să intre în biroul său şi şi-a jucat în faţa lui numărul ticluit dinainte. L-a chemat pe maiorul Marcel, l-a întrebat dacă este într-adevăr ofiţerul care a cules fragmentele, dacă făcuse o confuzie cu un balon-sondă şi dacă fragmentele de pe podeaua biroului erau chiar cele pe care le găsise. La fiecare întrebare, maiorul Marcel a răspuns: „Da, domnule general”.

Apoi plutonierul Irving Newton, meteorologul bazei, a fost şi el introdus în birou, iar generalul l-a întrebat, tot în prezenţa jurnalistului:

— *Poţi să identifici în mod categoric fragmentele care se află în biroul meu*?

Newton, care nu ştia nimic de această farsă şi nici de prăbuşire, a admis fără nicio dificultate, după ce a luat în mână câteva fragmente, că recunoştea, fără teama de a greşi, rămăşiţele unui balon-sondă folosit în meteorologie, de tipul Rawin, echipat cu o ţintă special concepută ca să reflecte undele radar.

Jurnalistul a făcut câteva fotografii, apoi s-a întors în redacţie unde s-a străduit să redacteze – pentru a „dezumfla” băşica în formă de farfurie – un raport scurt, pe care l-a trimis redactorului-şef şi agenţiei *Associated Press*. Mai mult, având în vedere contractul de schimburi dintre *Star Telegram* şi celelalte organe de presă din ţară,

Bond Johnson le-a trimis câteva din pozele făcute.

Astfel se explică de ce majoritatea ziarelor de dimineaţă, care se pregăteau să publice comunicatul locotenentului Haut în numărul lor din 9 iulie, au modificat total prima pagină, înlocuindu-l cu articole având titluri de genul:

Farfuria zburătoare era doar un balon meteo!

Farfuria accidentată a fost doar o confuzie!

Militarii iau un balon drept o farfurie!

Pe la orele optsprezece, când vreo treizeci de jurnalişti nerăbdători, veniţi din toate direcţiile, au fost informaţi de generalul Ramey că fusese o eroare, servindu-li-se aceeaşi însccnare, unii dintre ei au jurat că nu vor mai înghiţi astfel de gogoşi şi că vor arunca la coş de acum înainte toate ştirile despre farfurii zburătoare. Ce ruşine să deranjezi nişte reporteri cinstiţi pentru un banal balon-sondă!

Mascarada ordonată de Pentagon pentru înşelarea presei reuşise chiar mai bine decât se sperase…

Chiar în aceeaşi seară, pentru a desăvârşi această muncă magistrală de demolare, generalul Ramey a vorbit în direct la postul de radio local pentru a povesti dragilor ascultători cum, în urma unei erori, un ofiţer prea înflăcărat dăduse un comunicat de presă eronat, şi că Aviaţia Militară se scuza pentru agitaţia provocată.

Prăbuşirea de la Roswell era moartă şi îngropată… cel puţin pentru o durată de vreo treizeci de ani.

Trebuie notat că în aceeaşi zi, un avion special, venind de la Washington, cu mari mahări la bord, a aterizat h b. za de la Roswell. În urma sosirii acestor personaje de rang înalt, toţi militarii şi civilii care erau mai mult sau mai puţin la curent cu prăbuşirea au fost instantaneu rugaţi să nu sufle o vorbă despre această poveste, cei mai implicaţi fiind chiar obligaţi să depună jurământ că nu vor vorbi niciodată despre asta[2].

---

2 Marshall - şeful poliţiei militare din cadrul bazei, azi la pensie, a fost găsit de anchetatori, dar, în ciuda celor 43 de ani trecuţi, el a refuzat să vorbească, pretextând că încă mai este obligat să păstreze secretul

Două surse au coroborat această informaţie: maiorul Joe Briley, fost subofiţer în cadrul Biroului de Operaţiuni de la baza din Roswell, şi maiorul Frank Kaufman, care lucra la staţia radio KSWS din acelaşi oraş. Maiorul Kaufman cunoştea un plutonier pe nume Robert Thomas, care călătorise în acel avion special venit din capitala federală americană. Acesta i-a făcut unele confidenţe, spunând mai ales că „marii mahări" veniseră pentru prăbuşirea de la Roswell şi că dăduse instrucţiuni pentru ca corpurile membrilor echipajului din aparatul accidentat să fie găsite cu orice preţ în cel mai scurt timp.

Astfel, în timp ce generalul Ramey înşela presa la cartierul general de la Fort Worth, mărimile de la Pentagon se deplasau la Roswell cu dorinţa secretă de a putea contempla cadavrele echipajului din „discul zburător"!

Nu vor fi dezamăgiţi…

9 iulie 1947

Toate ziarele din ţară explicau cazul ca fiind o confuzie sau o farsă, pornită de la un balon sondă, ceea ce mulţumea pe deplin autorităţile care ordonaseră ascunderea adevărului despre prăbuşire. Totuşi, la nivel local, la Roswell, mai rămâneau de convins oamenii care răspândeau zvonurile cele mai smintite, referitoare la epava unei farfurii zburătoare care fusese recuperată împreună cu cadavrele membrilor echipajului.

Fermierul Brazel, care era reţinut la baza aeriană a oraşului, internat în clădirea rezervată poliţiei militare, a fost deci „instruit" ca să istorisească o poveste complet diferită de cea pe care o relatase şerifului Wilcox şi jurnalistului Frank Joyce. Apoi, împreună cu câţiva membri ai CIC, printre care şi agentul Rickett, el a fost dus la două posturi de radio şi la două jurnale locale, ca să recite o lecţie învăţată pe de rost, care confirma versiunea balonului-sondă.

Ceea ce însă nu ştiau jurnaliştii era faptul că Brazel nu putea să fi comis o astfel de confuzie. El ştia perfect

---

pentru că a prestat jurământ să nu dezvăluie niciodată nimic despre acest eveniment! (n.a.).

cum arătau baloanele meteorologice din vremea aceea, deoarece avusese deja ocazia să găsească aşa ceva pe pământul lui, să le aducă el însuşi militarilor şi să primească recompensa de câţiva dolari prevăzută în astfel de împrejurări.

Mai mult decât atât, natura extraordinar de diferită a materialului din care erau făcute fragmentele nu avea nicio legătură cu diferitele materiale din care era format un balon de tip Rawin. Învelişul care conţinea gazul putea să fie sfâşiat cu mâna fără nicio dificultate, precizare oferită anchetatorilor de către maiorul Irving Newton, fostul meteorolog de la Fort Worth. Or, soliditatea bucăţilor aparatului accidentat depăşea cu mult pe cea a simplelor foi de aluminiu, de duraluminiu sau alt aliaj ultrauşor folosit la baloanele meteorologice şi chiar la orice produs al aeronauticii şi aerostaticii americane!

Frank Joyce, găsit şi el de Randle şi Schmitt, îşi aminteşte chiar de o reflecţie ciudată a lui Brazel, când acesta a fost adus la postul său de radio *manii militari* pentru a-şi recunoaşte „eroarea”. În momentul plecării, Brazel s-a întors spre Joyce şi a spus: „Ştii ce se spune despre omuleţii verzi? Ei bine, închipuie-ţi că nu sunt deloc verzi!”

Ţinând cont de ceea ce se va preciza după aceea, se pare că aceste cuvinte nu erau o simplă butadă, ci demonstrau că Brazel ştia mult mai multe decât spusese înainte de a fi pus mâna pe el serviciul secret de la baza din Roswell. E posibil să fi descoperit cadavre în ziua de 7 iulie, în alt loc al domeniului său, sau în cursul zilei de 8, acesta putând fi motivul esenţial pentru reţinerea sa.

Alţi civili au avut şi ei în mână rămăşiţe ale „discului zburător”: familia Proctor (vecină cu Brazel), reporterul Frank Joyce, şeriful George Wilcox, precum şi două-trei ajutoare de şerif aflate în biroul poliţiei din Roswell la 6 iulie, când Brazel s-a prezentat cu cutia lui de carton. Or, niciunul dintre aceste personaje nu a fost reţinut timp de mai multe zile aşa cum a fost fermierul. În plus, „internarea” sa nu a fost hotărâtă decât în ziua de 8 iulie,

exact ziua în care a fost descoperit al doilea sit, aflat, culmea, tot pe pământul lui!

În fine, elementul care a fost confirmat de mai multe persoane din anturajul lui Brazel, fermierul era foarte sărac. Or, după ce a fost eliberat de poliţia militară de la baza din Roswell, el şi-a cumpărat o camionetă nouă, o casă şi un dulap frigorific de măcelărie! în consecinţă, printre vecini au început să circule alte zvonuri: Brazel primise o recompensă bănească pentru că descoperise resturile unei farfurii zburătoare…

Era însă mai curând preţul tăcerii sale, nu pentru că găsise un „balon-sondă", ceea ce ar fi fost de-a dreptul ridicol deoarece versiunea oficială banalizase artefactul, ci pentru a povesti că localizase şi situl unde se aflau „omuleţii" pretinşi verzi.

Cititorul îşi va aminti ca Qife fepmerului refuzaseră să traverseze situl plin de fragmente. Brazel voia să le ducă în singurul punct unde pe domeniul său se afla apă, iar drumul cel mai scurt era prin acea păşune. A doua zi, 7 iulie, în timp ce Marcel şi Cavitt strângeau o parte din fragmente, în special cele mai mari, Brazel se reîntorsese de la fermă şi trebuise să o ia pe alt drum pentru a-şi duce turma la adăpat. Poate că în cursul acestei deplasări a descoperit al doilea sit, dar eu cred că asta s-a întâmplat la 8 iulie, pentru că în cazul lui 7 iulie, Brazel i-ar fi anunţat pe Marcel şi pe Cavitt.

La 8 iulie, Marcel se afla la Fort Worth, iar Cavitt se afla la faţa locului împreună cu Rickett şi cei treizeci de oameni pentru curăţirea terenului. Or Rickett a fost totdeauna reticent în declaraţiile sale, când a fost întrebat în legătură cu eventualitatea cadavrelor unor mici umanoizi, dar s-a arătat cooperant în privinţa fragmentelor despre care a recunoscut ca fiind mai mult de origine extraterestră decât terestră…

Naufragiaţii spaţiului?

Am văzut că colonelul Blanchard a ordonat o cercetare aeriană. Nu are importanţă dacă că a fost hotărâtă înainte sau după presupusa descoperire a

cadavrelor micilor umanoizi de către Brazel. Să reţinem doar că situl unui al doilea accident a fost localizat din avion.

Randic şi Schmitt pretind că au beneficiat de mărturiile unui martor de primă mână pe care îl prezintă, fără să-i spună numele, drept „unul dintre oamenii serviciului de informaţii afectat la baza de la Roswell în 1947”. Ar putea să fie vorba de agentul Rickctt, care în cele din urmă ar fi acceptat să arunce lestul cu condiţia să i se păstreze anonimatul.

Rickctt era prezent la primul sit la 8 iulie, în momentul în care a fost descoperit al doilea. Ţinând cont de gradul său mare declearance[3]

— Mai ridicat decât cel al maiorului Marcel –, este foarte probabil să fi fost informat despre ceea ce s-a găsit.

Acest informator pretindea că un obiect în formă de disc a fost reperat pe acest nou sit, aflat tot pe pământul fermei Foster exploatat de Brazel, dar când a fost întrebat dacă au fost găsite cadavre, el a răspuns: „Domnilor, niciodată nu veţi reuşi să faceţi un fost militar implicat în acest caz să spună dacă au fost sau nu găsite cadavre”.

Obiectul descris de acest informator anonim – sau care se numeşte Rickett – aminteşte de o parte unghiulară la periferia cea mai largă a discului („inelului”), ca şi cum un şoc violent ar fi distrus o parte din aparat în acel loc. Oameni înarmaţi au fost postaţi pe un perimetru larg în jurul epavei, iar câţiva dintre ei, aleşi anume, au participat la ridicarea ei şi la curăţirea locului, pentru a face să dispară toate urmele ceidentului.

În acea parte a cărţii unde apar datele cronologice ale cazului, Randle şi Schmitt situează transferarea forţată a lui Brazel la baza aeriană la 8 iulie între orele doisprezece şi paisprezece şi jumătate, în acelaşi interval orar şi imediat după expunerea acestui fapt, ci menţionează descoperirea celui de al doilea sit. Se spune

---

3 Accesul la secretul anumitor informaţii în rândul militarilor, care se sub- împarte în mai multe grade în funcţie de grad şi de funcţiuni (n.a.).

că Brazel, care îşi cunoştea perfect domeniul, i-a îndrumat pe militari în acel loc ca să nu-i facă să piardă timpul. Deci nu încape nicio îndoială, fermierul s-a deplasat în acel loc şi, după toate aparenţele, a avut ocazia să vadă cadavrele când a dus acolo detaşamentul însărcinat cu curăţirea noului sit şi plasarea unui cordon de securitate. Nu reuşesc să-mi explic motivul pentru care autorii n-au făcut apropierea între aceste două elemente.

Povesti cu cadavre *f*

Ancheta precedentă a lui William Moorc n-a adus niciun clement probant despre prezenţa unor cadavre în cazul prăbuşirii de la Roswell. Cea a lui Randle şi Schmitt, dimpotrivă, a adus destule la lumină ca să nu mai existe nicio îndoială. În acest incident s-au găsit într-adevăr cadavre!

Zvonurile erau deci fondate, nu există fum fără foc…

Moorc făcuse totuşi aluzie la o mărturie referitoare la patru cadavre de mici umanoizi, dar nu reuşise coroborarea ei. El se referă de altfel la un al treilea sit, situat la mai mult de două sute de kilometri de Roswell, pe care un anume Grady „Barney" Barnett ar fi fost prezent în ziua de 3 iulie 1947, localizat pe Platourile Sfântului Augustin, lângă Magdalena (New Mexico). Vom vedea mai târziu ce trebuie să credem despre acest caz, căci s-ar părea că există o relaţie strânsă între el şi cel de la Roswell.

Sergentul Melvin E. Brown se afla pe al doilea sit al prăbuşirii de la Roswell. Cadavrele micilor creaturi au fost încărcate în bena unui camion în care probabil că fuseseră puse blocuri mari de gheaţă. La căderea nopţii, în ziua de 8 iulie 1947, sergentul Brown şi alt militar au urcat în acest camion, cu ordinul de a nu privi sub prelata care fusese întinsă peste cadavre. Dar, chinuit de curiozitate, sergentul nu a putut rezista multă vreme tentaţiei. A ridicat prelata şi a văzut ceea ce nu avea voie să vadă.

Brown descrie cadavrele ca fiind mai mici decât cele ale oamenilor adulţi, cu o piele de o nuanţă galbenă-portocalie, dar asta s-ar fi putut datora unui efect provocat

de condiţiile precare de vizibilitate adăugate descompunerii, căci cadavrele erau cuprinse de putrefacţie. Martorul a precizat că granulaţia pielii acelor fiinţe era apropiată de cea a şopârlelor.

Căpitanul Darwin E. Rasmussen făcea parte la vremea aceea din Grupa Operaţiunilor de Bombardament 718 (parte integrantă din Grupa de Bombardament 509 staţionată la Roswell). El a spus familiei sale că a participat la recuperarea a patru cadavre cu ocazia prăbuşirii din iulie 1947 de lângă Roswell. Elainc Vegh, verişoara lui Rasmussen, a relatat anchetatorilor că l-a auzit într-o zi pe fostul căpitan povestindu-i tatălui său că pentru el nu exista nicio îndoială asupra realităţii farfuriilor zburătoare pentru că participase la căutarea, la descoperirea şi la transportarea cadavrelor membrilor echipajului unui ozn accidentat. După ce au fost încărcate în camionul special amenajat, cadavrele au fost duse la spitalul Roswell Army Air Field.

Sergentul Brown şi celălalt soldat au stat în camion în timpul deplasării. Când au ajuns la bază, Brown a fost anunţat că misiunea lui luase sfârşit şi cadavrele au fost introduse în clădirea spitalului[4].

Ce a văzut o infirmieră

La puţină vreme după acest episod, un antreprenor de pompe funebre din Roswell, domnul Glenn Dennis, a sosit la spital.

Toată după-amiaza, medicii de la bază sunaseră la biroul său ca să obţină informaţii despre tehnica de păstrare a cadavrelor, mai ales pentru îmbălsămare. Singurele precizări pe care le-a putut obţine de la interlocutorii săi au fost acelea că cadavrele ce trebuiau tratate stătuseră între două şi şapte zile în aer liber. S-a dovedit că doctorii erau preocupaţi mai ales de cea mai bună metodă de a deplasa cadavrele pe trasee lungi în

4 Melvin E. Brown, care jurase să păstreze secretul, a făcut toate aceste mărturisiri pe patul de moarte, în 1968, în prezenţa copiilor săi, iar fata lui, Beverly, devenită Bean prin căsătorie, a relatat toate aceste lucruri anchetatorilor (n.a.).

condiţii ideale de conservare. Din câte a putut să deducă după cele ce i s-au spus, era vorba de nişte indivizi ucişi în cursul prăbuşirii unui aparat aerian. Erau trei cadavre. Două fuseseră destul de mutilate din cauza prăbuşirii, dar al treilea era în stare bună. Oamenii de la bază voiau să ştie dacă era posibil să pună cadavrele într-un singur cheson închis ermetic şi sigilat, şi mai ales în ce condiţii.

Verificând în arhivele de la Walker AFB – nume dat bazei de la Roswell la sfârşitul anului 1947, când Army Air Force a devenit US Air Force – s-a dovedit că niciun membru al efectivelor sale nu a pierit în vreun accident şi că niciun deces nu se înregistrase la spitalul militar al bazei pe parcursul lunii iulie a anului 1947.

Evident, cazul era clasificat „top secret", nicio urmă a prăbuşirii discului zburător şi a cadavrelor echipajului său nu figura în documentele accesibile publicului la Peasc Air Force Base (New Hampshire) de când Grupa de Bombardament 509 a fost dezmembrată şi Walker Air Force Base dezafectată.

Glenn Dennis, convins că se produsese un accident grav, a urcat în maşina de serviciu – care servea şi de maşină mortuară – şi s-a îndreptat spre baza aeriană. Ajuns la destinaţie, a intrat cu uşurinţă, deoarece se ştia că venea de fiecare dată când se producea un deces.

Desen executat de Glenn Dennis, după detaliile obţinute de la o infirmieră a spitalului militar de la baza din Roswell, care asistase la autopsia unui cadavru de umanoid recuperat după prăbuşirea unui ozn în iulie 1947.

Şi-a parcat vehiculul în faţa spitalului şi a intrat în clădire fără fie oprit de poliţia militară din acelaşi motiv citat mai înainte. Totuşi, în interior, a fost interpelat de un alt membru al poliţiei militare, care l-a întrebat ce făcea acolo, iar când a răspuns că se afla acolo pentru a-şi exercita meseria, gardianul probabil că şi-a spus că cineva murise la spital, căci l-a lăsat să circule liber.

Pe unul dintre culoare, Dennis a întâlnit o infirmieră care îl cunoştea bine şi s-a arătat surprinsă că îl vede, atât de surprinsă încât l-a întrebat cine îl chemase acolo şi

pentru ce. El i-a vorbit despre telefoanele primite şi infirmiera a exclamat:

— *Dumnezeule*! *Dacă află cineva*, *o să fie scanda*! *şi vei avea necazuri mari*!

Femeia era profund tulburată şi, mai înainte ca Dennis să o poată întreba de motivele agitaţiei sale, au apărut doi poliţişti militari, l-au apucat de braţe fără menajamente, l-au dus până la maşină şi l-au rugat să o şteargă de-acolo, ceea ce şi a făcut, întorcându-se acasă escortat de două jeepuri ale poliţiei militare!

A doua zi, infirmiera i-a explicat ce se întâmplase la spital. Sosiseră într-adevăr nişte cadavre, aşa cum presupusesc Dennis, dar nu era vorba de oameni. Nu ştiau ce rasă erau şi nici de unde proveneau. Totuşi i-a putut face o descriere sumară.

După spusele ei, cadavrele erau foarte mici, mai mici decât corpul unui om adult. În plus, mâinile erau diferite, nu aveau decât patru degete, cele din mijloc fiind mai lungi decât celelalte. Braţele erau şi ele diferite. Partea de la umăr la cot era mult mai scurtă decât cea de la cot la încheietura mâinii. Capul era mai mare decât cel al oamenilor. Ochii erau mari şi aveau o formă curbată. Urechile, nasul, ca şi ochii, erau uşor concave fără protuberanţe externe. Aspectul creaturilor i-a amintit martorului de fotografia unei mumii pe care o văzuse într-o carte.

Infirmiera a precizat că acele cadavre fuseseră expuse elementelor şi animalelor necrofage timp de mai multe zile. Nimic nu indica prezenţa unor organe sexuale, dar asta nu i se părea ciudat având în vedere împrejurările. Cadavrele erau vizibil deteriorate, ca şi cum ar fi fost atacate de animale necrofage, şi a emis supoziţia că părţile genitale ar fi putut să fie devorate.

De la sosirea la spitalul bazei, cadavrele au fost ţinute în condiţii criogenice de conservare, aproape îngheţate, apoi introduse în teci mortuare cauciucate, care au fost fixate cu cuie într-un cheson destinat a fi expediat rapid într-un loc mai potrivit, ţinând cont de gradul lor de

putrefacţie. Infirmiera a aflat că destinaţia lor finală era baza Wright Ficid din Dayton (Ohio) şi era sigură că acolo au fost trimise, dar, după ce fuseseră urcate la bordul unui avion special, infirmiera nu mai auzise niciodată nimic despre ele.

Ce ştia „Pappy" Henderson

Căpitanul Oliver W. „Pappy" Henderson, care ar fi făcut recunoaşterea aeriană ce a permis localizarea unui al doilea sit al prăbuşirii, făcea parte din *First Air Transport Unit* de la baza din Roswell când a văzut cadavrele presupuşilor „naufragiaţi ai spaţiului". Cu câţiva ani înainte de moartea sa, O.W. Henderson a făcut această mărturisire soţiei sale Sappho. Or, dacă se ţine cont de ceea ce s-a spus mai înainte, martorul nu a putut să zărească humanoizii decât cu ocazia misiunii sale aeriene din ziua de 8 iulie 1947, pe când se afla la manşa aparatului său bimotor de tip B-25. Asta ar explica mai bine de ce nu a putut deloc să dea detalii constatate *de visu* despre cum arătau.

Totuşi, în 1978, el a făcut destăinuiri unuia dintre prietenii săi, doctorul John Kromschrocder, chirurgdentist, cu care obişnuia să plece la pescuit pe mare.

Într-o zi, când se aflau în drum spre locul de pescuit, au abordat subiectul ozn-urilor şi Henderson i-a mărturisit însoţitorului său că a avut ocazia să vadă epava unui astfel de aparat, precum şi cadavrele ocupanţi lot. Nu a spus nimic mai mult, căci şi-a dat seama că l-a luat gura pe dinainte, dar interlocutorul său şi-a amintit că a precizat că erau cadavrele „unor micuţi foarte ciudaţi", şi că fuseseră ţinuţi în condiţii de frig intens la baza Wright Patterson (fostă Wright Field) din Dayton (Ohio).

Kromschrocder a vrut să ştie mai mult, dar Henderson s-a mulţumit să-i spună că nu-i putea da alte precizări.

Dentistului i-a venit greu să-l creadă pe fostul căpitan, dar a afirmat anchetatorilor că fusese totuşi tulburat în convingerile sale, căci Henderson n-avea obiceiul să-i istorisească poveşti prea frumoase ca să fie şi

adevărate. Mai mult, în 1979, Henderson i-a arătat un obiect cu aparenţă metalică care pretindea că provine de la nava accidentată. Kromschrocder, care avusese ocazia să studieze metalele şi aliajele folosite în metalurgie timp de mulţi ani, a admis că nu mai văzuse vreodată un material ca acela. După părerea lui, era vorba de un material cenuşiu semănând cu aluminiul, dar mai dur şi mai rezistent. Bucata fiind ştirbită, nu a putut s-o răsucească de teamă să nu se taie în marginile foarte ascuţite. Henderson a afirmat că acel fragment provenea de la un înveliş uşor care căptuşea coca discului, cu proprietăţile pe care le-am semnalat la începutul acestui capitol.

În 1981 sau 1982, în unele ziare din Statele Unite a apărut un articol despre prăbuşirea de la Roswell, ceea ce l-a împins pe Henderson să-şi uşureze conştiinţa faţă de membrii familiei sale, între care soţia, dar şi fiica sa Katherine, devenită Groode prin căsătorie. În această împrejurare, el a vorbit ceva mai mult despre cadavrele creaturilor, precizând că era vorba de omuleţi cenuşii, cu ochi oblici şi o gură subţire, dar fără să explice în ce condiţii a putut să le vadă trăsăturile.

Se poate deci presupune că i-a putut vedea de aproape, ceea ce e cât se poate de posibil, căci „Pappy" Henderson a fost pilotul care a dus chesonul cu cele patru cadavre până la baza Wright Field, cu un avion C-54. Această mărturisire i-a făcut-o soţiei sale Sappho la începutul anilor optzeci, în împrejurările citate mai sus, sau cu patru-cinci ani înainte de decesul său în 1986. Vreau să reamintesc că Wright Field era baza aeriană din Dayton (Ohio), unde se aflau serviciile tehnice de informaţii ale Aviaţiei Militare americane (ATIC, la vremea aceea, *Air Tehnical Intelligence Ce/fier*).

„Pappy" Henderson a asistat oare la aranjarea cadavrelor în ambalajul lor specific? Pentru că el a reperat discul zburător şi cadavrele pe calea aerului, se poate crede că a fost înadins ales pentru acest transport excepţional pentru ceea ce văzuse iniţial şi, în consecinţă,

a putut foarte bine să i se permită să vadă cadavrele de aproape.

De fapt, dintr-un motiv pur tehnic, chesonul cu cadavrele a fost mai întâi transportat de aparatul B-29 până la Fort Worth, la 9 iulie pe la începutul serii. Avionul era pilotat de locotenentul Joc C. Shackelford, şi toţi ceilalţi membri ai echipajului au fost identificaţi. Chesonul era însoţit de şase oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră. La Fort Worth a fost descărcat şi încărcat într-un aparat C-54, unde fuseseră puşi în prealabil saci sigilaţi conţinând o parte din fragmentele strânse la 8 iulie, poate de pe al doilea sit. Acest aparat a fost pilotat de „Pappy" Henderson până la Dayton. Aparatul B-29 s-a întors în aceeaşi seară la Roswell, aducându-l pe maiorul Mareei care se afla la Fort Worth din ajun.

Asta nu e tot. În 1982, cu ocazia unei reuniuni a foştilor piloţi din unitatea sa care au participat la cel de al doilea război mondial, Henderson a povestit iar ce ştia despre prăbuşire şi despre cadavrele care fuseseră trimise la Wright Field. Cazul fusese divulgat în presă şi nu se mai simţea obligat să păstreze tăcerea.

Sappho Henderson a relatat anchetatorilor o anecdotă despre soţul ei. În perioada în care soţii Henderson stăteau la Roswell, familia, formată din părinţi şi fetiţa lor Mary-Katherinc, contempla bolta înstelată a cerului când, deodată, un corp luminos a traversat cu rapiditate norii. „Pappy" a exclamat, adresându-se fiicei sale: „Uite farfuria! Ştii că există cu adevărat?"

Poveştile lui Leonard Stringfield în 1978, Leonard Stringfield din Cincinnati (Ohio) a publicat prima broşură dintr-o serie de cinci, cuprinzând diferite mărturii, culese de la unele persoane – civili şi militari – care fuseseră implicate într-un moment al carierei lor, în secretul impus asupra a tot ce se referea la discurile recuperate mai mult sau mai puţin intacte şi la cadavrele ciudaţilor lor pasageri.

Aceste broşuri au fost imprimate în mod artizanal şi vândute de autor. A fost difuzat un număr mic de broşuri,

în jur de o mie, şi nu sunt sigur că s-a ajuns nici la această cifră, pentru că la vremea aceea numărul abonaţilor la revista asociaţiei MUFON, care s-a ocupat cu publicitatea, era de aproximativ nouă sute!

Aceste mărturii i-au atras lui Stringfield mai mult critici acerbe decât elogii. Scepticismul, îndoiala, teama de farsă sunt factori emoţionali care au făcut de patruzeci de ani ravagii mari în domeniul ufologici.

De atunci, „poveştile lui Stringfield" au fost evocate în cercurile cercetătorilor particulari, dar naratorul lua un aer ironic ca să dea de înţeles că aceste texte nu puteau fi luate în serios.

Şi totuşi…

Şi totuşi, există în „poveştile lui Stringfield" mărturii extraordinare, începând cu cea a maiorului Jesse Marcel!

Sau mărturia doamnei G., pe adevăratul nume Norma Gardner, pensionară în 1959, fostă angajată la Wright Patterson AFB (fosta Wright Field), pe care a făcut-o colegului meu Len cu câteva luni înainte de rfioarte, ştiindu-se condamnată de cancerul care o măcina.

Doamna Gardner avea un „clearance" suficient de înalt pentru a-i fi fost permis să bată la maşină rapoartele de autopsie ale micilor umanoizi. De la ea vine prima informaţie despre prezenţa la Wright Patterson AFB a cadavrelor unor creaturi „aliens" în camera frigorifică, dar la vremea aceea cercetătorii erau încă influenţaţi de poveştile imaginare ale lui Frank Seully despre acelaşi subiect, care şi ele au influenţat în mod dezastruos opinia cercetătorilor particulari.

După declaraţiile acestei doamne, care lucra la Foreign *Materials Division*, că a avut ocazia să aibă acces la numeroase documente scrise şi fotografii asupra subiectului căci, în 1955, a primit sarcina să întocmească un catalog cu toate clementele adunate de serviciul ci despre ozn-uri. Cele mai multe fotografii reprezentau ozn-uri, sau fragmente de ozn-uri, uncie fiind făcute chiar în interiorul aparatelor care fuseseră recuperate mai mult sau mai puţin intacte.

În cursul acestui inventar, doamna Gardner a fost martora deplasării, dintr-o încăpere în alta, a doua cadavre de mici umanoizi conservaţi într-un cheson transparent prin mijloace chimice. Umanoizii aveau trăsăturile apropiate de standardul uman dar capul era mult mai mare decât al nostru şi aveau ochii oblici.

Ea nu a putut să spună când ajunseseră la bază aceste cadavre, nici de unde fuseseră aduse.

Stringfield mai citează şi declaraţiile unui anume maior T., al cărui adevărat nume este John G. Tiffany. La mijlocul anilor cincizeci el i-a povestit cercetătorului american că tatăl lui făcuse parte, în iulie 1947, dintr-un echipaj al cărui avion părăsise Wright Field cu destinaţia Texas. Ajunşi la destinaţie (Fort Worth se află în Texas), la bord au fost încărcaţi saci cu fragmente ciudate precum şi un container care semăna cu un termos gigantic. Fragmentele erau foarte uşoare, puternic ştirbite, iar echipajul n-a putut să le zgârie, să le îndoaie sau să le rupă. În timpul călătoriei de întoarcere, aviatorii au încercat să le deterioareze într-un fel sau altul, dar n-au putut. Nu e sigur că tatăl său a văzut cadavrele, dar de la colegii lui a aflat că erau trei, două intacte şi al treilea mai mult sau mai puţin mutilat, toţi îmbrăcaţi într-un combinezon dintr-o singură bucată.

Ajuns al Wright Field cu acea încărcătură ciudată, întreg echipajul a fost chemat în faţa unui ofiţer de rang înalt care le-a spus:

— *Uitaţi ce-aţi văzut. Ba mai mult, uitaţi că aţi îndeplinit această misiune, pentru că ea n-a avut niciodată loc*!

Un alt martor a putut să coroboreze sosirea cadavrelor prăbuşirii de la Roswell la Wright Field. E vorba de doamna W., pe adevăratul nume Hélène Wachter. În vara anului 1947, ea locuia la Dayton (Ohio). Într-o zi, pe când se afla în vizită la una dintre prietenele ei din oraş, soţul acesteia s-a năpustit pe uşa apartamentului cuprins de o mare agitaţie. El şi-a luat soţia în camera alăturată şi i-a vorbit cu atâta intensitate emoţională încât doamna

Wachter a putut să prindă esenţialul conversaţiei. Ceva de natură „top secret” se produsese la baza Wright Field unde lucra soţul. Sosiseră cadavrele unor creaturi „aliens”, nu se ştia de unde, patru în total. Făcea parte din gărzile securităţii militare şi se aflase la locul şi momentul potrivit ca să-i vadă.

Este sigur că unele dintre mărturii au suferit distorsiuni de-a lungul anilor, mai ales cel referitoare la numărul cadavrelor şi a stării lor exacte. Ar fi fost uimitor ca toate să se potrivească perfect.

Ce a văzut un medic din Roswell

Descrierile cadavrelor obţinute din partea unor specialişti în ştiinţele medicale sunt rarisime. În *Ultra Top Secret* am citat un raport obţinut de Stringfield de la un medic militar care ar fi autopsiat cadavrele umanoide la Wright Field.

Randle şi Schmitt se referă în cartea lor la afirmaţiile unui medic militar care lucra la spitalul bazei din Roswell în perioada respectivă. Doctorul este patolog şi se numeşte Jessc Johnson.

După spusele doctorului Johnson, cadavrele care au trecut pe la spitalul său aveau între 1, 05 m şi 1, 35 m, creaturile neavând toate aceeaşi înălţime. Greutatea, în medic, era cam de douăzeci de kilograme.

Ochii erau oblici, fără pupile, şi forma lor le dădea un uşor aer oriental.

Capul era mai mare faţă de conformaţia umană, ceea ce înseamnă că nu era proporţional cu corpul. În locul urechilor, umanoizii nu aveau decât nişte deschizături, una pe fiecare parte. Nasul era indistinct, vag, subzistând doar o uşoară protuberanţă. Gura era mică, o simplă fantă fără buze. După spusele doctorului Johnson, gura nu părea să servească ca mijloc de comunicare, nici pentru ingerarea alimentelor. Ea părea că e doar un fel de rid sau de cută a pielii cu o adâncime de cinci centimetri. Capul nu avea păr, ci doar un puf uşor. Corpul nu avea nici urmă de păr.

Torsul era fin şi de talie mică. Braţele erau lungi şi filiforme, atingând genunchii. Lungimea humerusului era

foarte mică faţă de radius şi cubitus.

Mâinile aveau patru degete, fără deget mare opozabil, iar extremităţile păreau formate din mici ventuze absorbante. Două dintre degete păreau mai lungi decât celelalte.

Picioarele erau scurte şi subţiri. Labele picioarelor erau acoperite, dar cei care pretindeau că le-au văzut i-au spus medicului că nu aveau deget gros.

Pielea, contrar legendei „omuleţilor verzi", avea o nuanţă cenuşiu-roşiatica. Mciwin E. Brown a pretins că bătea mai curând în galben, dar în condiţii diferite, cadavrele fiind privite la apusul soarelui. La pipăit, pielea părea tare ca pielea tăbăcită, iar la microscop apărea ca o plasă cu ochiuri minuscule.

Toate informaţiile obţinute despre cadavre se referă la mirosul foarte puternic pe care îl emanau, miros urât, foarte greu de suportat, în ceea ce priveşte organele interne, Randle şi Schmitt n-au putut să găsească niciun martor de primă mână pentru a le descrie. Numai

Leonard Stringfield a fost în stare să găsească unul, din nefericire anonim, ale cărui aserţiuni extraordinare au fost reproduse în *Ultra Ţop Secret*.

În mare, aceste creaturi nu aveau nici dinţi, nici esofag, nici sistem digestiv, nici anus, nici organe sexuale, ceea ce face să se creadă că ar fi de origine artificială, un fel de roboţi biologici născuţi în laborator, programaţi pentru a îndeplini sarcini subalterne precise sau pentru a fi manipulaţi de la distanţă printr-o tehnică foarte sofisticată, dar pe care personal o consider ca putând să facă parte dintr-o înscenare enormă.

În corp predomina un lichid incolor, dar fără globulele roşii din sângele nostru.

Doctorul Johnson a precizat şi el că aceste cadavre ieşite din comun au fost ambalate în saci cu gheaţă (carbonică?) special concepuţi pentru protecţia lor şi trimise cu un avion special la Fort Worth. Apoi au fost transferate în alt aparat care le-a dus la baza Wright Field, unde unul dintre cadavre a fost examinat şi autopsiat,

după care a fost plasat, ca şi celelalte trei, în condiţii deosebite de conservare, pentru viitoare cercetări mai aprofundate în domenii ca biochimia, citologia, histologia, fiziologia etc.

Alţi martori, mai puţin importanţi, nu au avut decât privilegiul de a vedea fotografiile cadavrelor. Printre cei mai serioşi citaţi de Randle şi Schmitt se numără un om care a lucrat pentru NORAD la Colorado Springs (Colorado), organism de supraveghere a tuturor obiectelor aflate pe orbita terestră. În timpul înregistrării unor dosare pe computer, el a avut acces la un document numit *USAAF Early Automation*, ceea ce s-ar putea traduce prin „Prima Automatizare a Forţelor Armate Aeriene ale Statelor Unite". Dosarul respectiv se referea la recuperarea câtorva corpuri de entităţi umanoide, cu fotografiile alb-negru ale cadavrelor, care arătau indivizi de talie mică şi cu un cap de mari dimensiuni. Din nefericire, acest informator a rămas anonim.

Este evident că titlul acestui dosar era destinat să facă să se creadă că nu exista nimic „alien" la acele creaturi şi că ele proveneau din laboratoarele secrete ale Aviaţiei Militare Americane. Dar, în acelaşi timp, cuvântul automatizare sugerează că fusese stabilită natura artificială a micilor umanoizi.

Dacă acest ultim informator este credibil, asta coroborează primele mele aprecieri expuse în precedentele mele lucrări şi poate să valideze ipoteza pe care o voi dezvolta.

Zboruri speciale în acea perioadă au fost ordonate şi alte transporturi speciale. Ele au fost toate identificate de anchetatori.

Pentru ca totul să fie foarte clar în mintea cititorului, le vom rezuma într-o listă cronologică:

1.6 iulie 1947: la ordinul generalului Clements McMullen, adjunctul generalului Kenny, şeful SAC de la Pentagon, fragmentele găsite de Brazel şi aduse la biroul şerifului sunt trimise la Wright Field, Dayton (Ohio), via Fort Worth, cu un aparat B-25. Fragmentele se află într-un

sac poştal sigilat.

2.8 iulie 1947: la ordinul maiorului Ralph Taylor, fragmentele găsite în ajun de maiorul Jesse Marcel şi căpitanul Sheridan Cavitt sunt trimise cu un aparat B-29 la Fort Worth. Acolo sunt transferate într-un aparat B-25 care le duce la Wright Field.

3.9 iulie 1947: După spusele sergentului Robert E. Smith, alte trei avioane B-29 au fost încărcate cu fragmente în lăzi sigilate. Martorul a participat la pregătirea şi încărcarea lăzilor. El afirmă că au fost trimise la baza Kirtland de la Los Alamos, în condiţii de securitate extrem de riguroase… El afirmă că un alt sergent a reuşit să sustragă unul dintre fragmente, nu prea mare, pe care l-a păstrat ca amintire. Subofiţerul făcea parte din echipa care a curăţit câmpul lui Brazel la 8 iulie, şi în cursul acestei activităţi a putut să pună obiectul în buzunar.

Acestor zboruri speciale li se mai poate adăuga cel provenit de la baza Andrews, din Washington DC, care a adus înalte personalităţi militare la Roswell în ziua de 8 iulie şi a plecat înapoi a doua zi cu o anumită cantitate de fragmente rezervate mahărilor de la Pentagon.

Dacă ar fi fost vorba de un balon-sondă, şi-ar mai fi dat atâta osteneală autorităţile, ar mai fi folosit atâta material şi efective atât de numeroase?

Mai există o mărturie cu totul remarcabilă, obţinută de la un militar de rang înalt, care merită şi mai multă atenţie. Valoarea ei constă mai ales în faptul că acest om nu a pus condiţia anonimatului, ceea ce conferă spuselor sale un grad mai mare de credibilitate.

Ce a aflat un general

Este vorba de un ofiţer superior, generalul Arthur E. Exon, care a acceptat să vorbească.

Arthur E. Exon, locotenent colonel în iulie 1947, a participat la cel de al doilea război mondial şi a îndeplinit multe misiuni de luptă. În 1944, avionul său a fost doborât deasupra Germaniei şi, după ce a sărit cu paraşuta, a fost făcut prizonier şi a petrecut un an în lagăr.

După război, el a urmat cursurile de perfecţionare

ale *Air Force Institute of Technology* şi a fost, la sfârşitul stagiului, repartizat la *Air Material Command* (serviciu tehnic al aviaţiei militare americane), la Wright Field, Dayton. La vremea aceea, acest organism era comandat de generalul Nathan B. Twining, al cărui faimos memorandum de la 23 septembrie 1947 l-am publicat în *Ultra Top Secret*, memorandum în care el afirmă că „discurile zburătoare sunt fenomene reale, nu imaginare”.

Deci, Exon era locotenent-colonel în iulie 1947 la Wright Field, când epava prăbuşirii de la Roswell a sosit la bază venind din New Mexico, după spusele ofiţerului care nu precizează situl.

Unii dintre colegii lui au făcut primele teste pe piesele metalice recuperate, în încercarea de a identifica tipul de material din care erau făcute, şi de la alţi ofiţeri a aflat că, tot în iulie 1947, sosiseră la bază şi cadavre.

După spusele generalului Exon, care i-a primit pe anchetatori la domiciliul său în iunie şi apoi în iulie 1990, s-au făcut diferite teste în mai multe laboratoare, la diferite nivele. Nu a putut să obţină detalii tehnice precise, sau a preferat să nu ne spună, dar afirmă că toate rezultatele scotcau la iveală anomalii ciudate. După spusele lui, unele piese rezistau la toate tentativele de deteriorare, în schimb altele au putut să fie mărunţite sau modificate într-un fel oarecare. El semnalează uimirea specialiştilor în metale care au manipulat fragmente foarte fine şi foarte uşoare a căror rezilienţă era extraordinară. Aveau în mână ceva cu totul nou, spune generalul Exon, pentru că materialele din care erau constituite fragmentele erau total necunoscute de experţi. Doi dintre ei au emis ipoteza că în spatele acestei afaceri puteau să fie ruşii, dar toţi ceilalţi erau convinşi că fragmentele proveneau din spaţiul interplanetar.

Generalul precizează faptul că a venit el însuşi pe situl prăbuşirii, în New Mexico, sau mai curând că l-a survolat cu avionul. Generalul vorbeşte de două situri distincte pe care le-a asociat aceluiaşi accident. În această privinţă, el a dat următoarea explicaţie: „După toate

aparenţele, corpul principal al navei spaţiale a fost găsit în alt loc, acolo unde zăceau cadavrele ocupanţilor, după câte mi s-a spus. Ele au fost descoperite în afara aparatului, dar într-o stare destul de bună. Adică nu erau deloc dislocate”.

Element foarte interesant: unul dintre cadavre ar fi fost dus într-o instituţie specializată din Denver (Colorado), ca să fie autopsiat, în timp ce celelalte erau stocate la Wright Field într-o încăpere transformată în cameră de conservare. Ceea ce ar putea să explice de ce unii informatori vorbesc de trei cadavre trimise la Wright Field.

Generalul a mai insistat şi asupra faptului că tăcerea absolută impusă asupra subiectului OZN a fost instaurată la 8 iulie 1947, iar povestea permisiunii date colonelului Blanchard în ziua aceea nu era decât o viclenie pentru înşelarea presei, căci ofiţerul se afla pe situl prăbuşirii. Trebuie să precizăm cititorului că colonelul Blanchard, pentru a evita să răspundă la numeroasele solicitări ale presei, a anunţat că era în concediu începând cu 8 iulie, informaţie care nu fusese dată mai înainte.

Generalul a insistat şi asupra faptului că în iulie 1947 nu a existat niciun balon meteo secret, nici alte obiecte de acest tip, şi că explicaţia a fost dată pentru înşelarea presei. După spusele lui, imediat ce militarii au înţeles adevărata natură a obiectului accidentat, generalul Ramey i-a telefonat direct generalului Dwight Eisenhower, şeful statului-major al Armatei, după care Pentagonul a luat în mână întreaga afacere, iar toate operaţiunile necesitate de această conjunctură excepţională au fost ordonate de la Washington.

Altă informaţie dezvăluită de generalul Exon a fost aceea că prăbuşirea de la Roswell a dus la crearea unui comitet „top secret” pentru studierea a tot ce fusese recuperat de pe situri, sau mai curând pentru a superviza cercetările anchetatorilor oficiali pentru a controla accesul la aceşti cercetători şi pentru a lua deciziile vizând exploatarea descoperirilor făcute. Era vorba de un mic grup, cu un subgrup de control, format din asistenţi, care supraveghea acţiunile nivelului trei. cele ale oamenilor de

ştiinţă care studiau epavele şi cadavrele.

Asta corespunde întru totul – în iulie 1947 – cu *National* Securiiv *Council* pentru grupul efectiv, cu *Intelligencc Advisory Committee* pentru grupul consultativ, şi cu *Office of Scientijic Intelligence* pentru al treilea nivel, după cum am explicat şi în *OZN*, *Dosar Secret*.

În mod oficial, *National Security Council* a fost creat la 26 iulie 1947. NSC a cerut să fie create IAC şi OSI. IAC era format din şefii tuturor agenţiilor militare de securitate, iar OSI era un subprodus al CIA (fosta CIG). Începând din 1948, impunerea secretului era perfect stăpânită şi NSC s-a eliberat de această responsabilitate pentru a o încredinţa unui subgrup executiv secret: *Authority 10/2*, al cărui nume avea să se schimbe de mai multe ori, fiind botezat astfel până în 1976: Authority 10/2, Grupul 54/12, Comitetul 303, Comitetul 40. apoi CFI sau OAG[5].

Generalul Exon considera că cea mai mare parte a elementelor recuperate de pe situri se află în continuare stocată la Wright-Patterson AFB, şi era convins că reprezentau o tehnologie pusă în practică de o inteligenţă extraterestră.

DOSAR COMPLEMENTAR

Unele simboluri văzute de doctorul Jesse A. Marcel şi retranscrisc de el în stare de regresie hipnotică.

Scrierea venita din spaţiu

După cum am spus mai înainte, doctorul Jesse Marcel, fiul răposatului maior Jesse Marcel (primul ofiţer USAF care a văzut fragmentele lăsate de prăbuşirea de la Roswell şi a strâns o parte dintre ele), a fost chestionat sub hipnoză în încercarea de a aduce în conştientul său amintiri mai precise despre „simbolurile" pe care le văzuse pe unul dintre fragmentele pe care tatăl său le adusese acasă pentru a le arăta soţiei şi fiului său.

Iată traducerea unui interviu luat recent de Paul

5 Adevăratul nume al lui Majestic-12, care a făcut obiectul unui document foarte controversat în Statele Unite, ar fi deci AUTHORITY 10/2 (n.a.).

Fisher, membru al asociaţiei MUFON, cu doctoral Marcel, în legătură cu ceea ce a reuşit să memoreze ca element important despre cazul prăbuşirii unui ozn la Roswell. Acest dialog a fost înregistrat la 29 octombrie 1990.

Întrebare. Ce culoare aveau simbolurile pe care le-ţi văzut pe una dintre bucăţile avute în mână?

Răspuns: O nuanţă violetă pe un fond cenuşiu de aluminiu.

Î: A existat o bucată foarte mare a epavei care ar fi putut să fie ascunsă de ceilalţi?

R: Nu, după câte cunosc.

Î: Tatăl dumneavoastră a făcut aluzie la nişte cadavre care ar fi fost descoperite?

— Jean Sider

R: Nu, după câte ştiu.

Î: Credeţi că tatăl dumneavoastră v-a spus totul, sau e posibil să fi ţinut numai pentru el anumite informaţii referitoare la acest caz?

R: E posibil, dar nu prea cred. Cred că mi-a spus tot ce a aflat.

Extras dintr-o altă conversaţie dintre aceleaşi persoane, avută la

17 noiembrie 1990:

Î: De ce spuneţi despre fragmentele care purtau simboluri că erau bare în formă de I? E vorba de o descriere care se apropie de acest semn?

R: Da, bineînţeles. Acele fragmente mici, observate dintr-un anumit unghi, aveau forma exactă a unui I mare. Vedeţi desenul făcut de mine.

Î: Ce mărime puteţi atribui acestui tip de fragment în formă de I?

R: O lungime de 30 – 45 cm.

Î: Şi lăţimea?

R: După părerea mea, nu mai mult de vreo opt milimetri.

Î: Câte fragmente cu simboluri aţi văzut?

R: Numai unul, dar mai erau şi altele.

Î: Aveţi impresia că această bucată provenea din

interiorul sau din exteriorul aparatului accidentat?

R: Mi s-a părut că provine mai curând din interior, dintr-o cabină.

Î: Ce mărime aveau simbolurile?

R: În jur de 65 mm.

Î: Spuneţi că acele simboluri păreau a fi scrise. Puteţi fi mai precis: încrustate, pictate, imprimate, modelate în material?

R: Păreau gravate în material.

Î: Simbolurile pe care le-ţi desenat ca fiind cele pe care le-aţi văzut pe fragmentul în formă de I sunt o reprezentare exactă a adevăratului lor grafism, sau doar o idee aproximativă a ceea ce vă amintiţi?

R: Nu, nu e un grafism aproximativ, ci reprezentarea lor exactă, aşa cum arătau pe fragmentul în formă de I pe care l-am avut în mână.

Simbolurile erau diferite unele de altele. Amintiţi-vă că mama şi tata, ca şi mine, le-au văzut, iar ceea ce am păstrat ca amintire este cât se poate de apropiat de simbolurile originale, chiar dacă nu sunt identice 100%.

Î: Simbolurile pe care le-ţi desenat se aflau în aceeaşi ordine pe fragmentul în formă de I?

R: Nu. Nu sunt în ordinea corespunzătoare modelului original. Am desenat doar diferitele varietăţi de simboluri pe care le-am memorat.

Î: Puteţi să vă amintiţi şi alte tipuri de simboluri?

R: Nu.

Î: Aţi mai văzut astfel de simboluri înainte sau după?

R: Nu. Unele persoane mi-au trimis diferite tipuri de simboluri, dar nu am mai avut niciodată ocazia să mai văd unele asemănătoare cu cele văzute pe acel fragment.

Î: Aţi auzit şi de alte incidente de prăbuşiri ale unor ozn-uri?

R: Nu. Doar ce-am aflat de la alţi cercetători ca dumneavoastră.

Î: V-a contactat cineva ca să vă ceară să nu spuneţi nimic despre prăbuşirea de la Roswell?

R: Nu.

Î: V-a făcut cineva din guvern confidenţe despre problema ozn-urilor?

R: Am avut ocazia să discut într-o zi cu o persoană foarte sus plasată în ierarhia guvernamentală, care mi-a spus că în sânul administraţiei există o dorinţă sigură de a vedea unele informaţii despre acest subiect aduse la cunoştinţa publicului.

UN FILM DESPRE ROSWELL?

La 30 noiembrie 1993, specialistul în fizică nucleară Stanton Friedman, care a jucat un rol important în ancheta asupra prăbuşirii de la Roswell, a declarat că lucrează ca consilier ştiinţific la un proiect de film non-fiction, consacrat în întregime acestui eveniment. Nu cita numele realizatorului, dar afirma că e foarte cunoscut în mediile cinematografice.

În decembrie 1993, o informaţie de acelaşi gen, difuzată de canalul englez de televiziune NBC-Super-Channel, a precizat că acest film va fi realizat de Steven Spiciberg, cu un buget de optzeci de milioane de dolari. Filmul avea să se numească PROIECTUL X şi în culisele de la Hollywood se spune că celebrul realizator ar fi obţinut de la US Air Force un scurt-metraj făcut în 1947 de un ofiţer al armatei acrului despre adevărata prăbuşire, ca să se inspire din el. Filmul acesta ar fi trebuit să fie gata în iulie 1997!

MAGDALENA

A doua epavă de ozn cu cadavre

Am văzut în capitolul precedent că mărturiile înregistrate de anchetatorii Randle şi Schmitt nu devin clare decât dacă avem în vedere două incidente distincte, două aparate cu echipaje prăbuşindu-se în aceeaşi zi. Evident, asta poate să pară *a priori* foarte improbabil, dar dacă cititorul acceptă această idee în mod provizoriu, şi acceptă să fie răbdător, ar putea să ia în considerare această posibilitate după ce va lua cunoştinţă de toate elementele expuse în acest capitol.

Îl sfătuiesc pe cititor să facă abstracţie de orice prejudecată în acest caz, căci el constituie cheia de boltă a

impunerii secretului de către guvernul american asupra realităţii ozn-urilor. îi cer să încerce să pună în practică formula lui Sherlock Holmes:

După ce-ai eliminai imposibilul, ceea ce rămâne, chiar dacă e improbabil, trebuie să fie adevărul.

Ce>ar Şi văzut Grady „Barney" Barnett

Amintesc cazul cunoscut sub numele de „prăbuşirea de la Magdalena" care ne-a fost relatat de Charles Berlitz şi William Moore în cartea lor *Incidentul Roswell*.

În februarie 1950, un locuitor din Socorro (New Mexico), pe nume Grady „Barney" Barnett, în cursul unei vizite, împreună cu soţia lui Ruth, la nişte prieteni intimi, L.W. „Vem" Maltais şi soţia lui născută Swedmark, a istorisit o poveste atât de extraordinară încât le-a cerut celor doi soţi să jure că nu vor spune nimănui. Deoarece Barnett murise în 1969, soţii Maltais s-au simţit eliberaţi de jurământ şi au putut să-i repete spusele anchetatorului Stanton Friedman în anul 1972.

Barnett le-a spus că, la sfârşitul anilor patruzeci, pe când îşi exercita profesiunea de inginer specializat în conservarea solurilor pentru guvernul federal, lângă Magdalena (New Mexico), remarcase un obiect metalic mare, care reflecta lumina soarelui, aterizat în plină zonă deşertică. S-a îndreptat spre ceea ce a recunoscut mai târziu ca fiind probabil o navă aeriană lenticulară cu un diametru de 8 – 10 m. În timp ce privea aparatul, au apărut şi alte persoane: un grup condus de un profesor de la o universitate din est, a cărui prezenţă era motivată de cercetări arheologice care urmăreau descoperirea unor vestigii de vase indiene.

Nişte cadavre erau vizibile la exterior, lângă obiect, corpurile unor mici umanoizi ehei, macrocefali, îmbrăcaţi cu combinezoane cenuşii dintr-o singură bucată, fără buzunare, centură sau nasturi. Discul părea făcut dintr-un metal asemănător cu oţelul inoxidabil lipsit de lustru şi suferise o avarie în structură care putea să provină de la un şoc violent sau de la o explozie.

Martorii contemplau spectacolul de câteva momente

când, brusc, s-a ivit o trupă motorizată de militari. Ofiţerul ce comanda detaşamentul i-a rugat pe civili să plece şi să nu vorbească nimănui despre ceea ce văzuseră, căci era vorba de un incident care privea siguranţa naţională şi, în consecinţă, datoria lor de buni cetăţeni îi obliga să păstreze tăcerea, altfel vor ajunge sub urmărire penală. Barnett nu a putut sau n-a ştiut să precizeze locul exact unde s-a produs acest incident, dar, pentru că avea obiceiul să lucreze în special la vest de Socorro, soţii Maltais au presupus că e vorba de un sector din Câmpiile

San Augustin, care corespundea cu descrierea dată: o pajişte situată într-o regiune plată. Or, câmpiile San Augustin, la vest de Socorro, se numesc în americană, conform hărţilor, fie *Plains of San Augustin*, fie *San Augustin Flats*. Deci nu e vorba de un teren accidentat, ci plat.

Barnett a admis în faţa soţilor Maltais că privea scena de la o depărtare destul de mare. În plus, a precizat că ceilalţi martori veneau din altă direcţie decât a lui şi că, în momentul când a ajuns în punctul său de observaţie, a văzut „că înconjurau şi priveau cu intensitate câteva cadavre căzute pe pământ”. Acest detaliu este foarte important deoarece indică faptul că acele persoane o luaseră înainte lui Barnett, care era departe de sit (nu îndrăznise să se apropie mai mult), iar când şi-a dat seama de prezenţa celorlalţi, aceştia se aflau mai aproape decât el de epavă.

Apare un nou martor

Mărturia lui Grady Barnett ar fi putut să-şi păstreze multă vreme caracterul neverosimil dacă o relatare extraordinară, făcută în 1990, nu ar fi reamintit-o cercetătorilor.

În *OZN*, *Dosar Secret* am publicat sinteza unui foarte lung articol apărut într-un ziar din Springfield (Missouri) şi un rezumat al declaraţiilor unui poliţist pe nume Gerald Anderson, în funcţie în numitul oraş. Voi pune acum la dispoziţia cititorului traducerea integrală a acestui text, a cărei versiune originală a apărut în ziarul local *The News*

Leader, duminică 9 decembrie 1990, text redactat de Michael O'Brien.

Realitate sau ficţiune?

Un locuitor din Springfield confirmă o confruntare cu un ozn, care a avut loc în urmă cu 34 de ani.

Pentru un puşti de cinci ani, originar din Indianapolis, munţii şi terenurile pline de mărăcini de lângă Albuquerque au părut cu siguranţă aproape un peisaj de pe o altă planetă.

Eram impresionai, spune Gerald Anderson, amintindu-şi de sosirea în New Mexico împreună cu familia în iunie 1947. *Mă aflam într-o lume ostilă reală, cu indieni adevăraţi care locuiau în împrejurimi*

Apoi, după spusele lui Anderson, în a doua zi a prezenţei sale în această regiune din sud-vest, a fost confruntat cu o altă realitate: adevărate creaturi originare de pe o planetă străină de a noastră.

Erau patru, două fără viaţă, una în agonie, ultima părând nevătămată. Aceste fiinţe nu erau prea înalte. Capul lor era disproporţionat de mare faţă de corp, mult mai mare decât capul oamenilor, ochii erau oblici şi aveau o culoare neagră ca antracitul.

Creaturile stăteau împreună în umbra unui disc argintiu cu un diametru de aproximativ cincisprezece metri – o „farfurie zburătoare" care probabil că aterizase forţat pe flancul unei mici ridicături de pământ, la marginea a ceea ce localnicii numesc *San Augustin Flats*.

Anderson, fost şef al poliţiei din Rockaway Beach şi adjunct al şerifului din comitatul Tancy, care lucrează acum ca agent de securitate la Springfield, rămâne de neclintit în privinţa evenimentelor care s-au derulat în acea zi, cu mulţi ani în urmă.

I-am văzut. Ba chiar am şi atins unul. Am atins şi nava, şi nu eram singur. Tata, unchiul, fratele şi vărul meu au văzut cu toţii aceleaşi lucruri ca şi mine, ca şi alte persoane care, din păcate, nu vor să vorbească.

Anderson vorbeşte în public după patruzeci şi trei de ani de tăcere.

Printre cei care îl ascultă cu cea mai mare atenţie se numără doi oameni care fac de multă vreme cercetări asupra obiectelor zburătoare neidentificate.

Aceşti specialişti, spune Anderson, *sunt o legătură importantă pentru înţelegea unei serii de evenimente frustrânte referitoare la cel mai celebru capitol, sau cel mai controversat, niciodată scris în analele ufologiei*: *pretinsa prăbuşire de la Roswell*.

Nimeni nu neagă că ceva s-a petrecut în iulie 1947 în centrul statului New Mexico, leagănul tehnologiei americane hărăzite energiei nucleare şi rachetelor.

Anderson pretinde că nu ştia nimic despre fascinaţia provocată de acest caz şi despre toată controversa stârnită, şi asta până într-o seară din ianuarie 1990, când a văzut la televizor un program foarte popular numit *Unsolved Mysteries*.

„Nu mă uit niciodată la această emisiune – am destule mistere de rezolvat în viaţa mea profesională ca să mai am nevoie şi de altele”, glumeşte Anderson, un roşcovan solid înalt de doi metri şi cântărind o sută douăzeci şi cinci de chile.

„Dar, surpriză, iată că se vorbeşte despre povestea asta, şi îmi dau imediat seama că multe lucruri nu se potrivesc”, spune Anderson despre emisiunea de la televizor. Dintr-un impuls subit, Anderson formează numărul de telefon rezervat telespectatorilor care apărea din când în când pe ecran. „Cred că mi-am închipuit că dacă există oameni interesaţi de acest caz, ar fi putut să asculte versiunea mea şi să mă ia în serios”. E singura explicaţie pe care a putut s-o dea pentru a-şi justifica iniţiativa după atâţia ani de tăcere.

„Tipii aceia de pe platou parcă nu prea ştiu despre ce vorbesc”, i-a spus Anderson centralistei care i-a răspuns. „Forma obiectului e falsă”. Femeia i-a răspuns: „Şi de unde ştiţi asta, domnule?

— Pentru că l-am văzut. Eram acolo!

— Oh, domnule! Sunt aici nişte persoane care ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră!”

Mai târziu, telefonul lui Anderson a început să sune; ufologii îi telefonau din toată ţara. Unul dintre ei, Stanton Friedman, specialist în fizica nucleară şi conferenţiar bine cunoscut, care fusese invitat de producătorii emisiunii *Unsolved Mysteries*, a fost frapat de corelaţiile existente între amintirile lui Anderson şi unele detalii obscure culese de Friedman (şi încă nedezvăluite) în timp ce făcea o lungă anchetă care a fost publicată într-o carte apărută în 1992[6].

Friedman, care locuieşte în Canada, a luat legătura cu John Carpenter, medic psihiatru care lucrează la Springfield (unde trăieşte

Anderson) şi membru al asociaţiei *Mutual Ufo Network*, cunoscută pe plan mondial, din care fac parte cercetători pasionaţi de fenomenul OZN. La cercrca lui Friedman, Carpenter i-a luat interviuri lui Anderson care au inclus şi şedinţe în care a fost chestionat în stare de regresie hipnotică.

Rezultatele l-au uimit pe Friedman, care a plătit deplasarea în New Mexico cu avionul a lui Carpenter şi Anderson, pentru a repera exact locul prăbuşirii.

Anderson pretinde că această călătorie este prima întoarcere în New Mexico de peste o jumătate de secol. După ce-au închiriat un clicopter, s-au deplasat într-un sector deşertic situat la şaptezeci şi cinci de mile sud-vest de Albuquerquc. În cursul cercetărilor, Anderson a reperat o mică ridicătură de pământ ale cărei flancuri erau acoperite cu pietre mari şi pini răsuciţi. Acest soi de pin serveşte drept emblemă pe drapelul statului New Mexico. Anderson şi-a amintit că văzuse un peisaj identic în iulie 1947…

Familia lui Anderson sosise la Albuquerque la 4 aprilie 1947 venind din Indiana. La început a locuit provizoriu la unul dintre unchii lui Gerald: Guy Anderson. În ziua următoare, alt unchi, Ted, în cursul unei discuţii cu tatăl său Glen, spuse că era colecţionar de pietre preţioase. Glen a aflat cu entuziasm că în unele colţuri ale

6 Crash at Corona, Paragon House, New York, 1992 (n.a.).

deşertului se puteau găsi agate. Drept pentru care, au hotărât să plece în prospectare cu vechiul Plymouth 1940 al unchiului Ted, care conducea maşina având ca pasageri pe tatăl lui Gerald (Glen Sr.), fratele său Glen Jr., vărul său Victor (fiul lui Ted) şi Gerald însuşi. În total cinci persoane.

Ajunşi în sectorul respectiv, s-au oprit pe culmea unui muncel, s-au dat jos din maşină şi au început să coboare spre un mic şenal secat care traversa câmpia în vale.

O descoperire ciudată

„Dar, după ce am ocolit o porţiune stâncoasă, am văzut drept în faţă, puţin intrat în flancul muncelului pe care îl coboram, un disc argintiu”. „Un accident! O aterizare forţată!” a zis cineva din grup, care a adăugat: „Să mă bată Dumnezeu dacă asta nu e o navă spaţială!” „Ne-am îndreptat spre situl unde se prăbuşise obiectul. Sub aripa circulară a acelui lucru, la umbră, zăceau pe sol trei creaturi. Două păreau fără viaţă şi a treia nu părea să se simtă prea bine, pentru că, după toate aparenţele, avea dificultăţi cu respiraţia, de parcă ar fi avut coastele rupte. Mai era şi a patra creatură care stătea în fund lângă celelalte trei, direct pe sol. Aceasta părea nevătămată şi, după părerea noastră, le ajutase pe celelalte să iasă din obiect”.

Anderson a remarcat că creatura fără răni importante se însufleţea din ce în ce mai mult pe măsură ce familia Anderson se apropia de ea. „A reacţionat de parcă ar fi fost speriată şi îi era teamă am fi putut s-o atacăm, acoperindu-şi faţa cu braţele” – povesteşte Anderson. Adulţii au încercat de mai multe ori să comunice cu fiinţa înspăimântată, dar nu au primit niciun răspuns la întrebările puse în engleză şi spaniolă…

La câteva minute după ce familia Anderson a sosit la locul acelui incident ciudat, şi-au făcut apariţia alte şase persoane – cinci liceeni împreună cu profesorul lor. Aceştia făceau cercetări arheologice în sector, la câteva mile de-acolo, şi luaseră hotărârea să vină în punctul de impact al unui presupus meteor care fusese văzut în cursul căderii sale cu o noapte în urmă. Profesorul, un anume doctor

Buskirk, a încercat să vorbească creaturii nevătămate folosind câteva limbi străine în mod calm şi ponderat, pentru a provoca un răspuns verbal oarecare, dar fără succes.

Soarele era foarte sus pe cer în acea zi, îşi aminteşte Anderson, *şi pentru mine, care veneam din Indiana, era grozav de cald, te rog să mă crezi*! *De aceea s-a aşezat la umbra navei spaţiale*.

Jean Sider – …

În ziua aceea erau cam patruzeci şi cinci de grade. Dar de jur-împrejurul aparatului, când veneai mai aproape de el, era rece. Când atingeai metalul, ai fi crezut că a ieşit din congelator.

Impresii mentale ciudate

„Anderson a atins una dintre creaturile întinse pe pământ, aparent fără viaţă, şi corpul ei era şi el foarte rece. În mintea lui de copil s-a făcut o asociere: fiinţele semănau cu nişte păpuşi mari. Totuşi, impresia de frig intens care emana din pielea lor l-a marcat profund, deoarece şi-a dat seama că era o situaţie anormală (ţinând cont de temperatura de patruzeci şi cinci de grade).

Martorul pretinde că ar fi alergat pe vârful colinei ca să vadă aparatul în întregime (probabil cu ceilalţi membri ai familiei), şi atunci a sosit o camionetă, iar un individ pe care i se pare că cercetătorii l-au numit Barney Barnett s-a alăturat celorlalţi curioşi. „Îmi amintesc că semăna cu preşedintele Truman; în 1947 toţi puştii ştiau cum arată mutra lui Henry Truman”, a precizat Anderson.

După câteva minute, Anderson a avut curajul să se apropie de obiectul acela uimitor, şi atunci s-a produs alt lucru ciudat, şi mai ciudat decât răceala navei şi a pielii cadavrelor. Creatura nevătămată a întors capul spre Gerald Anderson şi l-a privit în ochi, „şi atunci ani simţit, aşa, de parcă s-ar fi aflat în capul meu, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, sau ca şi cum mintea ei ar fi intrat în capul meu”.

Anderson îşi aminteşte de o impresie mentală de cădere şi de rostogoliri interminabile. „Am perceput

sentimentul ei de teamă de lucruri Simţeam sentimentele ei de disperare şi de singurătate. Am retrăit incidentul. Am cunoscut groaza care a pus stăpânire pe acea creaturii în momentul catastrofei. Toate astea mi-au fost transmise foarte rapid" explică Anderson pocnind din degete.

Apoi, evenimentele următoare s-au derulat foarte repede, dacă ne luăm după spusele lui Anderson. A apărut brusc o unitate de soldaţi. Creatura nevătămată, care se calmase după spaima iniţială, parcă a intrat în panică la vederea militarilor. Amintindu-şi acest episod, Anderson spune că a păstrat încă amintirea impresiei oribile pe care i-a făcut-o creatura.

Situaţia ei era fără speranţă, şi ştia asta. Trăia un fel de coşmar pe care cei mai mulţi dintre noi n-am fi fost în stare să-l suportăm psihologic. Veghea asupra a doi dintre semenii ei morţi şi un al treilea care trăgea să moară. Poate că erau membrii familiei ei sau prieteni buni. Ştia că nu avea nicio şansă să scape, iar cei din armată cu siguranţă că nu veneau să-i dea o mână de ajutor.

Numai Dumnezeu ştie de unde veneau acele creaturi. Cea nevătămată era total abandonată pe o planetă ostilă, iar cei care îi arătaseră o oarecare simpatie erau acum ocărâţi şi ameninţaţi de militari înarmaţi.

Chiar şi eu, care eram un puşti, am fost conştient de tabloul sumbru al situaţiei în care se afla acea creatură, iar impresiile primite de la ea au fost extrem de amplificate. Era cu adevărat îngrozită.

Comportamentul militarilor

„Anderson pretinde că a pierdut-o din vedere pe creatura vie imediat ce şi-au făcut apariţia soldaţii. Toţi civilii au fost îndepărtaţi cu bruscheţe. Anderson îşi aminteşte de strigăte şi de ameninţări. Unchiul său Ted chiar s-a îmbrâncit cu un soldat. Situaţia a devenit insuportabilă şi primejdioasă. O atitudine pe care Gerald Anderson o consideră incalificabilă.

Anderson a păstrat amintirea foarte puternică a unui căpitan US Army cu părul roşu şi vorba aspră, care era însoţit de un sergent negru. „Le-au spus tatălui şi

unchiului meu, care şi ei lucrau la baza Sandi, că dacă vor spune cuiva despre ceea ce au pretins a fi un aparat militar secret, copiii lor vor fi răpiţi şi nu-i vor mai vedea niciodată”. Astfel de ameninţări par incredibile, chiar şi Anderson recunoaşte asta, dar îşi aminteşte că atunci „tipii aceia aveau puşti şi făceai tot ce voiau ei să faci”.

Anderson mai are încă o amintire frapantă. Soldaţii n-au părut surprinşi de natura ciudată a obiectului şi a pasagerilor lui. „Soldaţii nu şi-au manifestat în niciun fel uimirea faţă de ceea ce vedeau. Şi imediat s-a văzut foarte bine că Armata ştia ce trebuia să facă în astfel de împrejurări. Era acolo un batalion de militari, dar şi aparate aeriene, iar drumul cel mai apropiat fusese blocat pentru a le permite să aterizeze. Era o forţă de intervenţie reală care s-a desfăşurat în momentul în care ne-am întors pe culmea colinei unde se afla maşina noastră. Soldaţii comunicau prin radio. Erau acolo ambulanţe şi mulţi oameni înarmaţi”.

În zilele următoare, peste tot în New Mexico a început să se vorbească despre lumini ciudate văzute pe cer, de ecouri radar ciudate şi de alte lucruri la fel de ciudate care se petreceau în deşert. La 7 iulie au apărut în presă noi relatări despre rămăşiţele unui aparat aerian neidentificat. Fuseseră găsite de un fermier lângă oraşul Roswell, la aproximativ o sută cincizeci de mile spre est de colina unde familia Anderson a trăit ciudata ei aventură.

Două discuri

Patruzeci şi trei de ani mai târziu, Anderson afişează un surâs crispat când îşi reaminteşte comportamentul armatei în cazul de la Roswell. Anderson crede că rămăşiţele împrăştiate la Roswell şifarfuria de pe Câmpiile San Augustin sunt legate între ele. „Pe coca aparatului discoidal am văzut un fel de fisură, zice el.

Această fisură ar fi putut să apară în urma coliziunii cu un alt disc de acelaşi tip. E posibil ca cele două discuri să se fi izbit în zbor. Unul ar fi explodat în urma impactului şi ar fi fost făcut în mii de bucăţi lângă Roswell, iar celălalt ar fi aterizat forţat acolo unde l-am găsit.

În cursul adolescenţei, Anderson a avut tot timpul să înveţe că nu era bine să povestească ceva despre ceea ce văzuse, că interlocutorul îl putea considera nebun. Mai târziu, când s-a căsătorit, după mai mulţi ani de viaţă conjugală, a spus totul numai soţiei sale.

Niciun conflict conceptual

Anderson spune că ceea ce a văzut nu-iprovoacă niciun conflict conceptual, în ciuda convingerilor lui religioase. El e de părere ca credinţa în Dumnezeu trebuie să fie acceptată pe o bază universală, adică Dumnezeu a creat tot Universul, nu numai Pământul. Atunci de ce să nu fi creat viaţă şi pe alte planele?

Din cei cinci membri ai familiei Anderson care s-au aflat în ziua aceea în deşert, numai Gerald mai e în viaţă. Dar Gerald spune că nu numai familia Anderson era acolo. De aceea el speră că iniţiativa lui, cunoscută şi de alţi martori, îi va face pe aceştia să povestească şi ei ce-au văzut pentru a forţa mâna militarilor şi a-i obliga să dezvăluie adevărul despre aparat şi despre creaturile care au căzut în mâinile lor întoarcerea în timp

Articolul care urmează a fost scris de doctorul John Carpenter şi a fost publicat în revista *Mufon Ufo Journal* nr. 275, din martie 1991.

Hipnoză: *Retrăirea zilei de 5 iulie 1947*

Urcau în faţa mea, şi au început să strige… Lucrul acela… E ca un avion care a aterizat forţat sau a avut un accident oarecare… Sunt tot felul de materiale… cum ar fi cartonul şi lemnul, precum şi un material asemănător cu… Eram înspăimântat. Au spus că în apropiere sunt morţi… Nu păreau reali… Sunt tot felul de… ăăă… lumini în interior, care se pot vedea prin gaura din acest lucru, şi emit fulgere… În interior sunt tot felul de materiale vizibile… Şi pe urmă Glen îl apucă pe Victor de picior şi îl trage afară spunându-i să nu scotocească acolo, căci aparatul putea să explodeze şi să omoare pe toată lumea… Păpuşa aceea sau lucrul acela ciudat… cea care e lângă mine… m-am apropiat şi am atins-o. E rece. Are ochi mari… un cap mare… nu are buze… patru degete foarte

lungi… e cum sunt copiii de vârsta mea.

Pronunţate de un bărbat de 49 de ani pe nume Gerald Anderson, aceste cuvinte reprezintă selecţia din retranscrierea unui interviu sub regresie hipnotică, luat la 4 septembrie 1990, în timp ce retrăia, după propria lui expresie „ziua de după cea în care se trag o sumedenie de artificii”, adică 5 iulie 1947, a doua zi după sărbătoarea naţională americană.

Când l-am întâlnit pentru prima şedinţă de regresie hipnotică, Gerald Anderson era foarte sceptic în legătură cu însăşi hipnoza. Se îndoia că vom putea provoca noi amintiri cu ajutorul ei. După aceea a fost pur şi simplu uluit ascultând toate elementele pe care le uitase şi a fost sincer uşurat să constate că nu îl luăm în râs, aşa cum făcuseră alţii înainte.

Detaliile cele mai frapante sunt poate cele legate de creaturile străine, pentru că impresiile şi frazele precise pe care le-a ales sunt frecvent similare cu cele pe care le-am auzit deseori de la o persoană răpită.

Imediat după cele două ore de regresie hipnotică, şedinţă pe care am înregistrat-o audio, Gerald a făcut câteva desene incluzând vederea sitului împreună cu acele creaturi.

Călătoria în vederea anchetării asupra locului presupus al accidentului a dovedit că particularităţile peisajului desenat corespundeau cu cele ale scenei prăbuşirii. Toate trăsăturile caracteristice se adaptează realităţii locului. Posibilitatea unei farse, cu vizitarea anterioară a locului, nu poate fi reţinută din două motive. Mai întâi, Gerald nu are mijloacele financiare ca să facă o călătorie atât de costisitoare. Pe de altă parte, moara pe care o semnalează fără ezitare la orizont în timp ce se află sub hipnoză, nu se mai poate vedea azi de pe situl prăbuşirii. Ca să ştii că o moară veche există nu departe de sit în acelaşi loc, trebuie să poţi traversa proprietatea unui fermier, închisă cu gard şi accesibilă doar printr-o poartă mare închisă cu o încuietoare electronică, apoi să mergi până la casa principală, pe un drum privat şi abia apoi să

zăreşti silueta unei mori vechi ascunsă în spatele unei perdele de copaci care au crescut în patruzeci şi trei de ani astfel încât să o ascundă complet privirii celui care se află în afara proprietăţii. Iar moara se află exact acolo unde a situat-o Gerald pe desenul făcut la Springfield (Missouri).

Alt lucru interesant. Un antreprenor de pompe funebre, pe care Stanton Friedman îl chestionase înainte de primul contact cu Gerald, a descris o vizită făcută d (? doi militari la biroul său, în momentul faptelor – un căpitan antipatic şi arţăgos cu părul roşu şi un sergent negru.

Gerald l-a descris şi pe profesorul care conducea grupul de arheologi amatori, „Doc" Buskirk, ca fiind un bărbat cu faţă rotundă, jovială. Or, recent, Friedman a reuşit să întâlnească o persoană cu o anumită notorietate în domeniul arheologiei, care cunoscuse un expert în această disciplină la Albuquerque, şi care se numea Buskirk. Descrierea pe care i-a făcut-o corespunde cu cea a lui Gerald.

Demersurile pentru verificarea afirmaţiilor lui Gerald au provocat o scrisoare din partea unei verişoare, călugăriţă în Colorado, adresată lui Stanton Friedman. Verişoara lui Anderson scrie: *Familia mea a fost sâcâită din cauza acestei poveşti ani de zile şi ar fi cazul să se înceteze odată. De ce ţine Gerald să pună din nou pe tapet un eveniment care mă depăşeşte*? *Tatăl meu (unchiul Ted) a fost multă vreme obsedat de acea oroare nepământeană şi a ţinut câteva jurnale personale pentru posteritate, în legătură cu acea epavă…*

În octombrie 1989, o infirmieră de la departamentul canccrologic de la spitalul St. Petersburg din Florida, Mary Ann Gardner, a relatat confidenţele uneia dintre bolnavele sale. Tocmai privea la televizor o emisiune despre prăbuşirea de la Roswell când şi-a amintit de o femeie de vreo şaizeci de ani care, ştiind că în curând va muri, i-a istorisit o poveste atât de extraordinară încât a crezut că delirează din cauza calmantelor. Muribunda pretindea că tăcuse parte dintr-un mic grup de arheologi amatori care ajunsese în locul unde se prăbuşise un ozn, pe la sfârşitul

anilor patruzeci, pe când era studentă, în cursul unor cercetări arheologice în New Mexico. Ea a afirmat că văzut o navă străină aproape intactă şi cadavrele pasagerilor.

Cercetările continuă…

PRĂBUŞIRILE DE LA ROSWELL (CORONA) ŞI DE LA MAGDALENA (*PLAINS OF SAN AUGUSTIN*) Caseta video produsă de FUFOR

În februarie 1992, asociaţia privată americană *The Fund for the Ufo Reseach* (FUFOR), cu sediul la Mount Rainier (Maryland), a scos o casetă video formată din douăzeci şi opt de mărturii din partea unor persoane care au văzut direct ceva sau care au avut o rudă apropiată amestecată direct în recuperarea fragmentelor şi cadavrelor rezultate în urma celor două prăbuşiri presupuse a fi avut loc în New Mexico, în iulie 1947.

Iată un rezumat al conţinutului acestui document ieşit din comun:

Bill Brazel: fiul lui W.W. Brazel, care a găsit fragmente cu proprietăţi ciudate pe pământul fermei sale, nu departe de Corona, la 3 iulie 1947. Tatăl său păstrase câteva bucăţi şi, un an mai târziu, vorbind despre ele într-un bar, un anume căpitan Armstrong a venit, la fermă pentru a cere obiectele, iar Brazel a fost obligat să i le dea.

Loretta Proctor: avea o fermă vecină cu cea a lui Brazel, care i-a arătat fragmente ciudate ei şi soţului ei. Fragmentele erau extrem de uşoare şi nu puteau să fie nici tăiate, nici arse. Soţul ei l-a văzut pe Brazel câteva zile mai târziu la Roswell, încadrat de militari. A trecut pe lângă domnul Proctor şi pe lângă alţi prieteni fără să scoată o vorbă.

Frank Jo-ce: reporter de la postul de radio KGFL din Roswell. A vorbit puţin la telefon cu Brazel la puţină vreme după ce acesta a descoperit fragmentele (când a venit să aducă o cutic plină la biroul şerifului Wilcox) în ziua de 6 iulie 1947. A primit comunicatul de presă dat de locotenentul Walter Haut, ofiţer care răspundea de relaţiile cu publicul la baza din Roswell, despre recuperarea unui disc zburător de către aviaţia militară şi a anunţat acest

lucru pe post. Cineva, care s-a identificat ca fiind ofiţer la Pentagon, i-a adresat ameninţări la telefon. Mai târziu s-a întâlnit cu Brazel care, sub presiunea serviciului de securitate militar, i-a povestit o versiune modificată a incidentului, făcând o aluzie la „omuleţii verzi” care aveau de fapt altă culoare!

Phyllis McGuire: fiica şerifului George Wilcox, din comitatul Chaves (New Mexico). Îşi aminteşte că tatăl ci a trimis pe situl unde avusese loc prăbuşirea câţiva dintre asistenţii săi, unde au putut să vadă păşunea respectivă plină de fragmente. S-au întors acolo a doua zi, dar sectorul era închis de armată care nu i-a lăsat să treacă.

Elizabeth Tulk: altă fiică al şerifului Wilcox. Mama sa, Inez, i-a spus că militarii de la baza din Roswell i-au cerut tatălui ei să păstreze tăcerea în privinţa incidentului.

Barbara Dugger: nepoata lui George şi Inez Wilcox. A fost crescută mai ales de bunica ci, care i-a spus că militarii veniseră la biroul bunicului ei, nu numai pentru a-i cere să-şi ţină gura despre incident, ci şi pentru a-l ameninţa cu moartea lui şi a familiei sale dacă va pălăvrăgi. Tot ea i-a mai spus că George Wilcox s-a deplasat pe al doilea sit şi a văzut patru „creaturi ale spaţiului”, dintre care una ar fi fost încă în viaţă.

Jesse A. Marcel, Sr.: Pe când era maior în cadrul serviciului de informaţii la baza din Roswell, a fost trimis la ferma Brazel de către colonelul Blanchard, comandantul şef al bazei, împreună cu căpitanul Cavit, ofiţer de contraspionaj, pentru a recupera fragmente.

Jesse A. Marcel, Jr.: fiul precedentului. Când avea unsprezece ani, în iulie 1947, tatăl său l-a trezit într-o noapte pentru a-i arăta nişte fragmente găsite pe terenul fermei Brazel. Îşi aminteşte perfect de semnele ciudate sau simbolurile văzute pe una dintre bucăţi.

Lewis S. Rickett: Sergent-major afectat serviciului de contraspionaj la baza din Roswell, sub ordinele căpitanului Cavit. L-a însoţit pe ofiţer pe situl plin de fragmente. Pretinde că numitul Cavit ar fi făcut un raport scris asupra incidentului.

George „Jud” Roberts: Directorul postului de radio KGFL, al cărui proprietar era W.E. Whitemore Sr. El a înregistrat un interviu cu Brazel. A doua zi dimineaţă, a primit un telefon din partea biroului lui Clinton Anderson (ministru al agriculturii şi fost membru al Congresului, reprezentant al statului New Mexico, sau din partea biroului senatorului de New Mexico Dennis Chavez, de la Washington, DC.), care l-a ameninţat că i se va retrage licenţa dacă difuza pe post interviul cu Brazel.

Lydia Sleepy (chestionată prin telefon): Secretara postului de radio KOAT, din Albuquerque (New Mexico). Ea a primit un telefon de la John McBoyle, reporter şi coproprietar al postului de radio KSWS de la Roswell, care i-a spus: „A avut loc o prăbuşire de farfurie zburătoare, sau ceva de genul ăsta, în nordul oraşului Roswell”. A adăugat că a fost la ferma lui Brazel şi a descris un obiect rotund distrus. În timp ce Lydia trecea povestea pe teletip, a primit următorul mesaj: „Aici FBI. Trebuie să încetaţi imediat această transmisie”.

Marian Strickland: vecină a lui W.W. Brazel. Îşi aminteşte că Brazel i-a mărturisit că a fost reţinut la baza de la Roswell, dar că nu a spus nimic despre ceea ce s-a petrecut acolo în tot acest timp.

Walter Haut: Ofiţer răspunzător de relaţiile cu publicul la baza din Roswell. Recunoaşte că a trimis un comunicat de presă despre recuperarea unui „disc zburător” de către aviaţia militară, la ordinul şefului său, colonelul William Blanchard.

Robert Shirkey: era adjunctul ofiţerului responsabil cu ajutorul aerian la baza de le Roswell. El a văzut fragmentele care erau încărcate într-un avion B-29, unând să plece la Fort Woth. Îşi aminteşte că a văzut o bucată cu secţiunea în formă de I cu nişte simboluri ciudate, identice cu cele văzute de Jesse Marcel junior.

Robert R. Porter: mecanic navigant afectat bazei de la Roswell. A făcut parte din echipajul avionului care a dus fragmentele a ceea ce se considera a fi fost o farfurie zburătoare la Fort Worth (Texas). Era vorba de un avion B-

29 încărcat cu saci din hârtie pânzată care conţineau respectivele fragmente. Îşi aminteşte că sacii erau foarte uşori. Ajungând la Fort Worth, sacii au fost transferaţi într-un avion B-25 care trebuia să plece spre Wright Field, Dayton (Ohio).

Robert E. Smith: membru al *Ist Air Transport Unit* din Roswell. El a participat la încărcarea lăzilor cu fragmente într-un avion. A avut în mână un fragment şi a constatat că, atunci când îl făcea ghem şi îi dădea drumul, fragmentul revenea la forma iniţială fără să prezinte nicio urmă de îndoitură. Făcut ghem în mână, materialul acela făcea un zgomot ca de celofan mototolit. Unul dintre verii săi, Raymond de Binncy, care lucra în cadrul serviciului secret, i-a spus câţiva ani mai târziu că şi el se afla la Roswell în momentul incidentului, în calitate de reprezentant al preşedintelui Truman.

Robert A. Slusher: membru al echipajului unui aparat C-54 care a transportat un cheson însoţit de gărzi înarmate. La sosirea la Fort Worth, avionul era aşteptat de şase persoane incluzând trei poliţişti militari şi un procuror. Aceşti şase oameni au luat chesonul, despre care se crede că ar fi conţinut cadavrele unor umanoizi.

Beverly Bean: fiica lui Mcivin Brown, fost sergent în poliţia militară la baza din Roswell. În 1969, acesta a mărturisit familiei sale că în timpul serviciului la Roswell a avut ocazia să păzească un camion acoperit cu o prelată pe care a ridicat-o, ceea ce i-a permis să vadă cadavrele umanoizilor găsite pe terenul unde se prăbuşise un ozn.

Thomas J. Dubose: general de brigadă în retragere (USAF). A fost, cu gradul de colonel, adjunctul generalului Roger Ramey, comandantul şef al Regiunii a 8-a Aeriene la Fort Worth (Texas). El a primit ordinul generalului Clements McMullen, comandant adjunct al *Strategic Air Command*, de a dispune transferarea fragmentelor de la Roswell la Fort Worth, apoi de a le trimite de la Fort Worth la Pentagon. McMullen a pretins că va dispune predarea lor generalului Benjamin Chidlaw, comandant şef al *Air Material Command* de la Wright Field, Dayton (Ohio).

Generalul Dubose spune că explicaţia cu balonul-sondă a fost o versiune de acoperirc şi că totalitatea operaţiunii a fost dusă în cel mai mare secret.

Glen Dennis: era antreprenor de pompe funebre lucrând pentru societatea *Ballard Fimeral Home* din Roswell, care avea un con

tract pentru serviciile mortuare ale bazei aeriene. El a primit mai multe telefoane de la spitalul bazei fiind întrebat ce trebuia să se facă pentru pregătirea unor sicrie şi a unor cadavre în vederea unei lungi conservări. Mai târziu a venit la bază şi a zărit o ambulanţă cu obiecte în formă de „semicanoc" prevăzute cu indicaţii neobişnuite. În spitalul bazei a întâlnit o infirmieră care i-a spus că va avea necazuri dacă 1111 pleca imediat. După care a fost apostrofat de un căpitan cu părul roşu, care l-a ameninţat cu moartea dacă va vorbi despre incident. În ziua următoare, infirmiera i-a spus că participase la autopsia tăcută asupra a trei cadavre de „aliens". Ea a pretins că acestea au fost apoi îngheţate şi expediate la Wright Field, Dayton (Ohio).

Sappho Henderson: văduva căpitanului Olivier Wendell „Pappy" Henderson, pilot afectat la Roswell. Înainte de moarte, „Pappy" i-a spus soţiei sale că pilotase avionul în care se aflau rămăşiţele unui ozn căzut lângă Roswell, până la baza Wright Field, Dayton. I-a mai spus că a văzut cadavrele unor creaturi străine care formau echipajul ozn-ului.

Mary Kathryn Groode: fiica lui „Pappy" Henderson. Tatăl ci i-a povestit despre cazul ozn-ului accidentat şi al cadavrelor pasagerilor săi.

John Kromschroeder: acest chirurg dentist era prietenul lui „Pappy" Henderson. Fostul pilot i-a vorbit despre epavele şi cadavrele pe care le-a dus la Wright Field. Henderson i-a arătat şi o bucată de metal pe care o păstrase pentru el şi care provenea de la ozn. După spusele lui, era un metal strălucitor, cenuşiu, semănând cu aluminiul, dar mai uşor şi mai rezistent.

L.W. „Vern” Maltais: Prietenul lui Grady L. „Barney” Barnett, un inginer care lucra la *US Conservation Service* din New Mexico. Prin 1950, Barnett i-a povestit lui Maltais că descoperise un aparat în formă de disc care se prăbuşise, credea el, împreună cu cadavrele ocupanţilor lui întinşi pe pământ. Era absolut convins că era vorba de o navă spaţială venită dintr-o lume îndepărtată. El a mai precizat că alte patru-cinci persoane – nişte arheologi – au fost şi ele martorele acestui spectacol. Apoi au venit militarii şi i-au alungat cerându-le să nu vorbească despre cele văzute din motiv de siguranţă naţională.

Alice Knight: Nepoata lui „Barney” Barnett. Ea a aflat de la unchiul ei că a văzut un ozn căzut lângă Datil, New Mexico (la este de Magdalena). El a menţionat şi prezenţa unui grup de arheologi la faţa locului, care s-au apropiat de obiectul despre care spunea că era rotund. El a precizat că lângă aparat erau nişte creaturi care păreau fără viaţă. Apoi a povestit sosirea militarilor care le-au cerut să plece imediat şi să uite ce-au văzut.

Harold Baca: vecinul lui „Barney” Barnett, care a aflat aceeaşi poveste chiar de la martor. Barnett i-a precizat că incidentul s-a produs pe Câmpiile San Augustin.

Robert J. Drake (chestionat la telefon): în septembrie 1947, era student la arheologie şi făcea săpături în New Mexico. În perioada aceea a avut ocazia să stea de vorbă cu angajatul unei ferme care i-a spus că o navă spaţială se prăbuşise cu câteva luni în urmă pe Câmpiile San Augustin. În decembrie 1952, arheologul Roscoc Wilmeth i-a confirmat prăbuşirea din acea regiune şi i-a precizat că fuseseră găsite şi cadavrele pasagerilor.

Gerald Anderson: expune în aproximativ douăzeci de minute tot ce s-a spus în acest capitol: prăbuşirea, cei patru pasageri dintre care unul era nevătămat şi altul pe moarte; persoanele care au sosit pe sit; cei cinci studenţi şi profesorul lor, apoi inginerul care crede că e „Barney” Barnett; apariţia în forţă a militarilor care i-au alungat cu ameninţări etc. El precizează că ofiţerul care comanda

această unitate era un anume căpitan Armstrong, care avea părul roşu, însoţit de un sergent negru pe nume Roosevelt. Anderson a trecut cu brio testul cu detectorul de minciuni. Pe de altă parte, doctorul John Carpenter s-a putut convinge că nu era nici psihopat, nici mincinos patologic.

Adresa asociaţiei FUFOR:

P.O. Box 277, Mount Rainier, MD, 20712.

INTOXICAREA

Universul cercetătorilor, în materie de ozn-uri, este cu atât mai complicat şi ambiguu cu cât diferite elemente perturbatoare seamănă deseori confuzia, reuşind să discrediteze în ochii celor care nu cunosc tot ce are legătură cu acest domeniu atât de controversat. Putem împărtăşi aceste elemente după cum urmează:

— Unele relatări ale răpiţilor şi contactaţilor, când sunt considerate de gradul unu

— Unele relatări de întâlniri de gradul III provenind de la observatori cu un rang social ridicat depunând mărturie în faţa unor cercetători cu o reputaţie solidă.

— Unele ipoteze bazate pe cele două elemente precedente citate de cercetători prea puţin scrupuloşi şi cu un profil psihologic îndoielnic.

Aceste trei elemente furnizează material pentru opinii care se exprimă în modul următor:

— Ar exista o tehnologie umană avansată foarte secretă, independentă de fenomenul OZN, care ar fi răspunzătoare de unele observaţii şi întâlniri apropiate de gradul III şi gianul IV.

— Inteligenţa care creează ozn-urile ne-ar face să credem că o tehnologic avansată umană foarte secretă e pusă în practică şi ar fi capabilă să realizeze acţiunile descrise la A.

— Ar exista o cârdăşie între o organizaţie umană şi inteligenţa care creează ozn-urile.

Aceste opţiuni sunt susţinute mai ales în Statele Unite, dar au tendinţa să se răspândească pe ici pe colo şi în alte medii ale cercetării ufologice, chiar în Franţa.

TEHNOLOGIA UMANĂ AVANSATĂ FOARTE SECRETĂ

Exemplul care va fi citat mai jos provine dintr-o lucrare scrisă de Jacques Vallée şi Joseph Allen Hynck. Afirmaţiile lor sunt, în principiu, mai presus de orice bănuială, şi cititorul care se bazează pe reputaţia lor va putea să le considere viabile.

Este vorba de aventura neplăcută a unui agent american de la Ministerul Finanţelor Statelor Unite, chestionat de aceşti doi oameni de ştiinţă în iulie 1968.

Observarea unei aterizări

Omul se alia, la sfârşitul lui noiembrie 1961, în câmpiile din nordul Statelor Unite, în partea din spate a unei maşini în care se mai aflau alţi trei pasageri, la întoarcerea de la o partidă de vânătoare. În vehicul se afla o puşcă încărcată. Ploua, era frig, iar picăturile de ploaie îngheţau pe parbriz, ceea ce stânjenea mult vizibilitatea, cu atât mai mult cu cât încălzirea era stricată.

Cel de la volan a zărit brusc ceea ce a crezut mai întâi că e un obiect în flăcări care cădea din cer; s-a gândit la un avion. A văzut obiectul atingând pământul la aproximativ opt sute de metri de locul unde se afla. A oprit imediat vehiculul, şi-a trezit colegii care aţipiseră şi a parcat maşina pe acostament în dreptul locului unde părea să fi aterizat aparatul. Acesta ieşea din sol ca o coadă de avion, la un unghi de optzeci şi cinci de grade. Era un fel de aparat cilindric înconjurat de un halo de lumină.

Maşina era echipată cu un reflector mobil, drept pentru care şoferul l-a aprins şi l-a îndreptat spre situl aterizării. Cei patru vânători au putut atunci să zărească patru siluete umane, stând în picioare lângă aparat, care se afla la aproximativ cinci sute de metri de martori. Între maşină şi aparat se găsea un şanţ, un gard, o linie ferată, iar aparatul se afla la cincizeci de metri dincolo de calea ferată. Brusc, s-a produs un fel de explozie şi totul a dispărut ca prin miracol.

Vânătorii şi-au zis că cineva ar putea să aibă nevoie de ajutor şi s-au hotărât să meargă la faţa locului. Dar, din

cauza obstacolelor enumerate mai sus, au fost nevoiţi să facă un lung ocol. Când au ajuns în cele din urmă la faţa locului, au constatat că nu era nimic de văzut, drept pentru care au luat decizia să se întoarcă în punctul de plecare.

Pornind mai departe pe drumul care mărginea câmpul unde zăriseră obiectul, cei patru vânători l-au remarcat din nou, precum şi siluetele câtorva indivizi. Reflectorul maşinii a fost din nou îndreptat spre scenă, ceea ce a permis martorilor să vadă că aparatul amintea de forma unui siloz şi că avea o culoare argintie. Fasciculul de lumină a prins şi una dintre siluete, care s-a dovedit a fi cea a unui bărbat de aproximativ un metru şaizeci şi cinci, îmbrăcat cu un combinezon alb.

Martorii au coborât din vehicul, preocupaţi în continuare de ajutorul pe care l-ar fi putut da în cazul în care existau răniţi. Reflectorul a fost din nou îndreptat spre personajul necunoscut, care a început să agite braţele, de parcă ar fi vrut să le spună observatorilor că trebuie să se depărteze, dar aceştia n-au înţeles imediat semnificaţia gesturilor sale.

După o ezitare de două-trei minute, cei patru prieteni au hotărât să se întoarcă şi să anunţe un poliţist local cu care mai avuseseră de-a face în timpul zilei, când trecuseră printr-un orăşel situat la şaptesprezece kilometri de-acolo.

Reprezentantul legii a acceptat să-i însoţească, după ce a ascultat rezumatul incidentului, urmându-i cu propria lui maşină de serviciu.

La faţa locului, în mijlocul câmpului, cei cinci bărbaţi au putut să vadă două surse luminoase de putere mică care semănau cu luminile din spate ale unei maşini. Poliţistul a hotărât să se apropie cu vehiculul său, în care urcase unul dintre vânători, dar când au ajuns la locul respectiv, luminile s-au îndepărtat şi au dispărut.

Poliţistul, deşi intrigat, a luat hotărârea să se întoarcă în oraş pentru că nu mai avea niciun motiv să rămână, în timp ce vânătorii considerară şi ei că cel mai bun lucru era să-şi continue drumul. Dar, după ce au

parcurs trei kilometri, obiectul a apărut din nou pe cer. Cel de la volan a oprit din nou maşina şi martorii au putut să observe aparatul în întregime luminat care cobora spre pământ. A aterizat în felul unui elicopter, la cinci sute de metri de observatori, şi două siluete de indivizi au fost imediat remarcate lângă aparat, fără ca cineva să le fi văzut ieşind din el.

Doi dintre vânători au luat hotărârea să se apropie pe jos de locul aterizării, unul dintre ei luându-şi cu el puşca încărcată, o Hornet 22 cu lunetă. În acest timp, ceilalţi doi au rămas lângă maşină, ţinând reflectorul îndreptat spre cei doi indivizi care stăteau lângă aparat.

Un comportament ciudat

Bărbatul înarmat cu puşcă s-a lăsat pe vine lângă o ridicătură de pământ, apoi s-a aşezat pe burtă, în poziţie de tir, urmărind cu luneta mişcările unuia dintre indivizii de lângă aparat.

Ce s-a întâmplat în acel moment? Nu vom şti cu precizie, dar a răsunat o împuşcătură şi unul dintre cei doi indivizi a părut rănit la umăr, apoi a căzut în genunchi. Tovarăşul său l-a ajutat să se ridice şi s-a întors spre vânători strigând: „De ce dracu’ aţi făcut asta?”

Cuprinşi de panică de cele întâmplate, cei patru vânători n-au ştiut cum să se depărteze mai repede de acel loc. S-au năpustit în maşină şi au şters-o fără să se mai ocupe de ciudatul aparat zburător şi de echipajul său.

Când au sosit la destinaţie, se tăcea ziuă şi soţiile lor foarte îngrijorate nu închiseseră ochii toată noaptea. Martorii şi-au dat atunci seama că ceva nu se potrivea, că exista un „gol temporal”, dar intervalul de timp lipsă, chiar aproximativ, nu putea să fie precizat.

Cei patru prieteni, înspăimântaţi la gândul că ar putea fi daţi în judecată pentru tentativă de asasinat, au jurat să nu spună nimănui despre cele întâmplate şi s-au despărţit.

A doua zi spre prânz, unul dintre vânători, pe când se afla la postul său de funcţionar la Ministerul de Finanţe, a fost chemat de şeful său de serviciu, care avea în birou doi

bărbaţi care au pretins că sunt agenţi guvernamentaţi când s-au prezentat. Aceşti doi indivizi l-au întrebat dacă evenimentul la care asistase noaptea trecută era autentic şi cum era îmbrăcat.

Cei doi l-au interogat pe martor despre prima observaţie fără să facă aluzie la a doua şi nici la incidentul tragic legat de ca Omul nostru şi-a zis că poate poliţistul semnalase prima aterizare autorităţilor militare, precum şi identitatea şi adresa celor patru martori, pentru că le-o ceruse.

Apoi, aşa-zişu agenţi l-au chestionat despre încălţările pe care le purta în momentul faptelor. Acesta avea în picioare cizme de vânătoare clasice, pe care cei doi anchetatori au cerut să le vadă. În acest scop, indivizii l-au însoţit la domiciliu şi au început să examineze cizmele hainele pe care le purta în momentul incidentului, fără să-i dea nici explicaţie. Respectivii l-au mai întrebat dacă a ieşit din maşină şi a uers pe câmpul noroios unde aterizase obiectul. Au vrut să mai ştie dacă martorul mai avea şi alte cizme, şi au cerut să le arate şi cizmele mari de pescuit, deşi nu le avusese cu el în ziua aceea! Apoi, aparent satisfăcuţi de „ancheta” lor, l-au părăsit şi l-au sfătuit să nu povestească nimănui cele întâmplate. Funcţionarul a fost atât de impresionat încât nu s-a gândit niciun moment să ceară legitimaţia presupuşilor agenţi, nici să fie dus înapoi la minister! Cea de a doua aterizare nu a fost pomenită nici măcar o dată, nici împuşcătura, ceea ce duce la concluzia că cei doi nu cunoşteau aceste două episoade.

Un caz care miroase a intoxicare

Se poate crede că şeful de serviciu al martorului a putut să verifice dacă cei doi pretinşi agenţi aparţineau unui serviciu de securitate, altfel nu i-ar fi primit.

Rămân totuşi de explicat trei lucruri:

— Interesul aşa-zişilor agenţi pentru hainele martorului;

— Identificarea aparatului necunoscut şi a pasagerilor săi;

— Golul temporal.

În primul caz, ideea că agenţii ar fi vrut să vadă dacă hainele erau iradiate nu ţine pentru că nu aveau niciun instrument de control. E posibil să fi vrut să-l identifice pe cel care trăsese, care le-ar fi putut fi descris după ţinută. Dar de ce nu-l întrebaseră pe funcţionar nimic despre omul care trăsese? Această lacună exclude deci această ipoteză.

În al doilea rând, a pretinde că e vorba e un prototip de aparat revoluţionar a cărui existenţă ar fi fost ţinută secretă de americani e un lucru contrazis de mai mult argumente, precum:

— Tehnologia este mult prea avansată pentru acea perioadă (1961). De atunci şi până în prezent nu s-a înregistrat nicio consecinţă în industria aeronautică, nici măcar militară.

— Episodul exploziei urmat de dispariţia subită a obiectului şi a pasagerilor săi nu se potriveşte cu un astfel de prototip. E clar că obiectul asculta de legile unei alte fizici decât cea cunoscută de noi.

— Nu stă în obiceiul militarilor să testeze un aparat ultrasecret oriunde, acolo unde poate să fie zărit de civili. Există câteva terenuri special concepute pentru acest gen de experienţe, foarte discrete, în zone deşertice, supravegheate permanent de serviciile de securitate. Este deci mai probabil să credem că acel aparat nu aparţinea potenţialului armatei americane şi că cineva a luat iniţiativa să-i facă pe martori să creadă (cel puţin pe unul dintre ei, căci nu mai ştim nimic despre ceilalţi doi) că asistaseră la un test de aterizare a unui aparat secret al US Air Force.

Problema este la fel de greu de rezolvat şi în cazul celui de al treilea clement, golul temporal.

În ciuda afirmaţiilor gratuite ale unor cercetători, mie nu mi se parc deloc serios să pretinzi că, în noiembrie 1961, US Air Force (sau al organism de stat) ar fi putut să răpească patru persoane şi să le afecteze memoria o perioadă de timp precisă legată de observarea lor, fără sechele psihologice serioase la nivelul memoriei.

Dacă aparatul nu poate să aparţină unui proiect

secret american, cărui organism sau cărei puteri aparţineau cei doi agenţi care l-au interogat pe martor?

Cu alte cuvinte, dacă ne gândim la un prototip de aparat secret american sau la un aparat ţinând de aceeaşi inteligenţă ca ozn-urile clasice, în ambele cazuri există date care se opun fiecăreia dintre aceste două opţiuni.

La urma urmelor, n-ar fi mai curând o poveste imaginară? în ce scop? Probabil pentru a-i intoxica pe cititorii lui Jacques Vallec, ca aceştia să creadă că există o tehnologie secretă americană care s-ar afla la originea fenomenului OZN, deci uman, nu extraterestru.

Alte relatări suspecte în lucrările autorului cărţii *Passport to Magonia* pot fi găsite şi alte poveşti ciudate. De exemplu, într-o carte recentă, autorul relatează o întâlnire apropiată de gradul III neverosimilă, cu *missing time*, deci sugerând o întâlnire apropiată de gradul IV, ca în cazul citat mai sus, raportată de generalul Glenn E. Miller, el însuşi cercetător.

Acest ofiţer superior, care s-a întâlnit cu Jacques Vallée la *Norton Air Force Base* din California, a fost locotenent sub ordinele generalului Patton şi devenise director adjunct al DAVA (Defence Audio-Visual Agency). Acest martor preţios descrie pasagerii unui ozn pe care l-a văzut aterizând în deşertul Mojave, ca fiind nişte fiinţe omeneşti după standardele noastre. Într-o engleză perfectă, ci l-au invitat să urce la bord pentru a vizita aparatul!

Acest incident s-ar fi petrecut în anul 1980. îi amintesc cititorului că în 1952, George Adamski afirma că a întâlnit „ufonauţi” la fel ca noi care se pretindeau venusieni, şi asta tot în deşertul Mojave…

De ce uţi ofiţer de rang înalt (chiar retras din serviciul activ) ar istorisi o astfel de poveste unui civil (autor al câtorva cărţi despre ozn-uri), dacă nu cu intenţia de a-l înşela? Când te gândeşti la eforturile şi la sumele mari de bani puse în mişcare de aviaţia militară americană pentru a convinge publicul că ozn-urile nu există, atunci îţi dai seama mai bine de duplicitatea unei astfel de

„dezvăluiri”.

Într-o vreme am crezut şi eu posibil că o putere omenească secretă ar putea să producă astfel de întâlniri apropiate de gradul III. Am abandonat această idee, căci nu se poate concepe ca o putere omenească secretă să poată:

— Dezvolta o tehnologie superioară celei puse în aplicare de industriile noastre, şi cu atât mai puţin dacă ea se bazează pe o altă fizică decât cea stăpânită de ştiinţa noastră.

— Menţine această tehnologic ascunsă, timp de câteva decenii, ca să nu spun câteva secole. În cele două cazuri pe care le-am citat, pun la îndoială modul în care a fost furnizată informaţia, care nu permite nicio verificare. În primul caz, martorul e anonim şi se pare că nu a dezvăluit identitatea prietenilor săi, martori şi ei la acelaşi eveniment. În al doilea caz, observatorului i se dă numele, dar el nu mai poate fi întâlnit deoarece a decedat în 1988, iar baza Norton a fost închisă în 1989 de administraţia preşedintelui George Bush!

În aceeaşi lucrare se mai pot găsi şi alte „revelaţii” insolite de acelaşi gen, chiar şi mai incredibile:

— Un anume Robert Scott, şef direct al generalului Miller, citat mai sus, i-ar fi mărturisit lui Jacques Vallée că a văzut un ozn în 1959 şi că crede în existenţa extratereştrilor care voiau să nu ne lase să provocăm aceleaşi catastrofe care ar fi distrus Lemuria şi Atlantida.

— Un înalt funcţionar francez anonim, de la Ministerul Apărării, i-a spus lui Jacques Vallcc că Frank Fontaine, răpitul de la Cergy-Pontoise, din anul 1979, a fost răpit de un serviciu de securitate francez depinzând de acest minister, în scopul unei experienţe psihologice.

Semnalez în treccre că în noiembrie 1992, împreună cu doi prieteni, domnii Rivera şi Sicaud, m-am întâlnit cu Frank Fontaine la Cergy-Pontoise, unde încă mai locuia în acel moment. După o conversaţie de aproape trei ore, am putut să stabilim, după destule întrebări-capcană puse bărbatului de treizeci şi unu de ani, că martorul era de

bună credinţă.

În urma răspunsurilor pe care le-am primit la întrebările noastre, ne-am convins că Frank Fontaine a trăit într-adevăr o experienţă din care n-a înţeles absolut nimic, că a dispărut într-adevăr timp de şapte zile şi că detaliile pe care ni le-a dat resping categoric ideea unui test făcut de o agenţie a statului, căci martorul şi-a schimbat comportamentul şi a căpătat capacităţi PSI inerente adevăraţilor răpiţi.

Realitate şi ficţiune

Toate aceste informaţii „frumoase" au un punct comun. Toate tind să numească un anumit grup militar ca fiind răspunzător de toate aceste întâlniri apropiate, cu atât mai mult cu cât pasagerii sunt descrişi ca fiind nişte oameni normali, care vorbesc limba ţării respective…

Partea proastă e că nu sunt verificabile. Martorii sau informatorii sunt anonimi sau decedaţi, ceea ce face imposibilă orice contraanchetă. Nu e un reproş făcut lui Jacques Vallée, ci o simplă constatare. Nu sunt însă de acord cu el când îl blamează pe Leonard Stringfield, ale cărui poveşti cu prăbuşiri de ozn-uri şi umanoizi au, cu câteva excepţii, aceleaşi defecte. Sunt excepţii printre care se numără şi cazul Roswell, unde se cunoaşte numele martorului principal, Jesse Marcel, care a fost interogat şi chiar filmat de alţi cercetători, ceea ce a permis contraanchete revelatoare. Se pare că Jacques Vallée a acţionat cu exces de precipitare.

Revenind la ceea ce sunt în stare serviciile de securitate americane, se poate afirma că nu poate fi vorba să li se atribuie răpirile despre care am vorbit pe larg în precedenta mea lucrare.

Aş vrea să mi se explice şi mie cum au putut serviciile secrete să-i facă un plămân nou lui Carl Higdon şi să-l vindece pe Fred Reagan de cancer în iulie 1951. Aş putea să dau multe alte exemple care să dovedească că acest nivel tehnologic etalat de inteligenţa care creează ozn-urile ţine de o fizică care o transcende pe a noastră pe mai multe planuri.

Nu poate fi nicio îndoială că există proiecte de cercetare ultrasecrete, urmărind realizarea unor aparate aeriene „revoluţionare”, dar ele depind încă de vechea noastră fizică, greoaie şi desuetă în comparaţie cu cea specifică fenomenului OZN.

Există un program care urmăreşte stăpânirea tuturor funcţiunilor misterioase ale creicrului, lucrul acesta a fost dovedit prin divulgarea anumitor documente ale comisiei Rockefeller în 1975. Dar nici în acest caz nu trebuie să inventăm capacităţi pe care americanii nu le au şi poate că nu le vor avea niciodată.

Dacă ar fi să ne luăm după persoanele care răspândesc tot felul de zvonuri, ar trebui să ne întrebăm cum au putut americanii să piardă războiul din Vietnam, cu un arsenal care ar fi fost operaţional din 1961 (răpirea soţilor Hill). Fără a mai vorbi de cazul Villas-Boas, în

— De Mario Restier, în 1947, de Betty Andrcasson şi de soţul ci Bob Luca, care au avut primele contacte în 1944, fără a mai vorbi de cele ale lui Raymond Fowler, care au început în 1938…

Ne putem întreba de ce – cu această tehnologic formidabilă – nu au fost în stare americanii să se debaraseze de Fidel Castro, de colonelul Khadafi şi chiar de Saddam Hussein. Şi nu putem înţelege cum au putut să lase ostaticii din Iran timp de un an în mâinile fanaticilor lui Khomeini, suportând o umilire fără precedent.

Aş vrea să primesc explicaţii la toate aceste mistere din partea domnilor raţionalişti şi sceptici de salon…

MOMELI SUGERÂND O TEHNOLOGIE UMANĂ AVANSATĂ

În afară de păcălelile farsorilor şi acţiunile posibile ale serviciilor secrete pentru mistificarea şi discreditarea celor mai performanţi cercetători, se poate considera că inteligenţa care produce fenomene inexplicabile (ozn-urile fiind doar o faţetă a lor), este în stare să producă întâlniri apropiate de gradul III şi IV, cu pasageri umani după standardele noastre.

După cum scrie sociologul Eddie Bullard în

remarcabilul său studiu despre 276 cazuri de răpiri, cele 203 incidente în care este descrisă o entitate comportă 137 de cazuri (67%) în care una sau mai multe creaturi umanoide au fost văzute de martori. Ele cuprind grupuri foarte

— Diferite, cu o uşoară preponderenţă a unor creaturi mici care şi ele se subîmpart în mai multe subgrupe. Există 52 de cazuri de creaturi umane după standardele noastre (26%), ultimele 14 (7%) referindu-se la entităţi neumanoide diverse (roboţi, fiinţe fără formă precisă, etc.).

În realitate, nu există mărturii care să descrie ufonauţi perfect identici. Ei sunt totdeauna diferiţi, chiar dacă unii par să aibă caracteristici foatte apropiate.

La fel se întâmplă şi cu întâlnirile apropiate de gradul III, ceea ce permite să se constate că există tot atâtea „rase" de ufonauţi câţi contactaţi sunt, adică câteva mii! Asta constituie fără nicio îndoială un argument care se opune ipotezei extraterestre.

Pornind de la postulatul că entităţile sunt mai mult nişte modele energetice decât nişte creaturi vii, indiferent care ar fi lumea lor originară, este logic să credem că inteligenţa care a tras sforile în culisc liste în stare să producă ufonauţi putând să arate ca militarii, un lucru ideal pentru a provoca confuzie în minţile oamenilor.

Înşelare şi manipulare

Christa Tilton, răpită bine cunoscută în mediile ufologice americane, a fost supusă unei regresii hipnotice de către cercetătorul newyorkez Budd Hopkins. Fusese răpită lângă Tucson (Arizona), în iulie 1987. După spusele ci, răpită ar fi fost dusă într-o bază subterană extraterestră, unde nişte umanoizi activau alături de indivizi normali de tipul militarilor, unii purtând chiar o ţinută de piloţi de încercare. Pornind de la această mărturie, şi de la cea a doamnelor Myrna Hansen şi Judy Doraty, indivizi iresponsabili au publicat tot felul de „rapoarte" despre activităţile halucinante care ar avea loc în laboratoarele subterane din New Mexico.

Nu trebuie să uităm că, în cazul răpirilor, inteligenţa care le provoacă poate să oculteze după dorinţă creierul răpitului. În consecinţă, dacă îi permite să rămână cu anumite „amintiri”, asta înseamnă că o face cu bună ştiinţă, ştiind că mai devreme sau mai târziu ele vor fi scoase din memorie şi dezvăluite. Întrucât ne înşală sistematic, e vorba mai probabil de amintiri fictive, înserate în creierul răpitului într-un mod oarecare.

În *OZN*, *Dosar Secret* am explicat că strămoşii noştri admiteau ideea că fiinţele-zânc, din poveştile tradiţiilor populare, aveau puterea să se transforme în fiinţe omeneşti sau în animale (uneori în monştri). Or, găsim un element identic în cel puţin un caz de răpire modern, care va fi rezumat mai jos.

În noaptea de 30 spre 31 mai 1974, un cuplu care călătorea cu maşina de la Salisbury (devenit Hararc) la Durban (Africa de Sud), a trăit o experienţă ciudată. Povestea e foarte lungă şi implică câteva episoade cu un înalt factor de stranietate, care elimină fără nicio îndoială o intervenţie militară americană sau sud-africană.

De exemplu, martorul principal, Peter X... (a cerut anonimatul) nu a fost dus la început la bordul unei maşini zburătoare, ci o entitate s-a „materializat” în maşina pe care o conducea!

Din dialogul pe care Peter l-a avut cu apariţia (acesta e cuvântul care se potriveşte cel mai bine), am reţinut următoarele elemente:

— Automobilul era sub controlul total al unui fascicul de energie.

— Apariţia a fost introdusă în maşină de un alt fascicul de energic şi s-a aşezat pe bancheta din spate, ca şi cum ar fi avut efectiv o formă oarecare de materialitate, cuplul aflându-se în partea din faţă a maşinii.

— Apariţia (sau entitatea) i-a cerut lui Peter să-i spună sub ce aparenţă dorea să i se arate, şi a apărut sub forma dorită de martor!

Restul ţine de o comedie care se repetă de la caz la caz:

— Entitatea a pretins că poporul ei provenea dintr-un loc situat dincolo de galaxia noastră, iar puţin mai târziu s-a contrazis pretinzând că jb1”. i „*CONTACTE SVPRA TERESTRE I*

aparţine unei civilizaţii provenite din „douăsprezece planete din) Calea Lactee”!

— Acest pretins popor extraterestru nu crede nici în Dumnezeu şi nici în altă divinitate.

— Deplasările spaţiale se fac „prin timp, nu prin lumină”, ceea ce Peter a tradus prin: „Sunt călătorii în timp, nu în spaţiu”.

— Entitatea pretindea că cunoaşte toate limbile din galaxie şi comunică prin telepatic.

Cu alte cuvinte, ceea ce strămoşii noştri au constatat în cursul a câtorva secole despre zâne, se confirmă în epoca noastră în legătură cu această capacitate de transformare după dorinţă. Entităţile care îşi zic extraterestre îşi potrivesc aparenţa fizică în funcţie de psihicul martorului. I se arată conform unor reguli care fie scapă, dar foarte probabil calchiate pe conceptele pe care acesta le are în materie de viaţă inteligentă în univers.

Aceasta este poate partea cea mai veridică a contactelor cu o inteligenţă necunoscută, restul nefiind decât momeală şi minciună, de circumstanţă.

Părerea mea este că nu există niciun extraterestru în spatele fenomenului OZN şi că avem de-a face mai curând cu o inteligenţă ne-fizică (sau depinzând de o altă fizică decât a noastră), care se foloseşte de o energie pentru a „materializa” forme pe care le modelează adaptând mijloacele ei creatoare la spiritul martorului, din care îşi extrage sursa de modelare ca să producă entităţile sau apariţiile pe care vrea să le arate.

Vreau însă să atrag atenţia asupra unui lucru. Cititorul, care a urmărit cu atenţie cazul prezentat în detaliu la începutul acestui capitol, aş vrea să fie convins că nu cred că această inteligenţă necunoscută poate să producă fiinţe umane putând să se dea drept agenţi secreţi în faţa unui înalt funcţionar din cadrul unui minister. A

crede că extratereştrii pot să semene cu noi ca nişte fraţi şi să respire aerul nostru fără nicio dificultate, înseamnă să cazi într-o formă de iluzie care se bazează pe noţiuni total false despre posibilităţile existenţei vieţii în univers, care contrazic ceea ce ne învaţă cosmofizica şi cosmochimia, chiar în stadiul actual al cunoştinţelor noastre în aceste domenii.

CÂRDĂŞIE ÎNTRE OAMENI ŞI EXTRATEREŞTRI

*

Dacă cititorul a asimilat datele pe care le-am expus până acum şi mi-a urmărit raţionamentul, a înţeles cu uşurinţă că această opţiune este cât se poate de ridicolă.

În cazul existenţei unei inteligenţe superioare, care dispune de o tehnologie ce o depăşeşte pe a noastră cu câteva nivele, permiţându-i să facă orice, oriunde, oricând, fără să fie deranjată de vreo putere, aceasta nu are nevoie de vreo asociere cu vreo putere de pe planeta noastră. E ca şi cum americanii ar propune o colaborare triburilor Papua pentru exploatarea noii conjuncturi care se oferă comerţului lor exterior cu ţările din Est!

În plus, această inteligenţă pare că stăpâneşte o fizică care îi dă posibilitatea să manipuleze spaţiul şi timpul, şi elementele pe care cercetătorii le-au înmagazinat despre diferite forme de activităţi întinse pe mai multe secole, conjugându-se pentru a-i conferi o origine dimensională total străină lumii noastre materiale. Într-adevăr, numeroşi factori de stranictate puşi cap la cap indică posibilitatea de a avea o conformaţie de esenţă spirituală, deci neavând nimic de-a face cu universul nostru fizic.

În sfârşit, entităţile umane sau ne-umane pe care le arată martorilor par să asculte mai mult de o conştiinţă colectivă decât de un psihism individual, ceea ce e o indicaţie suplimentară care arată că e într-adevăr vorba de o înşelătorie, nu de fiinţe trăind independent.

Cercetători cu un profil psihologic ciudat în prima mea carte am avut ocazia să citez câteva exemple din folclorul modern tragicomic, tipic american, legat de ozn-

uri. Mulţi dintre indivizii care răspândesc zvonuri necontrolate şi incontrolabile se dau drept foşti militari sau membri ai unei agenţii de securitate. Despre unii am putut să strâng câteva informaţii:

— BISHOP, Jason: pseudonimul unui individ care susţine că a făcut parte din personalul unei baze subterane situate sub Archuleta Mesa, Dulce (New Mexico). Este cel mai delirant şi cel mai mincinos dintre aceste persoaneândoielnice.

— „COMMANDER X". Pseudonimul unui individ care pretinde că e ofiţer în retragere din cadrul serviciilor de informaţii al US Army. Autorul a două broşuri de mic tiraj: *Underground Alien Bases*, Inner Light, 1990, şi *The Ultimate Deception*, Abélard Production, 1990. Un adevărat mitoman.

— COOPER, William. A funcţionat câţiva ani în cadrul US Navy. A fost demobilizat cu gradul de caporal de marină. Apartenenţa la corpul de subofiţeri nu-i permitea să aibă acces la un grad de securitate atât de ridicat ca cel pe care pretinde că l-a avut. A publicat câteva texte dactilografiate intitulate: *The Secret Government*: *The Origin*, *Identity*, *and Purpose of MJ-12*. La fiecare nouă ediţie, numărul paginilor creştea, unele afirmaţii schimbându-se, ajungând uneori să se contrazică. A scos o carte (*Behold a Pale Horse*, Light Technology Publications, 1991), al cărei conţinut e o adunătură de zvonuri, de afirmaţii pretenţioase şi de speculaţii gratuite lipsite de fundament, precum cea referitoare la asasinarea preşedintelui Kennedy de către şoferul său! îl mai citează şi pe un anume Krill, „ambasador al extratereştrilor", acreditat pe lângă guvernul american! Or, Krill este un nume împrumutat dintr-o carte de Robert Emenegger. Pus în faţa faptului.

Cooper a susţinut în continuare că s-a întâlnit cu Krill în 1972! E 1111 om lipsit de scrupule care parc atras mai curând de profitul câştigat de pe urma conferinţelor şi apariţiilor la emisiunile televizate.

— DEYO, Stan. Pretinde că şi-a început cariera în

serviciul de informaţii al US Air Forcc. A scris o carte (*Conspiraţia Cosmică*) în Australia, unde a emigrat. E o lucrare stufoasă, confuză, ca să nu spun obscură, despre care autorul pretinde că e crmetică pentru a justifica lipsa de transparenţă. Lucrarea nu a impresionat pe nimeni.

— ENGLISH, William. Se pretinde fost căpitan din cadrul Beretelor Verzi, corp de elită al US Army, destinat unor „misiuni speciale" strâns legate de siguranţa naţională.

— LAZAR, Robert. Se prezintă drept fizician şi pretinde că a lucrat un timp într-o bază militară subterană de la Groom Lake (Nevada).

— LEAR, John. Pilot de linie. Fiul lui William Lear, celebrul industriaş al aeronauticii americane (*Lear Jels*). Susţine că a îndeplinit câteva misiuni aeriene pentru CIA.

— STEVENS, Wendelle C. Fost locotenent-colonel din US Air Forcc. Pretinde că e sponsorizat de un „miliardar texan" ca să publice toate istoriile extraordinare care circulă în lumea contactaţilor şi răpiţilor.

— VALERIAN, Valdamar, care a aparţinut corpului subofiţerilor din US Air Force. Cărţile sale – *Matrix I* şi *Matrix II*nu au niciun fundament, reprezentând expresia unor fantasme delirante.

CAMUFLAJELE FENOMENULUI

Personajele trecute în revistă dăunează credibilităţii fenomenului. Ei se fac aliaţii inconştienţi ai unei manipulări ia cea mai mare scară. Fenomenul însuşi se străduieşte să-şi distrugă propria credibilitate. Nu e vorba numai de ozn-uri, ci şi de acele manipulări paranormale care ar încerca să postuleze existenţa unei inteligenţe supraumane.

Această putere manipulatoare insuflă în mintea persoanelor contactate şi a iluminaţilor tot felul de noţiuni ciudate, incomplete sau incoerente, semănând confuzia în rândul publicului şi în special al cercetătorilor sceptici care nu se simt deloc înclinaţi să acorde credit mărturiei celor a căror relatare prezintă unul sau mai multe aspecte absurde.

Nu putem să cunoaştem motivaţiile acestei inteligenţe misterioase şi ne întrebăm în ce măsură unii denigratori înverşunaţi, oameni ai guvernului care vor să înăbuşe totul cu orice preţ, unii oameni de ştiinţă cu mintea aparent obtuză, ar putea să fie ei înşişi manipulaţi de aceeaşi putere care s-ar servi de ei ca să ascundă universalitatea dominaţiei sale.

Jacques Vallée propune ipoteza triplului camuflaj, care permite fenomenului, sau cel puţin inteligenţei care îl produce, să evolueze liber fără să perturbe funcţionarea instituţiilor noastre.

— Atitudinea negativă a autorităţilor guvernamentale, ştiinţifice şi militare „care urmăreşte descurajarea mărturiilor.

— Explicaţiile oficiale „fabricate”, care nu explică nimic şi permit scepticilor şi raţionaliştilor să stea liniştiţi.

— Elementele negative conţinute în mărturii (absurdităţi, aberaţii, naivităţi etc.) care permit fenomenului să-şi renege propria existenţă.

Lucru extrem de ciudat, care probabil că nu a scăpat cititorului perspicace, Jacques Vallée nu a introdus un al patrulea element pe care îl apără totuşi cu vigoare în *Revelations*, şi care se poate defini astfel:

— Unele servicii de securitate, prin acţiuni neoficiale duse sub formă de subterfugii, fac să circule, în anumite medii ale cercetării private, elemente falsificate care discreditează martorii, mărturiile şi mai ales investigatorii cei mai performanţi.

La toate acestea, cred că se mai pot adăuga altele două:

— Unii indivizi, doritori să-şi atragă graţiile autorităţilor sau simpatia ştiinţei etatiste a ţării lor, practică pseudocercetarea. Sub aparenţa înşelătoare a unor asociaţii şi grupuri private, ci îşi petrec majoritatea timpului filosofând sau chiţibuşărind la detalii minore pentru a nega validitatea unor mărturii, ajungând chiar la trucarea anumitor date pe care le studiază.

— În mod paradoxal, există indivizi mai mult sau mai

puţin iresponsabili (psihopaţi, mitomani, atraşi de profit) care văd peste tot extratereştri şi oameni în negru şi spun asta în gura mare.

Pseudocercetători şi socio-psihologi

Deccniul optzeci a fost cu siguranţă cel mai negru pentru cei care fac cercetări cu seriozitate şi onestitate intelectuală. El a fost dominat de o mână de indivizi care, sub scutul sociologiei şi psihologiei, s-au străduit să facă publicul să creadă că ozn-urile corespund unui fenomen psihosocial.

Cei şase factori enumeraţi mai sus frânează puternic acceptarea de către marele public a informaţiilor serioase care pot să ajungă la mediile de informare în masă, ceea ce face ca impactul dezinformării asupra mentalităţii maselor să fie relativ puternic.

Manipularea creicrelor de către o ierarhie superioară omenirii s-ar putea opera la un nivel mult mai „rafinat" decât se poate crede în general, dar în sprijinul acestei afirmaţii încă nu există probe.

Să nu pierdem din vedere că majoritatea manipulărilor posibile se fac indirect, prin intermediul slăbiciunilor omeneşti. Dacă observatorul este înşelat direct, ceea ce raportează îl înşală uneori şi pe investigator. În plus, mimetismul este folosit deseori de către fenomene pentru a ne înşela mai bine, ceea ce constituie un element de stranietate negat de cenzorii la care m-am referit mai înainte. Să dăm câteva exemple:

— În *1897*, în Statele Unite, un val de aparate aeriene ciudate, semănând cu nişte baloane dirijabile, s-a revărsat peste jumătate din ţară. Cenzorii pretind că e vorba de dirijabile adevărate sau de nişte farse, după caz. Totuşi s-a demonstrat, în mod documentat, că stadiul aerostaticii americane în vremea aceea era mult prea embrionar pentru a le putea produce.

— La începutul anilor treizeci, în câteva ţări scandinave s-a înregistrat un val de avioane-fantomă fără numere de înmatriculare şi fără indicarea naţionalităţii. Cenzorii susţin că era vorba de avioane locale, sau

germane, sau chiar sovietice. Totuşi, o comisie oficială militară suedeză desfiinţase deja aceste trei ipoteze în momentul faptelor.

— În *1946*, rachete-fantomă au fost observate deasupra unor ţări nordice. Andrés Liljegren, din grupul privat suedez AFLU a semnalat faptul că a înregistrat pe computer înjur de o mie cinci sute de cazuri! Cenzorii – fără să ancheteze serios, după cum le e obiceiul

— Au spus sus şi tare că a fost vorba de rachete sovietice. Dar nu explică de ce-ar fi lansat URSS-ul această cantitate enormă de rachete peste nişte ţări asupra cărora nu avea niciun motiv să testeze astfel de arme, având în vedere teritoriul deşertic imens de care dispunea la vremea aceea, pentru efectuarea acestui gen de încercare în condiţii de siguranţă şi discreţie net superioare. Aceste observaţii au rămas până azi neexplicate.

Dar principalul element al acestui camuflaj constă mai ales în

afirmaţiile entităţilor făcute contactaţilor sau răpiţilor. Aceştia joacă rolul de medium, de intermediar între inteligenţa necunoscută care

— Creează ozn-urile şi masele de oameni care nu au habar de uluitoarea comedie jucată societăţii omeneşti dintr-o epocă mult mai îndepărtată decât se presupune în general.

Acest aspect capital al anchetei noastre va fi examinat în capitolul *f* următor.

OZN-urile, EXTRATEREŞTRII ŞI TU

de *Tom Dongo*

După ani de cercetări în domeniul paranormalului (în general focalizate asupra ozn-urilor şi extratereştrilor), am reuşit să cunosc personal un mare număr dintre cei mai mari experţi din lume în privinţa ozn-urilor şi extratereştrilor. De aceea mă consider eu însumi un expert, în ozn-uri. Astfel am ajuns la următoarele concluzii privitoare la activitatea extratereştrilor pe planeta noastră:

— Există probabil cel puţin douăzeci şi cinci de rase de extratereştri (dacă nu mai mult) care vizitează în mod

regulat Pământul. Uncie dintre aceste forme de viaţă sunt atât de ciudate (pentru noi) încât, în general, nici măcar nu avem capacitatea să le înţelegem realitatea.

— Câteva dintre aceste rase, sau specii, ne-ar fi eliminat în urmă cu mai multe mii de ani dacă n-ar fi existat o altă rasă, sau forţă, care i-ar fi împiedicat să acţioneze astfel.

— Mulţi dintre vizitatorii „străini" sunt de origine interdimensională, nu sunt de esenţă fizică, ceea ce îi scuteşte să se deplaseze în nave spaţiale sau aparate de acest gen.

— Există o foarte mare posibilitate – sau mai curând probabilitate – ca să fim proprietatea vreunei rase „străine" care, cu mult timp în urmă, ne-a instalat pe Pământ şi ne „creşte" (ca pe nişte vite). Veţi întreba: pentru ce? Probabil pentru energie. Suntem o rasă de fiinţe inconstante, instabile, imprevizibile şi foarte emotive. Cred că generăm mase de energie fizică care constituie o susţinere sau o hrană pentru unii dintre extratereştri.

— Principalii noştri adversari s-ar putea să nu fie nebuloşii „cenuşii", ci o rasă de fiinţe umane care trăieşte printre noi. Aceşti „străini" sunt aproape identici cu noi, au mii de ani de evoluţie mai mult decât noi şi deţin probabil puteri incredibile de control asupra minţii şi acţiunilor oamenilor.

LE „CREDO" DE TOM DONGO

A fior year» of looking inio paranormalctivity (usually focuseo on UFOS and ET») I now personally know many of the world's fomnott expert» on UTO/ET activity – să i» l» o consider myself lom Hhing of an expert In the UR) ireni As a mult of all thi», I have corn* to the foOowing conduslons în regard to extntenestrial activity on our planet ONE We probebly have u many a* 2S (or more) rsces of Ett who ragulariy vid» Earth. Some of theae life fonns ara «o Mzan» (k> u>) that in general w* don't aven begin to have the ibilito to understandtheir reali ty.

TWO Severei *ot* theee race. or spedea, woiid havt diminated us aD thousands of pn ago If thera were not

another race, or foeee, that has prevented them front dotng k>.

THRE & Many visiting aliens ara *ot* Interdimensional origin. «re not baMcally phyvical and do not a» a mie travel in shipsorcrafT

FOURJ There is the very distinct po – stbiuryin fact, probabili ty – that we ara the property of some aiien race who kxtg ago Installed us bem «nd „farm*" u. Fanns us for what, you askf în aQ probabillty, for energy. *Yft* are a volatile, unstable, impredictable and highly emoţional race. We generate, I think, masaive amountt of psydik energy that Is a gourmet tonic/food to somebody out thera.

FTYE Our foremost adverwy may not b* the nebulous „Cray» – but a specie of humanswhollveemongu. Theseauens look nearly identica] to us, ara many

UFOS, ETS and You by Tom Dongo

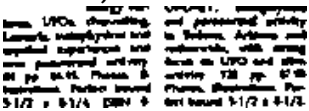

ocrmuTEP în wrw *hai* wo oo* fcowA

Ihousands of *ymn* aheed ol u* în evolu Hon, and probably have incredible poww of mind control and manifestattorv

SIX: By the «me token, our beat friend* alao eeem u be i my* ieri ou» rec» ol humans (aka the Swodea, or Semjase and the Pfeiadians, among other randidates). These may be one and the same, and are just performing an asalgned job.

ZBVBN We ar* îndeed belng abducted ind examined by the thousands, Ukely by the mdbona, by some ex hitermtriat contingency. TTiere Is overwhelming evidence of this now. My otrinion îi that moct of this la of a decidedly pozitive natura or intent. 1 tnily beueve that there ia a dash a ga m şi time beouse of some event coming in our near future whidt aomebody ts trylng to prepara us for. HICHT: Most *oi* what la being don* to us or for ut by El* la of a pos Mve natura, although it la lerrifying to many Individuali becauae of a complete la A of

knowledge or understondirtg of ET activities here on Earth. For most mtinstream Ameriona off-planet allen humanoida** is a tom they wQI atlow only superficla Dy Into their reellty, so they become even more gullible and exploitable a* a ravult NDsfer Trera U a spiritual force out there ba aed on k>ve and goodneea that is aU-powefful But this is a „free-wul tone/ and we are beaicaily the cu» – toduns of ouneive* and our envirooment V w* make it Into a pândise of Iove, abundance and hannony – se be it If we inake It into an overpopuuted, explolted and polluted heQ with greed and ego as the motivating force – se be ÎL We have been given the medium and all the tools we need to accomplish either rezult.

În my opinkm, this is a Urne of excitement. wonder and joyous antfcipation of potmtially marvelou» future. I think that if %ve, en nusee. can change our thinking and attitudes a bit, and convinc* one of the alien neae to openly ald us, we on în a shori time transform ounetvee and the earth în a moet deatimbie wey. But it Is going to take effori focuaed in the right direction.

The hui and gamee go on…

I spoke In this cohimn în) uly (with Ulustration) of the eix upi-de-down trianglee that had eppeared on mr Latdy mora tnair have appearan on my body. dne-entb Oy. two days after the discovery of the trlanţlee an Engliah woman friend. Susan longriey Rowe, came to town and lookad me up. Curlously enough, she had brought along the la test book on the crop drdes, a book I don't believe is yet awsllable in the U.5. One of the lest „cârdes" photographid în England is a large triangie with a S-footdiameter dot about 10 feet from the trtangle a point (că actly the con5 guration that had appeered în miniatura on my back în May).

Severa] weeks ago 1 returned from a long trip to the eăat Coast. The fint morning beck I awakened and saw I had what appeered to be bums on berth of my legs. Theee „bums" were not there the day befora. I had been dHving aO day with shorts on and I would have nodced anythtng

unusual on my lega.

Theee bHitered bum tnarks (ace photo) wera in the same location, were two Inches long and were on the Inskle of the right and left calf on coch leg. They grave me no disaxnfort whataoever. 1 had been, for a ttme, a welder and have bumed mysdf tnany time». If the marks had actua Dy been bums, they would have been very palnful – but they weran't My condurion is that they wet ome corl of cultura, llke a smau pox vaednadon where the cultura grow» under the skin, then enlers the systesv TWO day» after the discovery of the „bumr 1 went to an appointment with a friend and foundiwaaanhouretfty My brand-new digital watch had jumped one hour în time. I thought that h was bit unusual. but certainly not implausiile – until I went home and kmnd that my digital alarm dock had also advuteed itsdf one hour.

At Arst these biiane things that have bem happening to ine and around me were somewhat of a novehy Now I am not so sura, but It goadi meon even otoce to try to And out what is going on. Maybelamgettingdose.

n *Mlssing Link Numetr J10 Savember 1991, Page 3*

— Pe de altă parte, cei mai buni aliaţi ai noştri par să fie o rasă umană misterioasă (asemănătoare suedezilor sau semizeilor din Pleiade, printre alte posibilităţi). Deşi aceştia pot să fie aceiaşi ca primii şi să se ocupe de aceeaşi treabă foarte specifică.

— Suntem într-adevăr răpiţi şi examinaţi cu miile, probabil cu milioanele, pentru nevoi extraterestre. Există în momentul de faţă dovezi copleşitoare care demonstrează acest lucru. După părerea mea, aceste acţiuni au incontestabil un scop pozitiv. Cred cu sinceritate că e un fel de cursă contra cronometru, poate pentru a ne pregăti mai bine spiritual pentru unele evenimente apropiate.

— Cele mai multe acţiuni executate de extratereştri sunt de natură pozitivă, deşi asta poate să fie înspăimântător pentru mulţi indivizi, din cauza lipsei totale de înţelegere a activităţilor acestor extratereştri asupra

Pământului. Pentru majoritatea americanilor, „creaturi umanoide extraterestre” este o expresie curentă pe care o percep doar în mod superficial în universul care îi înconjoară, de aceea au o anumită credulitate mai uşor de exploatat.

— Există o forţă spirituală în afara lumii noastre, bazată pe iubire şi bunătate, care e atotputernică. Dar ea constituie o „zonă de liber arbitru” şi ne lasă să avem singuri grijă de noi şi de spaţiul în care trăim. Dacă facem din el o lume suprapopulată, exploatată şi poluată, un fel de infern în care cupiditatea şi egoismul să fie forţele dominante, atunci cu atât mai rău pentru noi. Ni s-a pus la dispoziţie locul şi ni s-au dat instrumentele necesare ca să ne construim habitatul în felul nostru, după unul din aceste două modele.

IV SCHIMBURI TELEPATICE

Dacă cercetătorii europeni în general, şi unii dintre confraţii lor, francezi şi spanioli în special, ar cunoaşte mai bine dosarul fenomenelor neexplicate – nu limitate la ozn-uri –, ar şti că există o regulă care poate fi determinată destul de uşor, fără să fie nevoie să citeşti sute de volume. Le-ar fi destul să examineze câteva lucrări din fiecare specialitate, scrise de cei mai buni autori cunoscuţi pentru seriozitatea lor, ca să-şi dea seama că ea se poate enunţa astfel:

Toate mesajele, instrucţiunile şi alte comunicări primite de la *inteligenţe superioare, indiferent de identitatea sau originea pe care o pot da beneficiarilor unor astfel de contacte, sunt de natură exclusiv telepatică.*

În consecinţă, toate poveştile care se referă la mesaje manuscrise sau bătute la maşină de pretinşi extratereştri nu trebuie să fie considerate decât nişte mistificări ale oamenilor.

Aproape toate aceste comunicaţii nu folosesc niciun clement al lumii noastre fizice – în afară de creierul beneficiarului – şi sunt totdeauna d, e natură mentală. Transmisiile spiritelor superioare către spiritul uman se numără cu miile. Când se consideră că în medie un martor

din zece semnalează observarea unui fenomen de tip OZN autorităţilor sau unor investigatori particulari, e logic să gândim că acest procentaj trebuie să se reducă în mod considerabil atunci când e vorba de dezvăluirea unui contact direct cu „o altă lume”. Teama de ridicol face adevărate ravagii.

*) Nu fac parte din context cele care implică un medium (n.a.).

La ora actuală, nu dispunem decât de relatările răpiţi lor şi contactaţilor ca să ne putem face o idee despre importanţa acestor contacte. Răpiţii sunt martorii cei mai siguri, căci efectele secundare fizice şi psihologice constatate asupra persoanei lor – şi uneori asupra automobilului lor – conferă credit acestor relatări. În plus, răpiţii dezvăluie esenţialul experienţei pe care au trăit-o în stare de regresie hipnotică, căci foarte puţini sunt cei care şi-au păstrat toate amintirile la nivelul conştientului, iar investigatorii cei mai serioşi, care practică hipnoza cu precauţic şi rigoare, fac verificări prin întoarceri în timp şi prin întrebări diferit formulate.

Dacă există persoane care cred că extratereştrii sunt în stare să bată la maşină scrisori şi să le adreseze ufologilor, n-au decât să urmeze liniştiţi această cale utopică. Nu se poate interzice nimănui să viseze şi să creadă în Moş Crăciun…

Acest proces unic de comunicări telepatice se regăseşte în majoritatea următoarelor fenomene necxplicate:

— Apariţii religioase şi anomalii ale misticismului;

— Posedări demonice şi manifestări diabolice;

— Spiritism şi *channeling*;

— Călătorii astrale, OBE (*Oul ofbody experience*), NDE (Ne-ar *death experience*);

— Întâlniri apropiate cu diferite entităţi: zei, diavoli, îngeri, demoni, zâne, Fecioara Maria, sfinţi, spirite, fantome, suflete şi, în zilele noastre, extratereştri.

Unele persoane contactate în cadrul acestor forme diferite de manipulare mentală au crezut – de bună

credinţă – că au avut un dialog oral. În realitate, mulţi dintre ei au recunoscut mai târziu că numai ei au vorbit şi că „mesajul" entităţilor era perceput „în interiorul capului lor", în limba lor maternă. Alţii au mai admis – cea mai mare parte a răpiţilor – că le-au „auzit vorbind" pe entităţi fără să le vadă buzele mişcându-se şi gura deschizându-se.

Toate aceste elemente întăresc ideea că aceste comunicări sunt în realitate pur telepatice, că nu există unde sonore, ci doar unde spirituale care vehiculează un gând.

Cine minte?

Una dintre înşelătoriile psihice se referă la un caz de transmisie telepatică făcută către un agent al unui serviciu secret, caz povestit de Robert Emenegger în cartea sa *Ufo's Past, Present & Future* în *Ultra Top Secret* am explicat cum US Air Force a folosit serviciile

lui Emenegger în cadrul unui proiect de film – e cineast de meserie – care trebuia să dezvăluie publicului informaţii capitale despre ozn-uri, dar care a fost abandonat în urma scandalului Watergate.

În cursul convorbirilor pe care le-a avut cu cei de la US Air Force în timpul realizării proiectului pentru care fusese solicitat, cineastul american a aflat chiar din gura colonelului Robert Friend, fost cadru activ în aviaţia militară americană şi fost şef al proiectului *Blue Book*, o istorie extraordinară care merită o relatare cât se poate de completă. Iată ce spune colonelul Friend:

Printre numeroasele anchete la care am luat parte, una dintre ele s-a deosebit complet de celelalte prin caracterul ei cu adevărat insolit. La începutul acestui caz, se pare că contraamiralul K... a intrat în posesia unor informaţii referitoare la o femeie din nordul statului Mâine, care pretindea că se află în contact cu creaturi extraterestre. Doi ofiţeri de informaţii din cadrul ONI (Office of Naval Intelligence – Serviciul de informaţii al Marinei) au fost trimişi să facă o anchetă în acest caz.

Mai înainte, canadienii făcuseră o investigaţie lungă şi intensivă asupra afirmaţiilor acesteifemei, doamna S...

În timpul întrevederii cu cei doi agenţi de la ONI, ea a intrat în transă şi cei doi anchetatori i-au pus întrebări tehnice şi ştiinţifice la care nivelul ei intelectual n-ar fi trebuit să-i permită să ofere răspunsuri. Totuşi, pe măsură ce întrebările erau puse, ea a putut să răspundă cu uşurinţă, cu ajutorul telepatic – se pare – al acestor pretinşi extratereştri. Conform raportului, ea a spus că există o organizaţie OEEV, care înseamnă Asociaţia Universală a Planetelor şi că aceasta are un proiect EU sau EUENZA, termen i care ar însemna: Pământ, în curs de realizare.

Unul dintre ofiţeri, un căpitan de fregată, a fost informai de doamna S... că entităţile voiau să răspundă direct prin comunicare telepatică cu el, chiar dacă nu mai avusese până atunci nicio experienţă în acest domeniu. Omul a acceptat şi a început să treacă pe o foaie răspunsurile pe care i le punea colegul său.

Foaia a fost expediată în cel mai scurt timp autorităţilor de la Washington, cu o copie pentru foarte sceptica CIA... Cu ţoale acestea, nu exista niciun motiv pentru respingerea raportului acestui ofiţer foarte apreciat.

În 1959, am fost invitat să asist la o întâlnire în partea cea mai secretă a clădirii guvernului din Washington. Am fost informat, în faţa unui grup de membri CIA şi ai unor ofiţeri militari, că fusese făcută o experienţă cu acelaşi căpitan de fregată. Mi s-a povestit cum a intrat în transă şi a putut să intre în contact cu o creatură presupusă extraterestră. I-au fost puse mai multe întrebări şi s-au primit răspunsuri precum acestea:

— Favorizaţi un guvern, un grup sau o rasă oarecare?

— Nu.

— Puteţi să ne arătaţi o navă spaţială?

Ofiţerul de la Navy, în stare de transă, le-a spus participanţilor să se ducă la fereastră, unde vor vedea dovada pe care doreau s-o vadă. Grupul s-a repezit la fereastră şi martorii au putut să observe un presupus ozn. Am fost asigurat că s-a cerut telefonic confirmarea unei

staţii-radar. Aceasta a răspuns că sectorul de! pe cer unde se afla aparatul era perturbat pe radare în acelaşi moment.

După ce am fost informat de toate detaliile acestui episod.

— L-am întrebat pe ofiţerul de la Navy dacă putea să încerce un contact pentru mine. El s-a aşezat pe un scaun, apoi, după câteva minute, a părut că intră într-o stare de transă, cu mărul lui Adam urcând şi coborând cu rapiditate.

I-au fost puse întrebări şi el a scris răspunsurile cu nişte litere destul de mari, făcând gesturi rapide dar sacadate. Nu avea nicio legătură cu un mod de scriere naturală. Am aflat şi numele aşa-zişilor extratereştri. Unul se numea Crill, „altul Alomar, iar: al treilea Affa, şi toţi trei ar fi fost originari de pe planeta Uranus.

Trebuie să ne dăm seama că toţi aceşti oameni aveau un acces foarte înalt la informaţiile clasificate. To (i erau agenţi de informaţii cu un grad de credibilitate şi un profesionalism mai presus de orice bănuială.

Mai târziu, am renunţat de a mai trimite raportul superiorilor mei când mi s-a transmis din partea lor că, atâta vreme cât o altă agenţie guvernamentală se ocupa de acest caz, noi nu trebuie să ne amestecăm

Robert Emenegger adaugă că a avut cunoştinţă de numele a şapte agenţi prezenţi la experienţa de la Washington dar că, la cererea colonelului Friend, a promis că nu le va dezvălui.

Pretinsa origine a acestor entităţi – planeta Uranus – abia credibilă la vremea aceea, apare azi ca o minciună grosolană. Proveniența aşa-zişilor extratereştri s-a îndepărtat de planeta noastră pe măsură ce se ameliorau cunoştinţele noastre despre sistemul solar.

Iată raportul redactat de colonelul Friend despre acest caz al contactelor telepatice:

Memorandum pentru arhive.

— 6 iulie 1959, dl A... Washington DC, I-a contactat pe colonelul B... în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate. Colonelul

—... l-a informat pe dl. A... că maiorul Friend era invitat să participe la întâlnirea din 9 iulie, organizată de CIA.

— A) La orele paisprezece, în ziua de 9 iulie 1959, a avut loc o întâlnire în imobilul aparţinând CIA, situat la intersecţia Străzii 5 cu Strada K, din cartierul de nord-vest.

— DI. A... a luat conducerea întâlnirii şi a deschis dezbaterile cu o discuţie generală despre programul OZN şi participarea CIA şi ONI până la acea dată. S-a vorbit despre observaţia de la Mariana, din august 1950, şi de cea de la Tremonton, de la

— Iulie 1952. Aceste două cazuri beneficiază de elemente de natură fizică evidente, sub forma unor filme care au fost analizate de Marină. Discuţia a durat două ore, după care unii participanţi s-au retras. Apoi a fost abordai adevăratul scop al reuniunii şi i s-a cerul maiorului Friend să aibă spiritul deschis faţă de experienţa care avea să aibă loc.

— DI A... a făcut pentru maiorul Friend rezumatul unui caz pe care Marina îl anchetase în lunile mai şi iunie ale anului 1954. Era vorba de o doamnă S... de la South Berwick (Mâine), care a semnalai celor de la US Navy – prin intermediul contraamiralului K... de la South Berwick – că se afla în contact cu nişte fiinţe din spaţiu. Metoda de contact constă în a te gândi cu intensitate la o întrebare în timp ce ţii un creion în mână, şi atunci o forţă necunoscută pune stăpânire pe mână şi o face să scrie răspunsul. Maiorului Friend i s-a mai adus la cunoştinţă că guvernul canadian făcuse o anchetă foarte susţinută în legătură cu afirmaţiile doamnei S... Un dosar complet referitor la acest caz se află la... în birourile ONI. După acest scurt rezumai, s-a dat cuvântul căpitanului de fregată C...

— Căpitanul de fregată C... a pus accentul pe călătoria aeriană pe care a făcut-o, împreună cu alt ofiţer al Marinei, în statul

— Mâine, la doamna S... cu intenţia de a asista la o luare de t contact şi a sta de vorbă cu această doamnă. După ce au stat de vorbă şi după contact, doamna S. i-a

propus căpitanului de [fregată C… să încerce să stabilească el însuşi comunicarea.

J *Ofiţerul a acceptat, dar încercarea lui s-a soldat cu un eşec.*

— După întoarcerea la Washington, căpitanul de fregată C… a discutat despre, cele întâmplate cu dl. A… şi căpitanul de corvetă f D… într-un birou al CIA. La cererea expresă a celor doi, el a

acceptat să facă o nouă tentativă de contact telepatic şi, de

data asta, a reuşit să primească mesaje de la o persoană numită

Affa, care pretindea că este un locuitor al *planetei Uranus.*

Î *Căpitanul de fregată C… a trebuit să ia un stilou şi o foaie de hârtie pentru a răspunde în scris la întrebările însoţitorilor lui, lăsându-şi mâna relaxată pentru a putea să fie ghidată* de *entitatea contactată. În timpul transmiterii fiecărui mesaj, mediumul a părut cuprins de o foarte mare tensiune fizică, iată câteva exemple de întrebări puse lui Affa cu răspunsurile obţinute*:

I: *Favorizaţi un guvern, un grup religios sau o rasă oarecare*?

R. *Nu. Nu facem asta. Semnat Affa.*

I: *Va avea loc un al treilea război mondial*?

R. *Nu. Semnat Affa.*

Catolicii sunt poporul „ales”?

R. *Nu. Semnat Affa.*

I: *Putem vedea o navă spaţială sau o farfurie zburătoare*?

R: *Când doriţi să vedeţi una*? *Semnat Affa.*

I: *Putem vedea una acum*?

R: *Duceţi-vă la fereastră. Semnat Affa.*

(*D*I *A… şi ofiţerii C… şi D… se duc la fereastră*).

I; *Privim – în direcţia corectă*?

R. *Da. Semnat Affa* (*răspuns vocal prin intermediul mediumului*).

În momentul acela, cam pe la orele paisprezece, în

ziua de 9 iulie 1959, cei trei oameni au văzut ceea ce au considerat a fi o farfurie zburătoare. Ei descriu obiectul ca având o formă rotundă şi o strălucire mai pronunţată pe perimetru faţă de centru. Căpitanul de corvetă D... a luat legătura cu centrul-radar de la Washington şi a fost informat că, din cauza unor motive necunoscute, ecourile radar din sectorul în care se afla nava fuseseră neutralizate în momentul obsenaţiei. În timpul contactului telepatic, unul dintre răspunsurile la întrebări a indicat că apar perturbări în reţeaua noastră de radare când acestea sunt penetrate de nave spaţiale.

— După examinarea documentelor şi discuţia care a urmat, maiorul Friend i-a cerut căpitanului de fregată C. să mai facă o tentativă de legătură telepatică, acesta a acceptat, dar ea a fost un semieşec. În cele câteva răspunsuri pe care le-a primit, s-a precizat că nu era momentul oportun pentru un contact. Totuşi, s-a indicat că nu exista nicio obiecţie faţă de o continuare a reuniunii.

— Dl. A... şi toate persoanele prezente au afirmat că îl cunoşteau de mulţi ani pe ofiţerul C... Toţi i-au garantat competenţa, rezerva şi ataşamentul faţă de explicaţiile raţionale. Toţi acordau o importanţă semnificativă acestei experienţe şi seriozităţii împrejurării căpitanului de fregată C... precum şi a ceea ce fusese văzut de Dl. A... şi căpitanul de corvetă D.

— La 10 iulie 1959, maiorul Friend, precum şi căpitanul de fregată C... s-au dus la biroul ONI de la... pentru a studia dosarul referitor la doamna Swan. Arhivele indică faptul că doamna S... a fost în legătură cu următoarele persoane, aşa-zis originare din planetele indicate mai jos:

— Affa (Uranus).
— Crill (Jupiter).
— Alomar (Mercur).
— Ponnar (Mercur).
— Ankar (Centauri).

De notat că entitatea Ponnar dorea ca rasa umană să fie lăsată să fiarbă în suc propriu.! Marina arată că prin

intermediul acestor contacte, doamna S... a fost capabilă să răspundă la întrebări tehnice care depăşeau bagajul său intelectual şi al cunoştinţelor sale generale. Dosarul conţine înregistrările unor contacte avute de doamna S, în cursul cărora se face o vagă aluzie la propulsia navelor spaţiale şi la modul în care sunt concepute, deşi aceste informaţii au o valoare foarte scăzută. Canadienii, după spusele ofiţerului C... ar fi exploatat acest aspect ştiinţific al cazului.

— Dosarul despre doamna S... preciza că există o organizaţie OEEV, care înseamnă Asociaţia Universală a Planetelor, şi că are un proiect EU sau EUENZA (?) *care vrea să însemne*: *Pământ, în curs de realizare. Scopurile pomenitul proiect nu au fost dezvăluite. Arhivele indicau că pe Jupiter exista o populaţie de 787 730 016 indivizi, că ziua e de şapte ori mai lungă decât pe Pământ şi că o zi pe Uranus e de zece ori mai lungă decât pe planeta noastră.*

j) *în cursul unei discuţii, ofiţerul C... a spus că avea sentimentul că acest caz comporta suficiente elemente concrete pentru a se întreprinde o acţiune oarecare în această privinţă. Totuşi, el a sugerat să se pregătească întrebări specifice pentru a fi puse doamnei S... dacă Aviaţia militară avea de gând să aprofundeze investigaţiile.* S-*au-luat măsuri pentru contactarea lui E... şi F... la 11 iulie 1959. Maiorul Friend a cerut ca AMC-ul să fie informat de eventualele urmări.*

Robert Emenegger l-a întrebat pe colonelul Friend (maior în perioada faptelor relatate în raport) despre aceste eventuale urmări. Acesta a zâmbit şi a răspuns:

*) Aceste informaţii nu corespund deloc realităţii, care este cu totul diferită (n.a.).

Când un general dă ordin unui colonel să uite ceva, colonelul uită! *Totuşi, am descoperit mai târziu că martorii care erau de fată în încăpere în ziua aceea fuseseră mutaţi la alte baze sau la alte servicii. Cazul acesta rămâne pentru mine neexplicat. Nu ştiu ce să cred. Pare unic în genul lui, cel puţin este singurul de acest tip de care am avut cunoştinţă în timpul prezenţei mele în anchetele*

despre ozn-uri.

Cine este vinovat de absurdităţile pe care le conţine această relatare?

— Robert Emenegger? Nu. El a dat numele colonelului Friend drept sursă de informaţie. Acest ofiţer chiar a fost la conducerea unui proiect *Blue Book* în timpul unei părţi a carierei sale în US Air Force. În plus, Emenegger nu se interesa de ozn-uri atunci când a fost contactat de serviciul de informaţii al Aviaţiei Militare pentru a face un film despre aceste fenomene.

— Colonelul Friend? Nu. Emenegger s-a dus la Friend pentru a-i pune întrebări despre *Blue Book*, nu invers. În plus, ofiţerul s-a arătat reticent faţă de el la prima întâlnire. În sfârşit, faptul că narează toată povestea unui civil arată că nu a existat un ordin de secret absolut asupra acestui caz.

— Oamenii de la CIA cu complicitatea celor de la ONI? Posibil. Nu vedem interesul manevrei, mai ales pentru înşelarea unui ofiţer aliat la conducerea unui proiect care trebuia să studieze observaţiile OZN, şi în plus foiusindu-se o poveste atât de aberantă.

— Inteligenţa superioară care ne manipulează? Este foarte verosimil şi cât se poate în stilul ci (aberaţia unor elemente despre originea entităţilor, de exemplu). Cu atât mai mult cu cât au fost multe alte cazuri în care au fost implicaţi oameni mai simpli, mai modeşti, care au fost consideraţi drept „inventatori”. Cititorul a observat folosirea unor litere ale alfabetului nostru pentru desemnarea unui pretins organism interplanetar (OEEV), care nici măcar nu corespunde traducerii în engleză (Universal Association of Plancts, în consecinţă: UAP). Să nu uităm că aceste cuvinte au fost obţinute prin scriere ţ automatică. Cu alte cuvinte, inteligenţa respectivă a preluat controlul: creierului mediumului şi s-a folosit de conceptele lui pentru a-şi exprima scornelile. Dacă ofiţerul ar fi fost sovietic, el ar fi scris ruseşte, cu litere chirilice. Sigla OEEV este o absurditate.

(Acest caz ni se pare că depăşeşte limitele permise

ale naivităţii, dar să nu uităm că el are loc în 1959. Dacă el s-ar fi petrecut acum, ar fi fost adaptat cunoştinţelor vremii noastre, pentru că totul ne duce la concluzia că entitatea sau entităţile răspunzătoare şi-ar extrage clementele din creierul uman, chiar dacă acest caz va părea absurd peste douăzeci-treizeci de ani.

Alte comedii

Vom cita pe scurt alte câteva incidente de acelaşi tip care se situează în aceeaşi epocă, în cursul cărora martorii au fost înşelaţi după un mod identic în cadrul unei întâlniri apropiate de gradul III.

La 23 iulie 1947, cam la o lună după prima observare a unor farfurii zburătoare un anume José C. Higgins, din Parama (Brazilia), topograf în momentul faptelor, a văzut aterizând un ozn mare cu un diametru de patruzeci şi cinci de metri, din el coborând nişte creaturi în ţinută de vânătoare. Indivizii aveau doi metri înălţime. Unul dintre că a desenat pe sol un cerc mic înconjurat de altele şapte. A arătat soarele şi apoi cel mai mic cerc. Apoi a arătat cercul şapte şi a pronunţat un cuvânt: Orquc. Martorul a interpretat aceasta ca vrând să însemne că aceşti indivizi de pe planeta a şaptea a sistemului nostru solar, adică Uranus[7]. Cum pe această planetă domneşte o temperatură medie de o sută şaptezeci de grade Ceisius sub zero, probabil că viaţa ar putea să se situeze doar la nivelul câtorva varietăţi de amibe, şi chiar şi aşa…

În cazul doamnei Cynthia Appleton, din Birmingham (Anglia), a avut loc un dialog mental atunci când o creatură din altă lume s-a manifestat prima dată, la 18 noiembrie 1957. Martora se afla la domiciliul său, ocupată cu ultimul născut, când lângă vatră a apărut o siluetă. Individul era înalt şi frumos, de tip uman, şi purta un veşmânt dintr-o ţesătură fină argintie sau dintr-un material plastic. Fiinţa pretindea că vine de pe Venus şi că se află în căutarea unui element care devenea rar pe planeta lui, dar

7 Orque (lat. Orcus) este o altă denumire a zeului Pluton, al cărui nume îl poartă cea de a noua planetă: alt element de incoerenţă... (n.a.)

care se afla din abundenţă în mările noastre. Doamna Appleton a avut impresia că e vorba de un metal numit „titium”, dar soţul ei crede că trebuie să ne gândim la titan (*titanium* în engleză). Tot prin telepatie, entitatea a informat-o că forţele motrice de pe Pământ nu erau folosite în mod corespunzător, că greşeam încercând să învingem gravitaţia „în sus”. Venusienii ar fi mult mai practici, şi s-ar deplasa „într-o parte” (?!)... Extraterestrul i-a arătat un desen sau o fotografie care reprezenta o navă spaţială şi, înainte de a-şi părăsi gazda, i-a promis că se va întoarce s-o vadă în ianuarie. Ceea ce a şi făcut în ziua de 8 a acestei luni, din anul 1958, însoţit de un alt venusian, tot conform aceluiaşi proces, prim materializare în interiorul apartamentului martorului. Străinul i-a făcut o recomandare interesantă din mai multe puncte de vedere, cu glas tare şi în engleză – cel puţin aşa a crezut doamna Appleton – şi care nu e neapărat o minciună gogonată:

Nu te apropia, ar putea să fie periculos pentru tine să ne atingi, căci ceea ce vezi este doar o proiecţie a noastră.

După ce a prezis mari vărsări de sânge şi suferinţe în viitor – profeţii gratuite, pe care le poate face şi băcanul meu, pentru că nu a fost pomenită niciodată şi niciun loc – şi a anunţat că nu vor mai reveni pe Pământ, entitatea şi însoţitorul ei au salutat-o înclinându-se, apoi au dispărut ca prin dematerializare. În realitate, în septembrie

— Doamna Appleton a primit din nou vizita entităţii care i-a prezis naşterea unui băiat în mai 1959, prezicere care s-a dovedit aproape corectă, doar că nou-născutul a venit pe lume la 2 iunie.

În acest caz, nu există nicio aterizare şi niciun ozn. Ceea ce demonstrează, după cum am explicat deja în concluziile la *OZN, Dosar secret*, că inteligenţa care creează aceste fenomene poate foarte bine să se lipsească de nave aeriene sau spaţiale pentru a lua contact cu oamenii, şi în consecinţă ele nu sunt probabil decât nişte accesorii de circumstanţă pentru a ne înşela mai bine. Pe vremuri, creaturile zâne nu aveau deloc nevoie de vehicule

aeriene pentru a se manifesta oamenilor sau pentru a-i răpi.

Se mai poate sublinia acea idee de proiecţie holografică tridimensională, la care face aluzie entitatea, şi care ar putea să corespundă cu materializarea energetică a unei momeli şi nu a unei fiinţe vii, calchiată pe conceptele martorului în materie de creaturi extraterestre. E cât se poate de clar că descrierea entităţii este foarte apropiată de frumoşii venusieni ai lui George Adamski, căruia doamna Appleton putuse să-i citească cartea apărută în Anglia în 1953.

În primăvara anului 1IDâichbury, aflată la domiciliul său de la Little River, lângă Mânthe stor (tot1 Anglia) a fost implicată într-un incident amuzant. Şi în acest caz lipseşte ozn-ul şi „vizita" are loc în interiorul casei. Doamna Laichbury s-a trezit într-o noapte ca să constate că dormitorul ei era luminat de o intensă sursă de lumină venind din exterior, dinspre fereastră, şi care a părut că „explodează" în cea mai mare tăcere. Două luni mai târziu, tot în plină noapte, în mijlocul încăperii în care era culcată, a apărut o entitate înaltă de un metru şi jumătate. Personajul a pretins că a coborât dintr-o „navă" a cărui lumină doamna o văzuse în incidentul precedent, şi că fusese părăsit de ai lui pe Pământ. Au urmat alte vizite, numai nocturne, fără apariţia vreunei nave extraterestre. Entitatea a pretins că vine de pe Pluton, toate informaţiile fiind de natură telepatică, apoi literele PLUTON au părut parcă suspendate în aer pe faţa martorului, ca materializate. La vremea aceea, doamna în cauză a pretins că nu ştia că există o planetă cu acest nume. Trei ani mai târziu, aceeaşi doamnă Laiehbury a văzut afară, pe fereastră, o sferă de lumină portocalie. Şi-a zis că poate e plutonianul care venea să-i spună că în sfârşit se putea întoarce la el acasă, dar sfera a dispărut fără să-i fi satisfăcut curiozitatea.

Ne putem da seama că ozn-ul este deseori absent în cazul acestui tip de contact şi că apariţiile pot să aibă loc în interiorul locuinţei martorului. Această constatare poate

să ne facă mai bine să acceptăm cazurile de răpire din casă sau din apartament a unor răpiţi precum Betty Andreasson-Luca, doamna Shirley Coyne şi multe alte persoane care au trăit acest gen de experienţă.

În exemplele citate, entităţile nu declară motivul exact al contactului, ele mulţumindu-se să emită afirmaţii absurde, aberante şi profeţii uşor de exprimat şi pe care viitorul le va dezminţi, conform unei tradiţii mai mult decât seculare, căci pe vremuri zânele făceau acelaşi tip de afirmaţii lipsite de semnificaţie.

Amintesc în trecere, în legătură cu previziunile pe termen lung sau scurt făcute de apariţii sau entităţi – cele mai celebre sunt cele ale „Fecioarei" de la Fatima din 1917 că ele nu s-au realizat deloc aşa cum au fost anunţate. În cadrul tuturor fenomenelor neexplicate în care o entitate, vizibilă sau nu, „dialoghează" cu un „clarvăzător" de bună credinţă, dacă se emit profeţii, ele se realizează diferit sau niciodată. Uneori, profeţiile sunt vagi şi pot să se refere la orice, de vreme ce nu se precizează data şi locul. Bineînţeles, fanaticii le traduc în felul lor pentru a le adapta evenimentelor care au loc după aceea şi ca să poată să strige în gura mare că s-a săvârşit un miracol.

E destul să ne gândim la „echilibristica" făcută de admiratorii lui Nostradamus pentru a „explica" faimoasele sale profeţii. Fiecare autor oferă versiunea lui, explicaţia proprie pentru fiecare catren şi, fireşte, câţi autori, atâtea adaptări…

Minciuni venite din alte lumi

Raymond Shearer, răpit în aprilie 1970, din Wisconsin, a aflat de la răpitorii săi că puteau să călătorească mai repede decât lumina, să încetinească, să accelereze şi chiar să oprească scurgerea timpului. Ei mai erau în stare să se convertească în energie pură şi să se deplaseze oriunde prin voinţa spiritului. Uneori, când călătoreau într-o navă spaţială, puteau s-o facă invizibilă pentru oameni. În cadrul cercetărilor lor, ei modificaseră psihicul anumitor fiinţe umane pentru ca acestea să devină agenţii lor involuntari. În mare, adaptate la epocă, sunt

aceleaşi informaţii ca cele făcute pe vremuri de micile zâne celor Dare aveau „o a doua vedere”.

John H. Womack, în aprilie 1975, în Alabama, a auzit o versiune diametral opusă. Răpitorii au explicat că era imposibil să te deplasezi mai repede decât lumina şi că călătoriile intergalactice erau de domeniul utopiei. I s-au făcut preziceri apocaliptice asupra autodistrugerii omenirii şi acele fiinţe au admis că credeau într-un „Creator” sau o „Inteligenţă Supremă”.

Antonio Nelson Tosca, din Brazilia, a primit în decembrie 1983 confidenţe contradictorii faţă de cele precedente. O entitate i-a spus, prin telepatie, că pe Pământ se vor petrece în curând lucruri extraordinare, că „Marii Stăpâni” urmau să se întoarcă ca să facă din planeta noastră un Paradis după ce vor fi înviat morţii!

Un răpit cunoscut doar cu iniţialele C.A.V. a trăit o răpire în martie 1949, în Perú. Răpitorii lui au făcut comentarii ironice despre Dumnezeu, pretinzând că ei înşişi erau asemenea lui Dumnezeu şi veşnici.

Betty Andreasson, răpită în ianuarie 1967 din Massachusetts, a fost prezentată unei entităţi divine şi a perceput o voce pe care a asociat-o cu cea a lui Dumnezeu, care i-a adus la cunoştinţă că fusese aleasă pentru credinţa ei în Iisus, ca şi alţii, pentru a duce fiinţele omeneşti „spre lumină”. Un ufonaut i-a spus că pământenii se auto distrugeau dar că entităţile ţineau la ei şi veniseră ca să-i salveze; că mulţi răpiţi erau programaţi cu „secrete” în cap ca să pregătească oamenii pentru primirea amicală faţă de reprezentanţii lor oficiali. Într-un viitor neprecizat. Cu ocazia altei răpiri, în vara anului 1975, răpitorul ei i-a adus la cunoştinţă că Pământul era vizitat de şaptezeci de rase diferite, unele venind de pe alte planete, câteva chiar de pe Pământ, iar altele din lumi sau planuri diferite.

Anatoli Malishev din URSS a fost capturat în 1978 de nişte creaturi originare de pe o planetă situată la trei ani lumină de Pământ, caiil-au dus până la baza lor situată pe faţa ascunsă a lunii.

John Day, din Essex (Anglia) a aflat în 1974 de la

răpitorii lui că aveau baze pe fundul mărilor noastre.

Luigi Oswald din Argentina a aflat, în 1975, de la ufonanţii care îl capturaseră, că aveau baze în Argentina sau în Patagonia.

R.B. Hooper, din California, a aflat, în mai 1959, de la entităţi că locuiau pe un satelit deasupra Pământului.

Shanc Kurz, din statul New York, a aflat, în mai 1968, că răpitorii ei voiau un copil de la ea, în cadrul unui test care urmărea să se determine posibilitatea unei încrucişări între rasele noastre!

Antonio Carlos Ferreira din Brazilia, în iunie 1979, a aflat de următoarele intenţii ale creaturilor: obţinerea unui copil de sex masculin al cărui tată va fi el, în cadrul unor experienţe genetice.

William J. Hermann, din Carolina de Sud, a fost informat, în mai 1979, că răpitorii lui, originari din sistemul Zeta Reticuli, aveau o „reţea" pentru observarea planetei noastre, că toate contactele cu guvernele de pe Pământ fuseseră respinse de acestea din urmă şi că tot ce se ştia despre extratereştri era ţinut ascuns publicului. Liderul ufonauţilor a afirmat că pilotul Frederick Valentich, care a dispărut în 1978 cu avionul său, era teafăr şi nevătămat şi că fusese ales să rămână în lumea' lipitărilor?

Meagan Elliot din Texas, în august 1980, când le-a întrebat pe entităţi de ce nu se făceau cunoscute pământenilor, acestea i-au răsâpuns că o astfel de acţiune ar provoca distrugerea noastră. Întrebaţi despre lumea lor de origine, ele au afirmat că vin din acelaşi loc ca şi răpită!

Sergentul Charles L. Moody, în august 1975, lângă Alamogordo (New Mexico), a aflat de la răpitorii săi că se vor întoarce peste trei ani (deci în 1978) pentru a se arăta pe faţă oamenilor. Moody încă îi mai aşteaptă...

Virginia Horton, din Manitoba (Canada), în vara anului 1950, a fost anunţată de liderul ufonauţilor că va fi contactată din nou într-un viitor apropiat pentru a fi dusă să viziteze lumea lui originală. A pretins că o putea găsi oricând şi oriunde, şi în iunie 1960, pe când se afla în [Alsacia, Virginia a fost din nou răpită şi a făcut călătoria

promisă.

Sandra Ilar son, din Dakota de Nord, a avut de-a face, în decembrie 1975, cu o creatură care i-a mărturisit că nu înţelege cum poate să funcţioneze minţile umane independente unele de altele.

Ce concluzie se poate trage?

Complexitatea acestor incidente este imensă. Detaliile oferite de răpiţi sunt atât de numeroase şi contradictorii încât e practic imposibil să tragi o învăţătură cu adevărat solidă, sau poate aceea că răpitorii nu spun nimic serios despre originea şi intenţiile lor şi nu le servesc victimelor lor decât minciuni. Unele dintre aceste minciuni sunt evidente, altele mai puţin. Câteva elemente, foarte rare, ar putea eventual să reflecte o parte din adevăr.

Ceea ce i s-a spus lui Meagan Eljiot poate sş – relativ exact. Admiterea oficială a prezenţei unei inteligenţe superioare are mari şanse să provoace răsturnări mari în societatea, noastră, acesta fiind un fapt admis de sociologi care se sprijină pe exerop Wsffjjroizate de propriile noastre civilizaţii, cele mai evoluate. destabilizându-le pe cele mai primitive. Cât priveşte venirea din acelaşi loc cu al martorului

(adică Pământul), e numai o jumătate de adevăr, care ascunde probabil o dimensiune paralelă cu planeta noastră, o altă fracţiune spaţio-temporală a lumii noastre. Din nefericire, nu există o certitudine absolută.

Veşmântul răpirii este diversificat, dar rămâne constant în absurditate, incoerenţă, grotesc şi naivitate. Fondul nu variază niciodată sau foarte puţin: unul sau mai multe fiinţe omeneşti sunt sustrase temporar mediului lor familiar pentru a fi utilizate în scopul aparent al unei experienţe ştiinţifice, la limita condiţiei cobaiului. Răpiţii sunt deseori dezbrăcaţi, aseptizaţi, cercetaţi cu diferite aparate ciudate şi se acţionează asupra corpului şi minţii lor, cuprinzând luarea de eşantioane, teste, sondări, punerea sau retragerea unor implanturi, etc.

Minciunile se referă la conţinutul dezvăluirilor făcute

de răpitori răpiţilor şi la unele spectacole aparente oferite privirii lor (vizitarea navei, călătoria la o bază subterană sau pe o altă planetă, etc.), dar e mai dificil să tranşezi lucrurile când e vorba despre tot ce se referă la „examinarea” martorilor de către entităţi. Unele urme fizice (cicatrice, urme de înţepături, vânătăi, roşeaţă persistentă, etc.), precum şi unele efecte secundare fiziologice şi psihice (unele cu efect întârziat), indică faptul că s-au făcut manipulări corporale şi mentale. Totuşi, nu e deloc sigur că ele s-au desfăşurat aşa cum le-a relatat mai târziu răpitul. Există multe şanse ca amintirile revelate de regresia hipnotică (sau spontană) să facă parte dintr-un scenariu introdus în creier pentru a falsifica perceperea adevăratei experienţe. După părerea mea, aceasta nu priveşte probabil decât psihicul martorului, tot ce legat de fizic fiind doar înşelătorie.

Oricum, răpirea acţionează la două nivele:

— *Fizic*. Neutralizarea corpului martorului care e sustras mediului său natural, uneori cu automobil cu tot. Este deci deplasat în spaţiu – mai rar în timp, ceea ce era mai obişnuit pe vremuri – şi supus unor acţiuni care lasă urme fizice şi psihologice asupra persoanei sale. Încă nu s-a putut demonstra că aceste acţiuni sunt doar înşelătoare.

2. *Psihic*. Neutralizarea creierului martorului. Ocultarea anumitor episoade ale răpirii, poate chiar toate, şi înserarea unor perceperi

— False sub forma de imagini mentale (ca un film) pe care martorul şi-l „aminteşte” fie sub regresie hipnotică, fie spontan. „Amintirile” de acest tip vor fi reţinute de investigatori, vor influenţa opinia lor despre incident şi le vor falsifica astfel judecata.

Există totuşi mai multe elemente deosebit de evidente care demonstrează că aceste întâlniri apropiate nu sunt decât o comedie pusă la cale special pentru martori.

Unele răpiri au fost efectuate fără ca martorul să fi remarcat vreo navă spaţială sau aeriană, mai ales răpirile din dormitoare, şi asta uneori în plină zonă urbanizată,

inclusiv în plin New York! În astfel de cazuri, se semnalează neutralizarea celuilalt soţ care nu se trezeşte şi nu-şi dă seama de nimic. Adică exact ce se petrecea pe vremuri cu zânele sau cu diavolul, răpitul fiind substituit cu un „înlocuitor" pentru înşelarea celuilalt dacă acesta s-ar fi trezit. Asta dovedeşte că nava (ozn-ul) nu e decât un element de decor.

Răpitorii se mişcă în atmosfera noastră, fără mască respiratorie, iar răpiţii, când sunt duşi în altă lume, nu primesc nici ei astfel de măşti. La fel dacă sunt duşi numai la bordul unei pretinse nave spaţiale. Respiră fără probleme aerul ambiant care este deci acelaşi ca cel al mediului nostru planetar. Or, este foarte improbabil ca alte planete să beneficicze de o atmosferă identică cu a noastră şi ca extratereştrii să poată circula liber pe solul nostru fără masca şi combinezonul de protecţie. Fără a mai vorbi de problema riscului d/contaminare (în ambele sensuri), cu viruşi…

Asta dovedeşte două lucruri:

8. Răpitorii sunt ci înşişi nişte iluzii, materializate temporar pentru punerea în scenă a unei întâlniri apropiate de gradul III şi poate imagini mentale induse în creier printr-un artificiu oarecare (întâlnirea de gradul IV).

9. Răpiţii nu părăsesc Pământul, şi probabil că sunt „trataţi" mai curând într-o zonă restrânsă a planetei noastre care a fost neutralizată, deci inaccesibilă altor persoane.

Pe vremuri, când răpitul era dus fizic în ţara zânelor, putea să fie adus înapoi după trecerea câtorva ani, deşi el avea impresia că petrecuse „în altă parte" numai câteva ore. În zilele noastre, această anomalie nu mai există sau foarte puţin. Ultimul caz de acest tip despre care am cunoştinţă este cel al lui Mario Restier, din Brazilia, răpit la 4 decembrie 1949. El pretinde că a fost dus de răpitorii săi în lumea lor de origine. Acolo vizitase un oraş aflat sub un dom protector, cu drumuri suspendate şi un cer albastru fără soare. Restier a petrecut trei zile în acel loc (fără mască de respirat, ca de obicei), şi când a fost adus

acasă, data indicată e 14 aprilie 1950!

Ţinând cont de faptul că astfel de cazuri similare au fost semnalate în secolul al XVII-lea şi secolul al XVIII-lea, nu există motive ca acesta să fie respins. Deci se pune o întrebare. Unde au putut victimele unor astfel de anomalii temporale să respire un aer identic cu cel pe care îl respiră pe Pământ? Răspuns: pur şi simplu pe Pământ, într-un loc ignorat de oameni, argument pe care îl prezintă partizanii bazelor subterane extraterestre pentru a explica validitatea afirmaţiilor lor.

Problema e mai complexă, căci anomalia temporală de altă dată se explică mai bine printr-o dimensiune paralelă cu cea a propriului nostru Pământ. În plus, faptul că ea a dispărut aproape în întregime în zilele noastre se poate înţelege dacă admitem că răpitul se află temporar dus într-un mic spaţiu neutralizat al planetei noastre, spaţiu deseori identificat ca fiind ozn-ul. În acest caz, se înţelege mai bine de ce respiră normal căci este „tratat” într-un mediu terestru mai mult decât „controlat”.

Problema se complică când vrem să explicăm cum a putut să respire nestingherit într-o „altă lume”, dar dacă această altă lume este pur şi. jin *Aek*…

simplu decalata în raport cu a noastră în timp şi spaţiu, atunci poate să fie aceeaşi atmosferă pentru că e vorba de aceeaşi teză a „vechilor astronauţi”, cu o diferenţă importantă totuşi: „vizitatorii” n-ar veni de pe altă planetă, ci din alt plan decât al nostru, având aceiaşi parametri geofizici ca Pământul nostru, de fapt acelaşi corp ceresc.

Canalele

În secolul trecut, spiritismul (sau necromanţia) a fost la mare vogă, mai ales în Europa, iar cei care aveau calităţi de medium primeau mesaje provenite de la pretinsele spirite ale persoanelor decedate. E posibil ca, în afara manevrelor cscrocilor care voiau să profite de pe urma credulităţii celor care doreau să intre în contact cu o fiinţă dragă decedată, comunicaţiile autentice nu au fost de fapt decât alte forme de înşelătorie servite amatorilor de emoţii

tari din epocă.

După părerea mea, dacă morţii ar putea cu adevărat să vorbească, cu siguranţă că poliţia din toate ţările lumii i-ar solicita fără ezitare şi toate marile afaceri criminale ar fi în mod sistematic rezolvate şi toţi asasinii identificaţi. Numai că situaţia e cu totul alta…

Actualmente, mai ales în Statele Unite, s-a născut un nou spiritism care se dezvoltă de câţiva ani. Americanii îl deosebesc de vechiul spiritism numindu-l *channeling*, canalul fiind mediumul.

*Channel*ingul american nu stabileşte legătura cu fiinţele apropiate decedate, ci cu entităţi care pretind că trăiesc pe alte planuri nefizice, în alte dimensiuni mai mult spirituale decât materiale, precum şi în cadrul unei-fiinţe astrale compozite de cea mai mare complexitate.

Aceste entităţi îşi atribuie nume dintre cele mai variate: Seth, Iisus, arhanghelul Mihail, Lazaris, Ramtha, Ashtar, Orlon, Ra, Spectra, Emmanuel, Hilarion, Maitreya, Ecton, Aurora, Merios, Matu, Bashar, Siya, etc.

Ca şi în cazul a multe alte fenomene inexplicabile pe care Ştiinţa le respinge fără să încerce să le studieze, *Channeling*-ul nu poate să aducă dovezi, contrar ufologiei (urme pe sol, ecouri radar etc.). Trebuie să ai încredere deplină în canal şi din acest moment toate escrocheriile sunt posibile.

Materialul cel mai consistent obţinut de la canalele cele mai sigure este format din discursuri de esenţă filosofică sau spirituală, emanând din surse transcendentale. Harvey Cox, profesor de teologie la Universitatea Havard consideră că aceste comunicaţii sunt făcute de ceea ce strămoşii noştri numeau „spirite” sau „demoni”. Eugene Aquíli, psihiatru, conferenţiar la Universitatea din Pennsylvania, crede, ca şi alţi zeci de teologi şi clinicieni actuali, că *channel*ingul este o resurgenţă rezultând din declinul influenţei religiei tradiţionale.

Aceste două critici sceptice sunt relativ juste, dar ele nu explică fenomenul ca atare. Din nefericire, acest

specimen nu e de bună calitate, pentru că se potriveşte cu o celebră formulă raţionalistă a lui Mark şi Kamman:

— *Se alege o ipoteză incitantă, apoi se adună faptele şi referirile care o susţin, ignorându-se tot ce o contrazice*.

Observăm că dacă Iisus apare printre entităţi, Fecioara Maria e absentă. Această carenţă aparentă se poate explica prin mediul esenţialmente protestant în care s-a dezvoltat *channelingul*. Fecioara Maria apare foarte frecvent în mediile catolice şi ortodoxe.

Unele canale afirmă că există un plan eteric (sau suprafizic) de energie subtilă care serveşte drept model pentru organizare unor structuri fizice precum corpul nostru. Planul astral ar fi cel al realităţii emoţionale, planul mental fiind domeniul tuturor formelor de gânduri. Intenţiile iau naştere în planul cauzal. Dincolo de planul cauzal, există încă multe planuri spirituale mai evoluate, care sunt legate de voinţă, de înţelepciune, de putere, de iubire. Dincolo de toate acestea se află Dumnezeu, Tot Ceea-Ce-Este etc. – expresiile variază în funcţie de autori şi de canale.

„Mesajele" venite de la aceste entităţi nu sunt lipsite de valoare morală, dar nu sunt decât nişte afirmaţii pompoase despre supravieţuirea sufletului, reîncarnare, eternitate, realitatea ascunsă, lumile invizibile, sensul existenţei, conştiinţa cosmică şi alte abstracţii nebuloase. Ele exprimă un fel de filosofie esoterică pseudoreligioasă care nu are nimic de-a face cu gândirea profundă a creştinismului, fiind doar un reflex palid al lui prevăzut cu deformări exagerate. Ele prezintă în general un jargon pretenţios şi formule greu de înţeles de genul:

Personalităţile noastre actuale sunt Aspecte ale unei conştiinţe infinit mai vaste din care conştiinţele noastre individuale nu sunt decât *o fracţiune, dar inviolabilă. Ele sunt formate din alte Aspecte care domnesc în alte realităţi*.

Suntem părţi individualizate ale energiei, materializate în existenţa fizică pentru a învăţa să formăm idei, pornind de la energie, şi să le facem concrete.

Expresiile cu sens vag sau obscur apare deseori. Iată un eşantion cdificator:

Anale akashice, coconştiinţă, realitatea consensuală, validare consensuală, proiecţie a gândirii în chakra majoră a corpului, învăţarea conştiinţei exterioare după preceptele legii interioare, fuziunea conştiinţelor şi a câmpurilor gravitaţionale etc.

E vorba esenţialmente de discursuri logomahice care nu spun nimic precis, căci entităţile sunt prea numeroase şi afirmaţiile lor prea divergente pentru a avea o bază de credibilitate.

Celebrul medium J.Z. Knight, din Yelm (Washington), pretinde că dialoghează cu entitatea Ramtha, care, înainte de a se duce în India actuală, a fost un şef spiritual în Lemuria, mort în urmă cu treizeci şi cinci de mii de ani.

Lemuria fiind un continent mitic a cărui existenţă este negată de geofizicieni, cititorul îşi poate da seama de înşelătorie. În phi-s, entitatea Ramtha s-a prezentat mai întâi sub numele englez *the Ram* (berbecul), care mai apoi a fost transformat într-un indianism anacronic: Ramtha. lui.

Din punct de vedere onomastic este deci o incompatibilitate, căci limba engleză neexistând în urmă cu treizeci şi cinci de mii de ani, cum a putut să servească „Ram” drept rădăciirtă llii ftlâmtha?

Un alt medium foarte cunoscut sub numele de Tulla, este o tânără femeie care locuieşte la Durango (Colorado) şi care pretinde că se află în contact telepatie cu Ashtar, unul dintre maeştrii spirituali tradiţionali ai Pământului, după cum pretinde această entitate. Or, Ashtar era deja cunoscut ca un „frate al spaţiului”, cu care aşa-zisul contactat George van Tassell spunea că dialoghează din 1952, cam cu treizeci de ani înainte de Tulla!

Se observă că foarte des, numele acestor entităţi au rădăcini foarte terestre. De exemplu, Ashtar are o conotaţie foarte pronunţată cu Ashtata, zeiţa fertilităţii la semiţi. Ca şi cu Ashtaroth, soţia zeului Baal, sau demonul femelă din anturajul lui Molekh – sau Moloch –, zeul

amoniţilor după cum spune Biblia (Regi 1, XI, 7).

Uri Geller, foarte cunoscut şi el, independent de Ray Stanford – vechi ufolog – a dialogat cu entitatea Spectra. Geller şi Stanford pot foarte bine să fie de bună credinţă! Entitatea se prezintă ca o inteligenţă extraterestră superioară a viitorului. Numai că numele entităţii nu e prea convingător, pentru că vine de la latinescul *spectrum*, care înseamnă fantomă! O entitate extraterestră din viitor care poartă un astfel de nume provenit dintr-o limbă terestră, care mai e şi moartă, asta ţine de o manipulare mentală cu introducerea unei forme de umor foarte special…

Aş putea cita multe exemple de acest gen. Aproape toate numele acestor entităţi îşi găsesc rădăcinile în limbile noastre vii sau moarte, şi n-au deci nimic extraterestru. Asta tinde să demonstreze că par fabricate în vederea unui contact pornind de la celulele memoriei „canalului”, care sunt încărcate cu toate cunoştinţele dobândite în urma lecturilor, chiar şi cele pe care le-a uitat la nivelul conştientului, dar care au rămas în subconştient.

La fel stau lucrurile şi cu numele originale despre care vorbesc entităţile (sau escrocii). Ele aparţin toate cosmologiei noastre, istoriei şi folclorului nostru, sau sunt fabricate pornind de la rădăcini provenite din limbile terestre ale prezentului sau trecutului.

În ceea ce priveşte „canalele” considerate serioase, se vede foarte clar că entitatea presupusă a împrumutat din intelectul mediumului.

Cu cât bagajul intelectual al „canalului” este mai ridicat, cu atât mai mult se exprimă talentul entităţii. Cu cât elevaţia gândirii mediumului este preponderentă, cu atât nivelul cultural al discursului entităţii este mai mare. Iată de ce cele mai frumoase gânduri provenite din „lumea superioară” ajung la noi prin intermediul marilor mistici, a căror stare de spirit se situează foarte net deasupra celei a majorităţii muritorilor.

Mediumul şi fenomenul în care este implicat sunt vechi de când omenirea. Deci nu e un fenomen nou. Asta

constituie încă o indicaţie care arată că acest gen de manipulare ţine de un proces aplicat societăţii noastre din zorii civilizaţiei de către o inteligenţă superioară, pentru a „controla” (în felul ei) evoluţia lentă a speciei umane, adaptându-se la culturile, tradiţiile, credinţele şi superstiţiile ei.

Trăsătura dominantă a discursurilor entităţilor este legată sistematic de schimbări, uneori apocaliptice, care urmează să se petreacă pe Pământ, una dintre temele care revin ca o litanie şi care lasă o amprentă aproape obsesională în spiritul mediumului. Ai impresia că toate aceste contacte au drept scop să provoace teama de diferite ameninţări care plutesc asupra viitorului omenirii. În funcţie de epoci şi de etnii, aceste ameninţări au fost foametea, epidemiile, războaiele şi alte calamităţi (Biblia e plină). În zilele noastre e vorba de războaie nucicare, poluarea mediului, viruşi ucigaşi etc.

În fond, poate că societatea noastră supravieţuieşte graţie acestor spaime permanente infiltrate în spiritul nostru… Să nu uităm că toate religiile se bazează pe teama de Dumnezeu şi… frica de diavol!

În încheierea acestui capitol, v-aş îndemna să meditaţi la vorbele lui Maurice B. Cook, „canal” canadian din Toronto, pe care le consider foarte judicioase:

Totdeauna am avut impresia că qceste anchfţtg înlerminabile asupra naturii precise a unor entităţi nu servesc la mare lucru. Până la urmă, nu poţi să fii niciodată perfect sigur cu ce anume ai avut de-a face.

CERCETĂRILE LUI BUDD HOPKINS

Budd Hopkins este cunoscut ca specialist în regresie hipnotică asupra unor oameni care au „trăit” *unmissing time* şi care au dezvăluit după aceea că au fost răpiţi la bordul unui ozn de entităţi presupuse sau prezentându-se ca fiind extraterestre.

Cercetătorul din New York a avut ocazia să chestioneze un mare număr de persoane care au trecut printr-o experienţă ciudată, dintre care unii au fost după toate aparenţele capturaţi de nişte creaturi din cea mai

fragedă copilărie. Uneori transpar evidenţe fizice: cicatrice în formă de linie dreaptă (ca nişte incizii) sau depresiuni ale pielii în formă de capsulă (de parcă s-ar fi operat o prelevare), despre care martorul nu are nicio amintire conştientă. Sau îşi amintesc de rana încă proaspătă, dar nu sunt în stare să spună în ce împrejurări s-a produs.

Pe de altă parte, se dovedeşte că unii răpiţi îşi amintesc sub hipnoză că au primit un implant, un fel de sferă mică, de unu-doi milimetri, care a fost introdusă fie în fundul canalului nazal, fie în cel al cavităţii auriculare, cu ajutorul unui instrument subţire ca un ac lung. Unul dintre aceste minuscule implanturi ar fi fost localizat de o radiografie, după care ar fi dispărut. Persoana respectivă, în stare de regresie hipnotică, ar fi dezvăluit că a fost răpită de nişte entităţi ciudate care i-ar fi extras obiectul, obiect ce fusese implantat cu ocazia unei răpiri precedente!

În multe cazuri, răpiţii au fost capturaţi în timp ce se deplasau cu maşina. Unii dintre ei au putut chiar să-şi amintească că înainte de a-şi pierde cunoştinţa, vehiculul lor a pătruns sau au fost învăluit într-un strat gros de „ceaţă” pentru ca apoi să plutească în aer! apoi şi-au venit în fire, tot la volanul maşinii aflate în mers, dar cu un gol temporar de una-două ore în perioada de timp care se scursese…

Hopkins semnalează chiar faptul că printre „clienţii” lui au fost şi doi psihiatri, patru psihologi şi unsprezece psihoterapeuţi, care au venit spontan la el pentru a-i ajuta să-şi amintească un „missing time” trăit de ei, şi care a dus la dezvăluirea propriei lor răpiri!

„FERMA DIAVOLULUI”.

Introducere

Cazul despre care va fi vorba aici a fost publicat, pentru prima dată, în revista americană *The APRO Bulletin* (1978).

Marele merit al acestei scrii extraordinare de incidente constă în doi factori importanţi:

10 Ancheta a fost condusă de doi oameni de ştiinţă:

doctorul John S. Deer, expert în seismologie şi doctorul R. Leo Sprinkle, expert în psihologic.

11 Toate marile fenomene neexplicate sunt trăite de aceiaşi martori în aceeaşi perioadă de timp: observări de ozn-uri, umanoizi, *higfoois*, mutilări de animale, fenomene de bântuire, poltergcist, paralizii, pierderea controlului voinţei, apariţii fantomatice etc., ceea ce implică o cauzalitate unică în spatele acestor manifestări, indiferent de originea lor.

Anchetatorii şi martorii

Doctorul John S. Deer este seismolog la *L.S. Geologica*! *Survey* din Denver (Colorado). Doctorul Leo Sprinkle este sociolog şi lucra la vremea aceea la Universitatea din Laramie (Wyoming), dar a trebuit să părăsească universitatea în 1989 pentru a deschide un cabinet particular.

Martorii au cerut să li se păstreze anonimatul, dar noi îi vom nunii după cum urmează:

John (soţul). Ocupa un post înalt din cadrul conducerii unei întreprinderi importante din Colorado.

Barbara (soţia). Se ocupa cu creşterea copiilor (între 13 şi 19 ani). Joc (cel mai mare dintre copii). A fost implicat în unele evenimente Roger (fotograful). Prietenul familiei care a făcut fotografii interesante.

Connie. O vecină a soţilor John şi Barbara.

Jim. colegul de serviciu al lui John. Fost ofiţer din cadrul US Army. Are cunoştinţe solide de fizică şi biologie.

La începutul incidentelor, martorii, cu excepţia lui Roger şi Connie), trăiau împreună la o fermă din comitatul Elbert (Colorado), într-un sector aparţinând unei regiuni traversate de Munţii Stâncoşi. Totuşi, în 1979, toţi martorii, mai mult sau mai puţin traumatizaţi de incidentele trăite, au părăsit ferma care a fost pusă în vânzare şi a fost cumpărată apoi de oameni care după aceea n-au remarcat nimic anormal.

Martorii care au trăit începutul evenimentelor sunt Jim, John şi Barbara. Ei au insistat foarte mult să nu le fie dezvăluită identitatea pentru ca viaţa lor particulară să nu

aibă de suferit şi ca nicio consecinţă să nu le tulbure activităţile profesionale.

După părerea investigatorilor, toate persoanele implicate în acest caz sunt de bună credinţă, echilibraţi, şi nu au niciun motiv valabil ca să fi pus la tklia o ficţiune întrucât tot ce s-a întâmplat a rămas confidenţial şi niciun ecou nu a răzbătut în presă, nici chiar în cea locală.

Un independent de principalii protagonişti, va fi şi el citat. Efăte vo & a de un reprezentant al legii care a fost contactat iniţial de această mică comunitate pentru a lămuri misterele care se succedau la fermă.

O serie impresionantă de incidente neexplicate

Cu aproximativ trei ani înainte de aceste evenimente, John şi soţia jlui Barbara i-au propus lui Jim să-şi unească resursele financiare ca să cumpere o fermă într-un sector al Munţilor Stâncoşi, realizând astfel un vis mai vechi: viaţa la ţară, departe de lumea zgomotoasă şi repidantă a oraşului. Respectivii au cumpărat un mic domeniu cu o „ermă dărăpănată. Clădirile au fost după aceea transformate şi renovate jentru a adăposti mica comunitate şi o cireadă de vite. Cumpărătorii în fost puţin surprinşi de faptul că ferma aceea fusese părăsită de piai mulţi ar fi, cu mult înainte de instalarea lor acolo, cât şi de zvonurile care circulau prin partea locului despre o clădire a domeniului ce ar fi „dispărut” în mod misterios cu aproape zece ani înainte de venirea lor.

Le plăcea foarte mult locul acela, înconjurat de zone împădurite „de păşuni şi având în perimetru şi o baltă mare. Dar, în ciuda condiţiilor ideale de trai în cel mai mare calm, în curând au fost confruntaţi cu o succesiune de manifestări foarte ciudate, care se pot rezuma astfel:

5. Un fel de huruit a fost deseori auzit în clădirea principală. În ciuda tuturor verificărilor, nu a putut să fie pus pe seama unei instalaţii electrice oarecare (cu atât mai mult cu cât toate circuitele fuseseră refăcute), nici pe seama unuia dintre aparatele electrice aflate în camere. Uneori acest zgomot era foarte puternic şi părea că se produce după un proces tipic: în timpul perioadelor de

vânt violent, dar şi cu o oră înainte şi o oră după aceste manifestări eoliene.

6. De mai multe ori au fost percepute două zgomote indicând că cineva mergea în exterior, în jurul casei. Din când în când, se auzea zgomotul unei portiere de maşină care se deschide, bătăi în pereţii sau uşile casei, sau paşii unor persoane care s-ar fi îndepărtat în fugă.

7. În pădurile din jur au fost zărite creaturi semănând cu nişte *big*/*pot*, (fiinţe antropoide păroase, imposibil de prins, care lasă urme impresionante de paşi, dar niciodată excremente sau oase).

8. Au fost observate ozn-uri. Un grup de nouă discuri au aterizat pe o păşune lângă baltă. Acest incident cuprinde şi apariţia unei raze de lumină şi pierderea cunoştinţei unui martor.

9. O urmă în formă de cerc, cu un diametru de aproximativ 22 m, a fost descoperită în mijlocul unui luminiş şi fotografiată, lipsită de vegetaţie, care a avut nevoie de câteva săptămâni ca să crească din nou în acel loc.

10. Jim a fost martorul aterizării unui disc în pădurea din jurul fermei şi a zărit doi umanoizi care au coborât din el. Jim se afla în compania lui Joe, şi cei doi bărbaţi au văzut un fel de „cutie” care emitea valuri de lumină multicoloră precum şi un zbârnâit ciudat şi alte sunete extrem de bizare. Această „cutie” le-a creat impresia că e un fel de aparat electronic, înalt de un metru şi având patruzeci şi cinci de centimetri în ambele sensuri ale lăţimii.

11. Jim s-a trezit într-o dimineaţă complet paralizat. A văzut o creatură umanoidă deosebit de slabă care avea un fel de cască, stând în picioare în încăperea vecină cu camera lui şi care se uita la el printr-o uşă cu geam.

12. La fermă s-au înregistrat multe întreruperi ale curentului, care au cufundat domeniul într-un întuneric total, în timp ce celelalte ferme din sector nu se confruntau cu niciun fel de anomalie de alimentare cu electricitate.

13. În timpul uncia dintre aceste pane, radioul şi dispozitivul stereofonic al fermei au emis sunetul unei voci care a spus: „Aveţi permisiunea să rămâneţi. Nu ne obligaţi să întreprindem acţiuni pe care le-aţi putea regreta”!

14. Jim a văzut aterizarea unu disc în mijlocul unei zone împădurite [şi, în apropierea aparatului, doi umanoizi mici care păreau că ar i căuta ceva.

! 11. S-au înregistrat două cazuri de mutilare a vitelor în aceeaşi

perioadă de activităţi anormale. În primul caz este vorba de o vacă aparţinând fermei martorilor. În al doilea caz, victima a fost un tăuraş care nu provenea din cireada lor, al cărui cap a fost complet îndoit pe spate, mai multe părţi şi organe ale animalului fiind prelevate după un procedeu chirurgical.

3. Un caz de întâlnire de gradul III implică, pe lângă un umanoid, un *bigfoot* care părea „teleghidat” de către ocupanţii unui ozn aşezat pe sol.

4. Jim a avut o întâlnire de gradul III cu doi umanoizi mici dintre care unul s-a adresat martorului în engleză spre a se scuza pentru tracasările cauzate comunităţii de la fermă.

5. Connie, vecina, a descris investigatorilor un ozn observat cu doisprezece – treisprezece ani înainte în acelaşi sector, apoi alt aparat remarcat la un anumit timp după aceea.

6. Poliţistul a semnalat numeroase mutilări de vite înregistrate din anul 1975. El a observat şi câteva ozn-uri şi a asistat la o scenă ciudată care va fi descrisă mai jos.

1 Sentimentul general exprimat de diferiţii actori ai acestui caz a fost mai întâi axat pe incredulitate. După ce au crezut o foarte scurtă perioadă de timp că era vorba de unul sau mai mulţi glumeţi, ei şi-au orientat bănuielile spre militari şi experimentarea unor aparate secrete. Dar când au văzut aterizări şi echipaje, gândul lor a cotit spre ipoteza extraterestră, din acea clipă fiind dominaţi de un comportament stăpânit de spaimă.

Poliţistul a precizat că în 1975 au fost semnalate autorităţilor câteva sute de cazuri de mutilări de vite şi că anchetase un număr mare dintre ele. În 1976 au fost semnalate mai mult de o sută, iar în 1977 s-au înregistrat în jur de zece.

Totuşi, poliţistul semnalează că anchetele asupra acestui tip de incident nu au fost efectuate decât atunci când au fost găsite mutilate mai multe vite din aceeaşi cireadă şi în acelaşi timp, ceea ce reduce mult numărul real al cazurilor. Şi el, după ce a bănuit multă vreme că la originea acestor evenimente s-ar afla militarii, a devenit conştient că altcineva se afla în spatele întregii poveşti, mai ales după ce el însuşi a observat scene deosebit de ciudate.

Huruitul din casă

Versiunea lui Jim

Prima manifestare insolită, după instalarea noastră lafermă, a fost un huruit ciudat. Am ieşit afară şi am oprit sistemul electric, căci imediat ne-am gândit la o montare defectuoasă în cadrul instalaţiei electrice pe care o refăcusem chiar noi. Dar huruitul se auzea în ciuda debranşării, mai ales când erau rafale puternice de vânt şi chiar un anumit timp după ce vântul înceta.

La început am crezut că ne aflăm deasupra unor vechi galerii ale unei mine de cărbuni, dar nu am putut să descopăr nici cea mai mică urmă de mină. Trebuie să ştiţi că ne aflăm în zona cea mai bogată în huilă din Colorado. Am cercetat solul fermei metru cu metru, fără să descopăr nimic.

De mai multe ori am văzut ozn-uri care emiteau un zgomot similar, în timp ce bătea un vânt foarte puternic, şi mă îndoiesc că nişte aparate convenţionale pot să se menţină în aer în bătaia unui astfel de vânt. Cu cât vântul bătea mai tare, cu atât huruitul era mai puternic. Chiar l-am înregistrat pe bandă. Pur şi simplu „impregna" casa în timpul fiecărei vijelii şi continua încă o oră-două după potolirea vântului. Ultima dată când am pus

— CONTACTE SUPRATERESTREI =

piciorul la fermă, acum şase luni, am avut parte de încă o porţie de huruit deosebit de puternic. Orele cele mai propice ale acestui zgomot erau în general dimineaţa pe la şase-şapte, cu o punctualitate surprinzătoare, dar l-am auzit şi în alte momente ale zilei şi uneori chiar şi noaptea. Exista un loc în casă unde îl percepeam mai tare decât în altă parte, şi chiar acolo am făcut înregistrarea după care puteţi să faceţi o copie.

Versiunea Barbarei

Acest zgomot semăna puţin cu cel al unei turbine sau alt aparat de acest gen. Înregistrarea nu-l reproduce exact aşa cum îl auzeam. Uneori se manifesta într-un mod foarte zgomotos, cu o tonalitate mult mai ridicată ca de obicei, alteori dimpotrivă, era foarte atenuat. Într-o zi din primul an, către Crăciun, a răsunat atât de puternic încât abia puteam să ne auzim atunci când vorbeam între noi. A fost singura dată când s-a manifestat atât de tare. Soţul meu a auzit primul acest huruit. De altfel, încă de la începutul instalării noastre la fermă, el ne-a mărturisit că simţise că ceva nu era în regulă şi în acel moment avea impresia că de vină era instalaţia electrică. Ne-am ocupat trei luni de zile de renovarea şi reamenajarea fermei înainte de a o ocupa definitiv. Dar, chiar şi atunci când am întrerupt curentul pentru a verifica branşamentele, huruitul tot s-a auzit, inclusiv atunci când a oprit alimentarea.

O formă luminoasă ciudată

Versiunea lui Jim

În octombrie 1975 m-am dus la fermă cu intenţia să rămân. Când totul a fost gata, am cumpărat vite şi am primit sarcina supravegherii lor şi a diverselor activităţi care să ducă la obţinerea unei cirezi convenabile. Pe la 16 octombrie, animalele au început să mugească atât de tare, şi în plină noapte, încât ne-am îngrijorat cu toţi. Câinele nostru de vânătoare era foarte agitat, cu nasul lipit de partea de jos a uşii de la intrare, manifestându-şi dorinţa de a ieşi. Am luat o puşcă şi am ieşit afară ca să văd ce se întâmpla.

În colţul de nord-vest al domeniului se află un fel de

colină, şi deasupra ei am remarcat un obiect mare şi luminos. Altă anomalie: cireada de vite nu se afla în imediata apropiere a clădirii principale unde o adăposteam, nici împrăştiată pe o suprafaţă mai mare sau mai mică, aşa cum face de obicei, ci era grupată într-un colţ al păşunii, atât de compact încât n-am putut să trec prin mijlocul ei.

La jumătatea drumului spre colină, am putut să disting mai uşor obiectul care era luminat strălucitor. Avea o formă trapezoidală şi lumina lui portocalie îl făcea să semene, ca formă, cu o veioză, sau mai curând cu partea superioară a unui abajur. Am înaintat şi mai mult ca să văd mai bine lucrul acela, dar vitele au început atunci să se agite şi mai mult în timp ce câinele părea complet cuprins de panică. Am considerat deci că era mai prudent să nu încerc să aflu mai mult şi am făcut cale întoarsă. Asta se petrecea într-o perioadă de mutilări de vite care bântuia în regiunea noastră şi, deşi aveam o puşcă în mână, am considerat mai înţelept să nu mă aventurez singur. M-am întors în casă spunându-mi că văzusem ceva ciudat, apoi am uitat de acest incident.

Caz de paralizie

Versiunea lui Jim

La puţină vreme după acest incident, Barbara a venit să se instaleze aici în timp ce soţul ei John era încă obligat să facă naveta între fermă şi birou, ceea ce explică faptul că nu era în \ permanenţă cu noi. Încă nu aveam un sistem de încălzire bine adaptat nevoilor noastre, de aceea, pentru a ne apăra de frigul care îşi făcuse apariţia, am folosit radiatoare electrice plasate în apropierea prizelor de curent.

Într-o seară, ne uitam la televizor, Barbara, eu şi Steve (un prieten din Boston), instalaţi confortabil în unul din dormitoare. Aflasem să se oferea o recompensă importantă pentru capturarea mutilatorilor de vite şi aveam de gând să ies în seara aceea ca să prind ce! puţin unul.

Mai am o puşcă, de calibru 12, şi consider că sunt un

vânător destul de bun ca să prind la înghesuială un vandal. Stăteam deci lungit pe divan şi mă uitam la televizor. Când am vrut să mă ridic, n-am mai fost în stare! Eram parcă paralizat, cam ca şi cum aş fi fost drogat. Era în jur de opt şi jumătate seara. Acum Barbara o să vă povestească ce s-a petrecut.

Versiunea Barbarei

Eu şi Steve urmăream un film la televizor, în dormitor, care e de altfel conceput ca o cameră de zi. Deodată am simţit cum îmi creşte tensiunea arterială şi mi se accelerează bătăile inimii, şi asta fără niciun stimul aparent. Trebuie să vă mărturisesc că am probleme cu tensiunea, care e mai mare decât cea normală. Dar, pe lângă această creştere a tensiunii arteriale, vederea mi s-a tulburat puţin şi chiar am simţit o greutate în respiraţie, crezând că e vorba de un atac cardiac. Steve intrase în panică şi am încercat să-l alertez pe Jim care era pe divan, căci începeam să intru şi eu în panică.

Trebuie să deschid o paranteză. Am probleme de orientare. Nu tuşesc să recunosc nordul, sudul, estul şi vestul. Dar în momentul acela am ştiut brusc unde mă aflu şi am avut sentimentul că niciodată nu am avut această „facultate „înainte de incident, nici chiar după aceea. Felul de a gândi mi s-a părut diferit. În realitate, nu gândeam în mod logic. Sunt o femeie foarte emotivă şi în mintea mea se iveau nişte lucruri ca perlele unui colier care se scurg de la un capăt la altul. Mi-au venit în minte amintirile unor fapte pe care le credeam demult uitate, şi asta m-a speriat atât de tare încât am început să ţip. Jim părea să aibă probleme. Părea că vrea să spună ceva dar era împiedicat de nu ştiu ce, de aceea am încercat să-i explic ce se petrecuse.

Atunci mi-a venit brusc în minte că trebuia să plec de-acolo. Or mie îmi plăcea mult locul şi viaţa liniştită din acel loc, cel puţin dinaintea incidentelor, iar acest gând că era important să părăsesc locul acela venea în dezacord complet cu propriile mele sentimente. Nu aveam habar unde aş fi putut să mă duc, dar în acel moment conştiinţa

mea era dominată de ideea de a pleca, de a părăsi acea casă, de a sări în maşină şi de a pleca în altă parte, oriunde!

Mai târziu, Jim a reuşit să mă calmeze şi am putut face un efort asupra mea pentru a mă linişti, în timp ce Steve era complet debusolat. La puţină vreme după acest episod, John a sosit la fermă, am început să-i povestesc ce se întâmplase dar n-am fost în stare. De fiecare dată când voiam să pronunţ o frază, începeam să mă bâlbâi. Văzând asta, Jim a vorbit el în locul meu, şi când a început să nareze incidentul, mi-am dat seama că bâlbâielile mele dispăruseră şi că puteam să mă exprim din nou normal.

A fost prima dată când am observat un efect ciudat la mine, şi pot să vă asigur că niciodată în viaţa mea nu mi se mai întâmplase aşa ceva. Cele întâmplate în seara aceea m-au tuşrat câteva zile la rând.

Mutilarea vitelor

Versiunea lui Jim

La puţină vreme după acest incident, Ia Joe au venit câţiva prieteni studenţi din Denver, şi toţi au hotărât să facă o escapadă în pădurea din împrejurimi. Asta se întâmpla într-o sâmbătă dimineaţa şi au descoperit prima noastră vacă mutilată la mai puţin de două sute de metri de casă, pe creasta celei mai apropiate coline. S-*au întors acasă foarte înspăimântaţi. La vremea aceea, toţi aveau şaisprezece ani, ceea ce explică reacţia lor. Erau puţin traumatizaţi şi a fost nevoie să-i calmăm. Spuneau că avuseseră impresia căfuseseră urmăriţi. După părerea mea, imaginea vacii mutilate îi şocase atât de tare încât declanşase un proces de iluzie. Ninsese şi, ţinându-mă după urmele lor până la locul unde se afla vaca mutilată, am dat peste nişte amprente mari de picioare care păreau să fi urmat acelaşi drum ca şi băieţii, de la cadavrul animalului până în apropierea pătulului. Am descoperit aceleaşi urme foarte clare pe bălegarul care acoperea solul staulului, chiar în interiorul clădirii*!

Aceste amprente aveau cam 45 cm, cu aproximaţie, căci nu le-am măsurat. După ce am examinat aceste urme

*m-am hotărât să chem poliţia, telefonând de la cea mai apropiată cabină publică. Mi-au răspuns că nu puteau să-mi trimită pe nimeni până miercuri. Din nefericire, înainte de sosirea poliţiei, amprentele au dispărut în urma unei furtuni de zăpadă, ceea ce l-a supărat foarte tare pe acest reprezentant al legii care nu a vrut să se deranjeze imediat, deşi vaca mutilată fusese descoperită pe la nouă dimineaţa şi tinerii se întorseseră imediat la fermă ca să ne anunţe. Biroul şerifului fu*sese *anunţat în cursul dimineţii de sâmbătă şi ar fi putut fără probleme să trimită pe cineva să facă constatarea.*

*Urmele au fost vizibile până duminică, dar luni dimineaţa au fost acoperite de zăpada proaspăt căzută în timpul nopţii. Ugerele vacii fuseseră tăiate în mod chirurgical, dar mamela propriu-zisă nu fu*sese *perforată. Îi lipsea un ochi şi o ureche şi nu se vedea nici cea mai mică urmă de sânge, care părea că se volatilizase. Animalul era culcat în zăpadă şi împrejurul ei nu se vedea niciun fel de urmă.*

Versiunea lui Jim

La două săptămâni de la prima mutilare, unul dintre prietenii noştri – un fermier care locuieşte într-un sectorforestier-a venit la noi în vizită. Ne-am hotărât să-i arătăm proprietatea. Mai erau acolo şi alţi prieteni, dintre care Roger – fotograful – care venise de la Denver ca să fotografieze vaca mutilată. În timp ce făceam turul domeniului împreună cu prietenii noştri, am descoperit al doilea animal mutilat. Era un taur tânăr care nu făcea parte din cireada noastră, ca primul animal. Mai târziu, am avut ocazia să merg în oraş şi să telefonez la biroul şerifului. Poliţistul care mi-a răspuns a acceptat să ne întâlnim într-un restaurant. L-am întrebat de ce n-a venit prima dată ca să ancheteze, iar el mi-a răspuns că poliţia ştia perfect ce erau aceste mutilări şi îi era cunoscută frecvenţa lor. Mi-a precizat că el însuşi nu ancheta decât un caz din patru şi că până atunci fuseseră semnalate peste patru sute de cazuri! *Părea că se gândeşte* /<7 *nişte vinovaţi extratereştri şi mi-a spus că poliţia a anunţat FBI-*

ul. Mi-am manifestat scepticismul, argumentând că o rasă inteligentă n-ar traversa spaţiul pentru a face acţiuni ca cea a mutilărilor de vite, şi că, în consecinţă, nu puteam să fiu de acord cu părerea lui. Am adăugat că, dacă nu se simte în stare să rezolve acest mister, era mai bine să nu se ascundă în spatele unei astfel de presupuneri.

Apariţia fantomatică

Versiunea lui Jim

Roger – fotograful – m-a întrebat dacă poate să revină săptămâna următoare împreună cu unul dintre prietenii lui, Harry, şi am acceptat. Roger, Harry, precum şi Steve – toţi trei lucrau pentru noi – au fost confruntaţi într-o seară, pe la orele douăzeci şi două, cu o situaţie foarte ciudată. Se aflau în faţa unei cabane din buluci când au auzit un zgomot ciudat care părea că vine de la cisterna situată în partea de sud-est a casei, la vreo douăzeci de metri, Lângă o zonă cu vegetaţie arsă. Imediat după ce s-a auzit acest sunet ciudat, a apărut o formă enormă şi întunecată, a trecut prin gardul de sârmă ghimpată şi s-a îndreptat direct spre cei trei bărbaţi aflaţi la poalele colinei. Am ieşit şi eu afară ca să văd despre ce e vorba, căci la început m-am gândit la o farsă. Ceva mai târziu, am revenit la faţa locului şi am putut străbate tot drumul urmat de „urmăritor" datorită urmelor de paşi lăsate pe soi când *am ajuns la gardul de sârmă ghimpată, am putut să-mi dau seama după poziţia sârmelor, că fiinţa trecuse prin gard, deci nu sărise pe deasupra. Am remarcat un smoc de păr agăţat în sârma ghimpată şi l-am luat. Erau nişte peri mari şi maronii pe care i-am pus la păstrare. Apoi am fotografiat urmele care duceau până la casă.*

Din acel moment am devenit şi mai îngrijorat decât înainte. Am trimis o parte din smocul de păr unui biogenetician din Denver pentru examinări. Mai târziu mi-a trimis un raport în care îşi manifesta neputinţa de a identifica originea acelui eşantion de păr care, după propriile lui cuvinte, nu aparţinea nici unei specii cunoscute! mai târziu, consultând reviste de specialitate, am aflat că şi alte persoane găsiseră acest gen de păr şi

ceruseră analizarea lor, dar că nu se ajunsese la niciun rezultat categoric.

— Am vorbit despre asta cu un poliţist care m-a sfătuit cu fermitate să nu mai spun nimic, pretextând că asta putea să traumatizeze şi chiar să ducă la panică populaţia!

Discuri zburătoare

Versiunea Barbarei

*Intensitatea evenimentelor a devenit apoi şi mai mare. Av*eam *din ce în ce mai mult impresia că suntem victimele unui fel de hărţuială. Fiecare avea un sentiment de teamă şi angoasă, trăind constant într-o stare depresivă ce nu putea fi eliminată cu niciun medicament. Această situaţie era greu de suportat pentru nervii noştri şi era generatoare de ciocniri verbale între noi, care ne subminau în permanenţă echilibrul psihic.*

Versiunea lui Jim

La început, am bănuit că în toată povestea asta era implicai un agent imobil iar. O persoană de acest gen putea avea interesul să ne sperie ca să cumpere ferma noastră cu un preţ foarte scăzut. Dar această versiune a fost respinsă când, într-o noapte, pe la orele două, pe când dormeam pe divan, cu faţa la uşă, cu puşca la îndemână, am fost trezit de acel huruit faimos. M-am sculat şi m-am dus la fereastră ca să arunc o privire afară. Am zărit un disc care venea dinspre nord. A traversat proprietatea cu viteză mică, chiar prin faţa ferestrelor părţii principale a casei şi a survolat râpa mică din apropierea porţii mari de la intrare.

În urma acestei observaţii, îngrijorarea mea a crescut şi mai mult şi m-am hotărât să mă duc la oraş şi să stau de vorbă cu doi prieteni care aveau un restaurant. După masă, am flecărit despre tot felul de lucruri şi le-am povestit ce-am văzut. Ei mi-au narat un incident care se produsese în sector cu puţin timp înainte de venirea noastră. Două dintre rudele lor – un văr şi un nepot – plecaseră pe drumul care trece prin spatele domeniului nostru, când deodată s-a ivit un disc zburător, de parcă ar

fi venit de pe proprietatea noastră-pe care încă nu o cumpărasem – şi a început să urmărească maşina celor doi. Aceştia şi-au continuat un moment traseul, apoi au virat pe un drum secundar şi s-au întors la ei acasă. Ajunşi la destinaţie, au părăsit în grabă vehiculul şi s-au năpustit în casă. Toţi cei aflaţi în casă au putut să vadă atunci discul care a rămas suspendat deasupra maşinii aproximativ trei sferturi de oră! După ce am auzit povestea asta, am trecut pe la poliţist ca să mă scuz pentru spusele mele pripite.

La foarte puţină vreme după împăcarea cu poliţistul, ne-am pomenit cu el la fermă. A fost foarte sincer cu noi, şi ne-a mărturisit că, în ciuda bunăvoinţei sale, avea impresia foarte clară că nu putea să facă nimic decât să ne înregistreze declaraţiile, dar că în caz de nevoie va veni imediat ce-l vom chema. Asta ne-a mai liniştii puţin.

O creatură păroasă

Versiunea lui Jim

În perioada aceea, credeam că cineva vrea să ne sperie. Am auzit tot felul de zgomote. De exemplu, am auzit uneori zgomote ca de portieră închisă cu brutalitate, dar, de fiecare dată când am ieşit ca să văd ce se întâmplă, n-am remarcat nimic în preajma maşinii noastre. Apoi, într-o seară în timp ce supravegheam vehiculul, am remarcat o schimbare în felul în care se reflecta lumina pe portbagaj. Mi-am dat seama că fusese deschis, şi m-am convins de asta când m-am dus să verific: portbagajul era închis, dar încuietoarea de siguranţă – la care numai eu am cheie – era deschisă.

— De asemenea, ceva sau cineva bătea în pereţii casei. Iar mi-a venit în minte ideea unui agent imobiliar care vrea să ne alunge. Aveam de gând să trag cu arma în acel „spirit ciocănitor", dacă îl voi zări, dar prietenul meu poliţistul mi-a spus să renunţ. Într-o seară, am ieşit foarte repede după o serie de lovituri violente şi am zărit ceva foarte mare şi păros care fugea. Eram furios şi foarte enervat. Altă dată, când am ieşit în grabă după altă serie de ciocănituri în pereţii noştri, luându-mi cu mine puşca,

am zărit „arătarea păroasă „care alerga pe lângă locul împrejmuit pentru vite. Am tras. În ciuda căutărilor noastre, n-am găsit nimic şi cred că nu i-am provocat niciun rău. Totuşi sunt un trăgător bun şi nu cred că nu l-am nimerit.

Mai târziu, am auzit un zgomot nou format din două sunete distincte: un soi de tânguire răguşită putândji cea a unei primate sud-americane cu care se amesteca un fel de „bip-bip". Zgomotul ăsta părea că vine dintr-o direcţie precisă dar, în ciuda eforturilor pentru localizarea sursei sunetelor, n-am descoperit nimic care să poată explica acest nou mister.

Comunicări?

Versiunea lui Jim

După această seară agitată, „ei „au încetat să ne mai sperie în acest mod zgomotos. Într-o seară, la întoarcerea de la oraş de unde cumpărasem provizii, ne-am întors la fermă unde ne lăsasem cei trei băieţi. S-*a auzit acelaşi zgomot, de data asta venind dinspre est, al doilea părând că vine dinspre vest, de undeva de deasupra şurei, de parcă se depărta, apoi revenea şi din nou se depărta. Ai fi zis că e o încercare de comunicare, căci amintea de silabe prost pronunţate. Am intrat în casă şi le-am strigat copiilor să coboare. Văzând că nu coboară, am urcat la etaj ca să văd ce fac. I-am găsit pe cei trei băieţi adunaţi în camera din fund, înspăimântaţi. Ne-au spus că în timpul absenţei noastre, loviturile îşi măriseră intensitatea. Am nervii destul de tari şi nu cred că mi-am pierdut sângele rece mai mult de trei-patru ori. De data asta a fost a cincea oară. Am ieşit afară furios la culme. Nu-mi mai amintesc ce-am spus dar nu cred că erau cuvinte care se pot repeta. Probabil că i-am ameninţat, le-am spus că dacă vor să mă împiedice să păstrez domeniul, n-au să se aleagă cu nimic, orice ar face. Chiar le-am strigat că o să le fac felul înainte de a pleca de-acolo! îmi ieşisem rău de tot din fire. Apoi m-am întors în casă, am băut o cafea şi m-am potolit.*

După ce m-am calmat, am ieşit din nou afară unde aveam ceva de lucru. Atunci, o voce venind de nu ştiu unde

a pronunţat aceste cuvinte: *„Doctore Jim, acceptăm”*! *Cred că a fost prima dată când m-am simţit mai curând profund tulburat decât îngrijorat sau dezorientat. Atâta a fost tot ce-am auzit. Fusese un efect stereofonic, vocea venea de peste tot în general şi de nicăieri în special. M-am întors în casă într-o stare emoţională lesne de înţeles.*

Ciudata „cutie neagră”.

Versiunea Barbarei

În seara în care ne-au stricat maşinile, nu mă simţeam prea bine, aşa că am intrat în casă ca să stau lungită câteva clipe în întuneric în camera mea. Trăsesem o parte din perdeaua de la fereastră, astfel încât să pot vedea o zonă triunghiulară în exterior. Afară erau porţiuni cu zăpadă şi, din pat, acea zonă triunghiulară a peisajului se distingea net datorită acelui fundal de zăpadă. Am aprins o ţigară şi, când flacăra chibritului s-a stins, mi-am dat seama că zona triunghiulară nu se mai vedea, sau mai curând că porţiunile de teren acoperite cu zăpadă nu mai erau vizibile.

Am sărit din pat ca să văd mai bine afară. Am zărit atunci partea centrală a unui lucru care semăna cu o „cutie „de un negru foarte pronunţat dar lucitor. Nu era la fel de luminos ca o suprafaţă oarecare care reflectă lumina şi în jurul acelui lucru era o formă rotundă. Ansamblul semăna cu un obiect dus sub braţ de cineva care stătea foarte aproape de fereastră. În spatele casei e un şir de copaci, fereastra dând spre ei, iar lucrul acela se găsea între acel şir de copaci şi fereastră. Am luat-o la fugă prin casă ca să anunţ pe toată lumea şi ne-am repezit afară. Dar, ca de obicei, n-am re. uşit să descoperim nimic.

Hărţuirea se intensifică

Versiunea lui Jim

Au fost multe incidente mici care ne-au crescut tensiunea şi ne-au enervat. Unul dintre prietenii mei de la Boston, venit în vizită la noi, a fost obligat să se întoarcă la el acasă căci observase un început de paranoia. Ajunsese până acolo încât voia să iasă singur afară noaptea ca să fie capturat de „ei”! Au mai fost şi alţi prieteni veniţi la fermă

în timpul weeke*ndului care au fost hărţuiţi într-un fel oarecare*.

Unii dintre vecinii noştri chiar au părăsit regiunea. De exemplu, şoferul autobuzului şcolar, care supraveghea câteva cirezi şi avea chiar el câteva vite, a plecat să se instaleze în Nebraska. Era prea speriat ca să mai rămână. Un mânz pe care îl oferise fiului său fusese găsit mutilat şi copilul zărise ceva care îl îngrozise.

Versiunea Barbarei

Mama lui a venit să ne întrebe dacă am văzut ceva care semăna cu ceea ce fiu! *ei pretindea că zărise, căci tatăl nu crezuse ce spu*sese *copilul. Băiatul văzuse un „lucru" foarte mare şi era* i *într-adevăr înspăimântat*.

Accidente ciudate şi dispariţii

Versiunea lui Jim

În această perioadă bogată în incidente diverse, au venit la noi doi piloţi particulari şi fiul unuia dintre ei. Le-am oferit terenul meu ca pistă de aterizare şi ei m-au luat să fac un tur cu avionul lor. Cam la trei săptămâni după aceea, unul dintre aceşti doi piloţi, precum şi cele două persoane pe care le transportau cu aparatul lui, au pierit în urma prăbuşirii aeroplanului în apropiere deforma noastră, deşi era o vreme superbă. Mai târziu am aflat că două aparate ale Gărzii Naţionale, care se deplasau nu departe de-aici, se prăbuşiseră în cursul unei misiuni de urmărire a unui ozn.

În regiunea noastră aveau loc şi alte evenimente îngrijorătoare. Cei care au făcut anchete aprofundate asupra mutilărilor de animale au dispărut. Printre ei s-a aflat şi editorul unui ziar care nu a mai fost găsit niciodată[8]. *Toate aceste informaţii pe care te ajlam nu ne întăreau deloc moralul, de aceea am hotărât să renunţ la propria mea anchetă legată de ceea ce se petrecea la ferma noastră, căci av*eam *nevoie de toată liniştea necesară pentru a-mi duce la bun sfârşit propriile afaceri"*.

---

8 E vorba de M. Dane Edwards, directorul ziarului The Brush Bander, din
Brush (Colorado) (n.a.)-

Aterizarea a noua discuri

Versiunea lui Jim

David, paznicul forestier care locuieşte în California, a venit încă o dată la noi în vizită, în acelaşi weekend în care au venit doi soţi, prietenii noştri Peggy şi Harry. Într-o noapte pe la orele două, s-a petrecut ceva uluitor.

Nouă discuri au aterizat în spaţiul liber din faţa casei şi, în ciuda orei târzii, am putut să le zăresc foarte clar. Semănau foarte bine cu un desen văzul în cărţile din biblioteca mea. Harry şi Barbara erau la fereastră, m-am dus să-l trezesc pe David care dormea, apoi am descuiat uşa principală. Am ieşit afară şi am pornit spre aparatele aflate la sol, în timp ce Harry şi Barbara urmăreau scena de la fereastră.

Versiunea Barbarei

Stăteam cu Harry şi ne uitam pe fereastră. Eu şi Jim văzusem un fel de escadrilă de aparate discoidale, în timp ce Harry distingea forme ovale ca nişte mingi enorme de rugby, care păreau că ocupă o mare parte din peisajul vizibil în obscuritatea relativă a momentului. Am încercat să vedem ce avea să se petreacă în ace! *loc în timp ce supravegheam înaintarea lui Jim, fără să ştim ce avea de gând să facă. Din nefericire nu mi-am dat seama de ce s-a întâmplat, nici dacă altcineva a fost în măsură să vadă ceva din punctul nostru de observaţie. Faţa mea era foarte aproape de geam şi ceva mi-a ars brusc faţa, cel puţin asta a fost senzaţia. Am ameţit şi am căzut pe spate – din fericire – pe divan. Harry îşi aminteşte că a zărit o lumină fulgerăt*oare *cu coada ochiului şi Jim pretinde că a observat un fulger de lumină, dar mărturisesc că eu n-am văzut nimic.*

Versiunea lui Jim

Harry m-a strigat şi i-am răspuns că am văzut fulgerul. Apoi Harry a ţipat: *„Barbara*! *Barbara*! *M-am întors în casă în fuga mare şi am găsit-o pe Barbara întinsă pe podea.*

În timp ce mă agitam pe lângă Barbara aflată fără cunoştinţă, discurile au dispărut. M-am gândit la această

dispariţie bruscă şi m-am întrebat de ce n-au dispărut aparatele când mă îndreptam spre ele. Apoi am început să înţeleg că, pentru a face o astfel de manevră, doreau probabil să-i îndepărteze pe eventualii martori.

acţionând în consecinţă pentru a-i îndepărta pe cei aflaţi la fereastră, ceea ce a oprit tentativa mea de apropiere. Din ziua aceea, am înţeles cu câtă abilitatea operau.

În timpul acestui incident, David a fost ca paralizat. Ne-a auzit vorbind dar nu s-a putut scula câtă vreme a persistat acea paralizie. Şi-a recăpătat mobilitatea ceva mai târziu şi a ieşit afară cu mine în momentul în care se auzea un fel de ultrasunet (un sunet ascuţit pe care l-am botezat aşa). Era un sunet continuu care a durat toată noaptea. David s-a simţit apoi rău vreme de trei zile. Zgomotele ne provocau uneori migrene, dar niciodată nu sufeream doi în acelaşi timp. Fiecare avea perioadele lui de indispoziţie, diferite de ale celorlalţi.

Mărturia insolită a poliţistului

Versiunea lui Jim

M-am dus din nou la poliţistul cu care mă împrietenisem ca să-i povestească incidentele amintite mai sus. El a început atunci să-mi povestească nişte lucruri fantastice. De exemplu, pretindea că a zărit într-o seară o „cutie „prevăzută cu lumini care semnalizau, undeva printre crengile copacilor. Asta se petrecea într-o noapte pe când patrula cu maşina. Mi-a mărturisit că i-a fost frică să se ducă singur la faţa locului ca să vadă ce se petrecea şi că a preferat să se întoarcă în oraş ca să ia cu el un coleg şi să revină la locul respectiv. Când au ajuns acolo, nu mai era nici urmă de „cutie", nici copaci, nimic! înainte de această întâmplare, poliţistul asistase la alt aspect insolit. Văzuse unele obiecte dispărând în sol, de aceea a presupus că tot acel decor a intrat în pământ! Eu n-am asistat niciodată la aşa ceva.

Altă cutie neagră

Versiunea lui Jim

Avem ceea ce ar putea să constituie o dovadă fizică a

acestor manifestări de pe domeniul nostru. E vorba de o importantă parcelă de teren arsă pe vârful unei coline, cu un diametru de peste zece metri şi unde nimic n-a crescut timp de un an. Acum a reînceput să crească puţin iarba. Într-o seară, în urma unui impuls, m-am dus cu maşina până la acea urmă împreună cu Joe, băiatul cel mare. Când am ajuna la faţa locului, am zărit o lumină galbenă strălucitore printre copaci, cam ca farurile unei maşini, care luminau partea din spate a maşinii noastre.

Am coborât ca să ne apropiem de acea sursă luminoasă, şi în timp ce mergeam am remarcat un fel de „cutie „care părea aşezată pe pământ. L-am sfătuit pe Joe să se oprească, în timp ce eu mergeam n-ai *departe. „Cutia „se afla la trei metri şi emitea un fel de zbârnâit, iar în interiorul ei părea să fie o lumină, nu pe suprafaţă. Mi-e foarte greu să v-o descriu. Era noapte, dar luna era pe cer. Când m-am apropiat la mai puţin de un metru de ea, sunetul pe care îl emitea şi-a schimbat complet tonalitatea. A devenit ascuţit ca să se apropie de zgomotul pe care îl făcea un roi de albine. Sunetul părea că se deplasează în înălţime de aceea m-am dat puţin înapoi şi i-am strigat lui Joe să se întoarcă la maşină şi să-mi urmărească cu atenţie mişcările. M-am întors spre Joe ca să-i spun toate astea, iar când mi-am reluat poziţia iniţială, „cutia" dispăruse. Despre ceea ce s-a petrecut după aceea, Barbara preferă să nu vorbesc. De ce? Pentru că e prea incredibil.*

O pasăre şi un miros ciudat

Versiunea lui Jim

*Au mai fost şi alte incidente. De exemplu, într-o după-amiază, când ieşisem să fac o plimbare pe jos prin pădurea din vecinătate, a văzut o pasăre înaltă de aproape un metru. Puteam s-o văd foarte clar. Era maronie şi avea trei pene care formau un fel de moţ pe cap. Deţin o lucrare completă în câteva volume despre animale, în care au căutat zadarnic să identific ceea ce văzusem. Am încercat să-i urmăresc deplasarea, dar după ce am observat-o roti*ndu-*se în jurul colinelor stâncoase din sector, am pierdut-o din vedere.*

Întorcându-mă acasă, pe când mă apropiam de barieră, câinele meu m-a zărit şi a luat-o la fugă spre mine. Deodată, ajungând în dreptul gardului, s-a oprit brusc şi a început să latre şi să mârâie din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam de el. Probabil că adulmecase un miros neobişnuit, căci nu m-a lăsat să trec de barieră chiar şi atunci când am încercat să-l potolesc vorbindu-i. Acest incident i-a speriat pe copiii care erau afară, încât aceştia au fugit imediat în casă, cu atât mai mult cu cât în acel moment ningea cu fulgi mari şi deci nu mă recunoscuseră.

Un stăpân are toate motivele să se simtă vexat când propriul lui câine îi barează calea de parcă l-ar considera un străin! *Acest manej a durat vreo trei-patru minute. Mă întrebam ce mai însemna şi asta. Eram sigur că nu avusesem halucinaţii: văzusem o pasăre ciudată şi „cutia”, iar câinele meu mă întâmpina ca pe un hoţ de drumul mare*!

Ozn şi *bigfoot*

Versiunea Barbarei

Într-o dimineaţă, foarte devreme, ne-am dus în oraş. Imediat după ce am luat un viraj strâns, Charlie – unul dintre copii – a început să strige: Uitaţi ce e deasupra noastră!”. Ne-am uitat – eu şi Harry – şi am văzut un lucru ciudat în formă de con care zbura în aer. M-am gândit la un balon meteo, dar mărturisesc că nu părea deloc aşa ceva. Harry îşi procurase atunci nişte cărţi şi în una dintre ele a găsit un desen de ozn care semăna exact ce ceea ce am văzut.

Versiunea lui Jim

Era enorm: câteva sute de metri, de cel puţin şase ori lungimea domeniului, care măsoară vreo patru sute de metri. (*O* estimare evident supraevaluată, căci ar însemna ca ozn-ul să fi avut 2400 de metri – n.a.)

Versiunea Barbarei

Aproape douăzeci de persoane au văzul la fermă acel animal care e numit bigfoot *în Statele Unite şi* sasquatch *în Canada. Într-o seară, Jim a ieşit fără să aprindă lumina de la uşa mare de la intrare, imediat după declanşarea*

unei serii de lovituri în pereţi. Mi-a atras atenţia bătând discret într-un geam al ferestrei alături de care mă aflam. M-am dus afară şi el mi-a spus la ureche: *„Dacă vrei să vezi un* bigfoot*, priveşte cu atenţie în direcţia pe care ţi-o indic.*

A întins mâna spre un şir de copaci, atrăgându-mi atenţia asupra a doi dintre ei şi recomandându-mi să privesc cu atenţie în centrul spaţiului dintre ei. Am zărit atunci creatura care se uita la mine în aceeaşi poziţie: *uşor aplecată şi cu mâna streaşină ta ochi*!

Voce necunoscută în combina stereo

Versiunea lui Jim

Într-un weekend în care aveam mai mulţi invitaţi, am petrecut o parte din noapte jucând „risk" în casă. Pe la două dimineaţa, toate luminile s-au stins. A răsunat din nou vocea deja auzită care venea de nicăieri. De fapt, părea că vine din combina stereofonică. Această voce a spus aproximativ următoarele: *„Atenţie, vă permitem să rămâneţi. Nu v-am făcut mari neplăceri. Nu ne obligaţi să luăm iniţiative pe care*! *e veţi regreta. Prietenii voştri sunt invitaţi să păstreze discreţia în privinţa noastră*!*"*

Printre invitaţii noştri se afla şi Dan, specialist în computere, care locuieşte în Texas, pentru care electricitatea şi electronica nu au secrete. Mi-a cerut voie să demonteze combina şi a început s-o desfacă. A constatat că combina nu funcţiona. Fonograful funcţiona chiar şi când curentul nu era branşat! *Receptorul radio nu mergea nici el. Dan şi-a putut da seama că tipul de emiţător pe care l-ar fi captat, chiar de putere mică, pentru a provoca o emisie cu o intensitate atât de mare încât să treacă prin pereţii casei, depăşea cu mult mijloacele de care dispuneam noi"*.

Versiunea Barbarei

Dan era convins că era vorba de o farsă sofisticată. Nevasta şi copiii lui erau foarte tulburaţi şi plângeau. La început au vrut să plece, dar am reuşit să-i liniştim. Pentru a dovedi prietenilor noştri că nu aveam niciun amestec în cele întâmplate, i-am dat voie lui Dan să demonteze

combina stereo. Bineînţeles, n-a descoperit nimic. A scotocit apoi toată casa şi nu-i venea să creadă că n-a găsit nimic!

Întâlnire de gradul III

Versiunea lui Jim

Pentru că Barbara este acum de acord, am să vă relatez urmarea – incredibilă – a incidentului cu „cutia neagră „despre care v-am povestit mai devreme.

Înainte, lin să precizez că am început să fim traumatizaţi din momentul în care am înregistrat pierderi în şeptelul nostru, în condiţiile pe care le cunoaşteţi. În total, am pierdut în doi ani şase vite, toate mutilate. Pentru noi a fost o pierdere foarte mare dacă se iau în seamă toate eforturile şi cheltuielile făcute pentru a avea o crescătorie de vite demnă de acest nume. Recompensa pentru cei care ar captura mutilatorii a ajuns la ora actuală la cinci sute de mii de dolari.

Acum revin la urmarea incidentului cu „cutia neagră când *mi-am dat seama că a dispărut în timp ce eram întors spre Joe, i-*am cerut *băiatului să se întoarcă acasă, apoi am coborât colina în direcţia copacilor. Nu-mi era frică dar, pe măsură ce înaintam, mi-am simţi picioarele din ce în ce mai grele, astfel încât aproape că nu mai eram în stare să le mişc. Am ajuns totuşi, cu greutate, la poalele colinei, nu departe de lumina dintre frunze. Atunci am zărit, mai jos,* la *aproximativ cincisprezece – douăzeci de metri de mine, un disc aşezat pe sol. Era uşor luminat şi în apropierea lui stăteau doi umanoizi, de parcă m-ar fi aşteptat. Aveam să le pun o sumedenie de întrebări, dar n-am fost în stare. Cel care mi s-a adresat s-a scuzat pentru toate tracasările cauzate şi a precizat că se vor lua măsuri mai echitabile în privinţa noastră. Le-am reproşat mutilarea animalelor noastre şi i-*am întrebat *de ce ne stricaseră maşinile, dar n-au recunoscut niciuna dintre aceste fapte şi mi-au ignorat deliberat acuzaţiile. În schimb au făcut aluzie la „cutia neagră După spusele lor, era bine pentru mine să nu mă apropii prea mult ori de câte ori apărea în preajma mea.* f *Era un fel de ameninţare implicită. Unul dintre ei a făcut*

un semn f cu capul şi, la aproximativ opt-zece metri de umanoid, a apărut şi; a pornit spre cutie o creatură semănând cu ceea ce numim bigfoot.! *Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât nuanţa cutiei se schimba*

— Mai tare. Când a ajuns la o distanţă foarte mică, creatura s-a prăbuşit! Unul dintre umanoizi a zis: „După cum ai putut să constaţi, această cutie poate să fie foarte periculoasă”.

Mi-au spus că vor mai veni şi că vom mai avea ocazia să stăm de vorbă. Nu am schimbat niciun salut. Am simţit pur şi simplu că era timpul să părăsesc locul şi, înainte de a pleca, mi-am spus \ că nu-mi vor altera memoria. Totuşi, cred că au făcut asta când am sosit ca să mă împiedice să punem toate întrebările la care aş [fi vrut să primesc răspunsuri.

Erau indubitabil nişte fiinţe omeneşti între 1, 50 – 1, 80 m. Aveau pe ei un fel de combinezon foarte lipit pe corp, ca la piloţii avioanelor cu reacţie, care avea variaţii de culoare, trecând de la maroniu la argintiu, dar nu ştiu din ce cauză. Erau destul de frumoşi, cu ochi mari, şi mi s-au părut normali. Aveau părul blond, tuns foarte scurt şi aveau ceva pe cap ce n-am putut să văd prea bine din cauza părului. Nu mi-au făcut o impresie prea puternică. Dar am fost frapat de ochii lor care erau diferiţi de ai noştri, mai ales ca mărime, suficient însă pentru a sugera că acele fiinţe nu aparţineau speciei noastre, ci unei rase de umanoizi apropiate de a noastră.

Trăsăturile feţei erau foarte fine, aproape efeminate. Pe parcursul întâlnirii noastre, care a durat cinci minute, acele fiinţe au părut relaxate, foarte sigure pe ele. Acest incident a avut loc în ianuarie 1977, iar după aceea nu am mai avut necazuri din partea lor.

Am avut sentimentul că am avut de-a face mai curând cu nişte fiinţe artificiale, nişte clonaţi eventual, decât cu nişte creaturi naturale. Erau prea perfecţi, prea siguri de ei. Se exprimau! a perfecţie în engleza vorbită în regiune.

Revenirea la hărţuială

Versiunea lui Jim

Ne făcusem iluzii. Am crezut că tracasările se terminaseră. Dar nu, căci în curând tracasările au reînceput. Nu mai înţelegeai nimic. Situaţia a devenit în curând insuportabilă. De fapt, singura perioadă de linişte pe care am avut-o se situează între cele două întâlniri de gradul III[9].

Din ace! *moment am vorbit în mod serios despre părăsirea fermei şi plecarea în altă parte, căci reluarea tracasărilor* (*huruit, bătăi în pereţi* etc.) *a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.*

Pierderea controlului asupra creierului

Versiunea lui Jim

Mă întorc la un incident pe care am uitat să-l semnalez. Una dintre cunoştinţele mele, un militar, a venit într-o zi să ne viziteze Lă *fermă. Nu ştia nimic despre ce se întâmpla şi se aflape-acolo doar în trecere. A dormit la noi dar nu a vrut să se plimbe în pădurea din vecinătate. Avea o senzaţie de indispoziţie şi nu voia să facă lucruri care nu-l atrăgeau. A doua zi dimineaţă, înainte de a ne scula, el era deja în picioare pentru repriza zilnică de* footing. *L-am urmării un moment cu privirea, I-am văzut înaintând cu multă precauţie, apoi s-a întors brusc şi a revenit înjugă spre fermă. După care a avut un comportament foarte bizar, căci a făcut de mai multe ori dus-întors pe acelaşi traseu.*

Când l-am întrebat de ce a făcut aşa, a pretins că de fiecare dată când se apropia de casă, ceva punea stăpânire pe mintea lui şi îl obliga să se întoarcă spre câmp!

Câteva explicaţii

Versiunea lui Jim

În cele din urmă mi-am dat seama că toate aceste evenimente care avuseseră loc la fermă erau destul de importante pentru ca cineva serios să vină să le ancheteze. Sunt absolut convins că aici e un fel de „maşinaţie „permanentă implantată pe domeniuL nostru. Trebuie

9 Jim a mai avut o întâlnire cu un umanoid foarte slab, chiar la el în cameră, care a dispărut după ce s-a uitat la el cu un aer rătăcit (n.a.).

înţeles că el domină o zonă militară strategică. De la ferma noastră o putem vedea foarte bine, de aceea consider că ăsta e un motiv excelent pentru a explica această prezenţă „străină „în acest loc.

Versiunea Barbarei înainte de a vă scrie (investigatorului John Deer – n.a.), am vorbit cu Jim despre eventualitatea intervenţiei dumneavoastră. La început s-a gândit să se întâlnească cu doctorul Hynek. Dar v-a văzut mimele într-un articol apărut în ziarul local The Sentinel *şi a aflat că faceţi anchete, de aceea s-a hotărât să vă contacteze primul. În toată povestea asta, cel mai mult mă tem de factorul necunoscut. Nu am reuşit să mă obişnuiesc cu ideea a ceea ce ar putea să fie necunoscutul.*

Impresii personale

Versiunea lui Jim

În realitate, cred că adevăratul motiv care m-a determinat să vă vorbesc este faptul că „ei „se joacă cu noi în mod periculos. Nu sunt „Marii Fraţi din spaţiu „care se interesează de noi pe plan spiritual sau ceva de genul ăsta. Sunt convins că nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă suntem morţi sau vii. Într-un sens, probabil că uneori îi stingherim, deşi cred că ne depăşesc din punct de vedere moral. Mai sunt convins că se află aici ca să ne „supravegheze „în special în privinţa potenţialului nostru militar, căci nu reuşesc să găsesc all motiv.

Nu mă îndoiesc nicio clipă că ei sunt de vină pentru mutilările de animale. Animalele sunt probabil ridicate la bordul unui laborator aerian, golite de sânge, mutilate, apoi aruncate pe pământ.

— Dacă ar fi dorit să facă doar cercetări biologice asupra vitelor, ar fi procedat în aşa fel ca niciuna să nu de găsită. Dar ei lasă cadavrele acolo unde sunt siguri că vor fi găsite. Părerea mea este că acest comportament urmăreşte injiltrarea spaimei în spiritul oamenilor, şi pot să spun că operaţiunea e încununată de succes – oamenii sunt înspăimântaţi!

Ne-au terorizat pe noi şi îi vor teroriza şi pe alţii. După ştiinţa mea, au mutilat vite în cel puţin nouă state.

Vă spun sincer că n-am nicio simpatie pentru ei. Tot ce s-a întâmplat aici indică faptul că aceste acţiuni sunt opera unor extratereştri, iar impresia mea e că nu sunt bine intenţionaţi.

Versiunea Barbarei

Aceste incidente m-au zdruncinat atât de tare încât, de câteva tuni consult în mod regulat un psihiatru pentru a-mi recăpăta totalitatea echilibrului psihic. Am pierdui cincisprezece kilograme şi fumez aproape trei pachete pe zi, deşi în urmă cu cinci ani nu fumam deloc.

sentimentul clar că acea fermă e impregnată de spiritul răului. Mărturisesc că nu am fost în stare să fac faţă situaţiei.

Două tipuri de creaturi

Versiunea lui Jim

Am ţinut să vă vorbesc şi pentru faptul că am observat două tipuri de creaturi şi două feluri de nave aeriene care nu au nimic de-a face cu potenţialul nostru militar.

Cei doi umanoizi care controlau acel bigfoot *erau foarte siguri pe ei, dar i-am văzut şi în alte ocazii, foarte agitaţi, foarte nervoşi, de parcă s-ar fi temut de ceva sau cineva, şi nu noi îi speriam. Am văzut de mai multe ori discuri, dar se pare că au părăsit sectorul după ce am obsen'at ozn-ul în formă de cornet de îngheţată. Sunt mai atras de creaturile care nu manifestă nicio nervozitate şi stăpânesc perfect situaţia. Ca fiinţa care a apărut în camera mea într-o zi când eram paralizat. Avea un aer compătimitor, iar compasiunea este un sentiment care e prezent deseori în apariţiile de tip religios. După părerea mea, umanoizii care se tem sunt cei din discuri, ceilalţi sunt cei din con. Eu cred că aceste două tipuri de creaturi sunt opuse, căci sunt total diferite şi poate că au intenţii contrare în ceea ce ne priveşte. Am impresia că între ei există un fel de rivalitate.*

Câteva comentarii

Am aşteptat multă vreme urmarea acestei anchete, mai ales interviul cu poliţistul, care fusese promis. Din

nenorocire, moartea lui James Lorenzen, apoi a soţiei sale Coral câteva luni mai târziu, au grăbit sfârşitul publicării buletinului asociaţiei APRO, precum şi dispariţia acestui grup privat care se ocupa cu cercetarea cazurilor de observare a unor ozn-uri.

Părerea mea e că în acest caz există lucruri foarte interesante, dar că martorii s-ar părea că au considerat stranii un mic număr de incidente care probabil că nu au nicio legătură cu inteligenţa necunoscută care este amestecată aici. De exemplu, accidentele de avioane pot să aibă nişte cauze banale.

În schimb, mutilările de animale, acei *higfoots*, ozn-urile şi mai ales întâlnirile de gradul III sunt bogate în informaţii. Deosebit de semnificative sunt şi efectele de paralizie şi de control al creierului la anumite persoane.

După părerea mea, totul a fost o înscenare sofisticată pentru a-i face pe cei implicaţi în acest caz să creadă că ocupanţii ozn-urilor erau nişte extratereştri care supravegheau baza militară aflată în apropiere şi făceau experimente genetice pe animale. Este cât se poate de evident că nişte creaturi inteligente, venite de pe o planetă îndepărtată pentru a se deda acestui gen de activitate, ar fi acţionat cu discreţie, astfel încât să nu se vadă şi să nu se audă nimic.

Episodul acelui *bigfoot* care se prăbuşeşte la apropierea de un aparat de tip emiţător de ultrasunete rămâne un mister, dar poate că era destinat să demonstreze că aceste creaturi sunt şi ele extraterestre, fiind cam ce sunt câinii pentru oameni.

Efectele secundare suferite de martori, mai ales controlul creierului Barbarei şi a prietenului militar al lui Jim, demonstrează indubitabil că această inteligenţă poate, dacă doreşte acest lucru, să influenţeze deciziile oamenilor, deci să le modifice comportamentul şi să-i facă să comită acţiuni total străine propriei lor voinţe.

Ideea din mintea lui Jim, referitoare la cele două rase sau două forţe care se înfruntă, arată că în cadrul acestor fenomene care, fie că vrem sau nu, ne modelează mintea,

este veşnic prezent un dualism sau o bipolaritate, probabil dorită de inteligenţa care trage sforile în culise. Altă dată era vorba de îngeri şi demoni, de zâne bune şi zâne rele, de spirite bune şi spirite rele. În zilele noastre se spun poveşti cu extratereştri buni şi extratereştri răi. Forma se schimbă, dar fondul rămâne…

Acest caz este foarte important pentru că se referă la diferite tipuri de fenomene care se manifestă în acelaşi context şi care, evident, sunt puse în mişcare de aceeaşi cauzalitate. Or, cu foarte puţin timp în urmă, cercetătorii le atribuiau o origine diferită, iar când unii emiteau ipoteza că numiţii *bigfoots* şi mutilările de animale erau opera ozn-urilor, ceilalţi scoteau strigăte de indignare. Ar fi mai just să spunem că *bigfoot*, mutilările de animale, ozn-urile şi multe alte manifestări neexplicate, inclusiv apariţiile religioase, sunt produsele unui singur şi acelaşi tip de inteligenţă care domină societatea omenească! mai ales la acest nivel trebuie privit cazul prezentat aici, înainte: de a aborda diferite forme de interpretare.

OAMENI CIUDAŢI

Timp de mulţi ani, la fel ca numeroşi cercetători, am avut o adevărată fobie faţă de poveştile cu „oameni în negru”, cărora n-am vait să le acord nici cea mai mică credibilitate. Acest tip de incident se integrează totuşi perfect în întâlnirile de gradul III, fie că sunt sau nu legate de observarea unor ozn-uri şi a altor fenomene neexplicate.

Mi-am dat scama de greşeala mea în cursul cercetării unor cărţi consacrate tradiţiilor populare, şi mai ales în cele referitoare la posedările demonice din secolul trecut. Altă dată, erau văzuţi uneori oameni în negru misterioşi pe care martorii (sau mai curând oamenii Bisericii) îi asociau cu diavolul, interpretare normală dacă luăm în considerare contextul socio-rcligios al epocilor şi locurilor respective.

Nu trebuie să uităm că lumea creştină, catolicismul în special, i-a atribuit totdeauna diavolului tot ce era potrivnic dogmei sale. În afara teofaniilor tradiţionale admise de cler (Fecioara Maria, Iisus, îngeri, sfinţi…),

celelalte tipuri de apariţii, ca şi unele fapte legate de mistici şi de taumaturgi, au fost totdeauna obiectul unei suspiciuni puternice şi au fost puse pe scama unor manifestări diavoleşti.

Când au apărut prima dată relatările despre oamenii în negru, cercetătorii s-au gândit la implicarea unor agenţi ai serviciilor de securitate, şi e posibil ca în unele cazuri aceştia să fi fost solicitaţi să facă anumite verificări.

În 1947, FBI-ul a primit sarcina să facă unele anchete foarte specifice, ştafeta fiind preluată de CIA în 1948. În plus, în cadrul celor trei arme, serviciile de securitate militare au avut şi ele prilejul să se amestece în unele investigaţii de rutină. Bineînţeles, funcţionarii care au executat astfel de misiuni nu aveau niciun motiv să adopte un comportament straniu, nici nu erau obligaţi să poarte haine de ciocli, şi nu prezentau nicio anomalie fizică. Ei s-au manifestat mai ales din 1947 până în 1952. În ianuarie 1953, comisia Robertson a declarat că ozn-urile nu constituie nicio ameninţare pentru ţară, şi de atunci agenţii au devenit mult mai discreţi. Numai că, lucru ciudat, începând din 1953 oamenii în negru apar cu adevărat pentru prima dată, în cazul Bender.

Câţiva ani mai târziu, în 1962, Bender şi-a publicat propria poveste într-o lucrare cu un conţinut extrem de suspect. Perplexitatea mea în faţa unei astfel de cărţi va fi uşor înţeleasă de cititor dacă îi voi spune că autorul pretindea că fusese răpit şi dus la Polul Sud de nişte extratereştri semănând cu nişte urşi, originari de pe o planetă numită Kazik.

Acest epifenomen s-a manifestat în mod foarte episodic până la „valul” din 1966 – 1967, perioadă în care mai mulţi cercetători au relatat despre un număr mare de întâlniri cu oamenii în negru.

Particularitatea acestor contacte constă în faptul că, foarte des, investigatorii sau martorii au fost hărţuiţi de unul sau mai mulţi oameni în negru mai înainte de a fi în măsură să spună ceva despre cazul în care fuseseră amestecaţi. Totuşi, această anomalie, deşi importantă, nu

este sistematică.

Contrar credinţei generale care s-a instaurat chiar în rândul ufologilor, oamenii în negru nu sunt deloc o invenţie a mitomanilor americani (chiar dacă unii dintre ei s-au străduit să consolideze mitul). Exemple se găsesc în toate timpurile şi în toate ţările, mai ales în toate tradiţiile populare europene din secolele trecute, chiar dacă aceste entităţi au fost deseori identificate cu apariţiile diavolului.

Indiferent de originea lor exactă, oamenii în negru, par să reprezinte o formă de manipulare secundară sau de epifenomen, care pare să dureze de mai multe sute de ani, indiferent de epocă şi loc, adaptat conceptelor, credinţelor şi superstiţiilor noastre. Iată câteva cazuri dintre multe altele.

Un caz american

Doctorul Herbert Hopkins, specialist în alergii (care nu e rudă cu faimosul cercetător Budd Hopkins) avea cincizeci şi opt de ani când a condus ancheta în cazul Oxford (Mainc) din 27 octombrie 1975. El a realizat regresia hipnotică asupra martorului principal, David Stephens, 21 de ani, când a fost solicitat de doamna Shirley C. Fickett, membră a asociaţiei *The* International *Ufo Bureau* din Portland (Mainc). Trebuie precizat că această doamnă constatase un *missing time* la acest tânăr, ceea ce lăsa să se presupună o eventuală răpire.

Doctorul Hopkins se interesa numai ocazional de ozn-uri. El a fost contactat de anchetatori pentru că locuia în acea vreme la Portland şi era de câţiva ani specialist în tratament prin hipnoterapie. În timpul celei de a doua şedinţe de hipnoză, Stephens a dezvăluit o întâlnire avută la 29 octombrie 1975 – cam la două zile după ce observase câteva fenomene inexplicabile – cu un personaj destul de asemănător cu un om. Acesta i-a adresat ameninţări cerându-i să nu spună nimic despre evenimentele trăite la 27 octombrie. Cea de a treia şedinţă a scos la iveală o răpire la bordul unui aparent ozn. Prin unul dintre „hublourile” aparatului, Stephens a putut să-şi vadă maşina oprită pe drumul deasupra căruia se afla maşina

zburătoare, cu prietenul său care rămăsese în interior şi care părea că doarme.

Apoi, la bordul ozn-ului, el a fost confruntat cu o entitate umanoidă macrocefală înaltă de 1, 30 m, având două mâini cu trei degete unite printr-o membrană. Cazul său este bogat în detalii şi-n evenimente paranormale care au survenit după răpire, precum:

televizorul care se aprinde singur, uşa de la frigider care se deschide singură, uşa de la intrarea în casă care se deschide fără motiv şi care nu mai poate fi închisă, etc.

Martorul a fost supus unui „examen medical" de către creaturi mici îmbrăcate într-un veşmânt lung şi negru, fără centură, care au comunicat cu el prin telepatie, fără să-i dezvăluie nimic despre lumea fior de origine. Trebuie observată o anomalie care se întâlneşte deseori în multe cazuri de răpiri: martorul nu a fost în stare să descrie picioa rele răpitorilor, de parcă n-ar fi avut, în timp ce alţii aveau, dar forma *fera* vagă, neclară, fenomen ce s-a constatat şi în cazul unor apariţii [religioase.

La 11 septembrie 1976, pe la orele douăzeci, cam la un an după această întâlnire de gradul IV, doctorul Hopkins a primit un telefon [pe când se afla singur acasă, soţia şi copiii fiind plecaţi la cinema. O voce de bărbat, prezentându-se drept vicepreşedinte al unei asociaţii de cercetători particulari din New Jersey, l-a întrebat dacă voia să-l primească pentru a discuta despre cazul David Stephens. Respectivul a insistat să fie primit chiar în acea seară şi s-a interesat dacă medicul era sigur acasă.

Doctorul Hopkins a acceptat, apoi s-a dus la intrarea în casă ca să aprindă lumina de pe peron, pentru ca vizitatorul să poată repera mai uşor parcarea. Îşi închipuia că persoana respectivă va veni cu maşina întrucât spusese că sună din centrul oraşului, situat la câţiva kilometri de domiciliul său. În acel moment l-a zărit pe omul în negru îndreptându-se spre scara de la intrarea casei. Medicul a fost cu atât mai surprins cu cât nu a văzut nicio maşină în parcare, iar individul nu javea cum să ajungă într-un timp atât de scurt de la locul de unde înretinsese că

telefonează.

Cu toate acestea, doctorul Hopkins nu s-a formalizat, nici măcar nu I-a întrebat pe individ cine era în realitate, şi i-a deschis uşa să intre. Se constată aici aceeaşi pasivitate constatată în alte cazuri de acelaşi tip, de parcă voinţa martorului ar fi fost anihilată.

Omul nu s-a prezentat şi a intrat în casă (nu dăduse niciun nume la telefon). Era înalt de 1, 70 m şi părea de vreo 70 kg. Avea pe cap o pălărie neagră, purta o haină neagră, o cravată neagră, pantaloni negri, pantofi negri, numai cămaşa fiind albă.

Martorul şi-a spus imediat: „Parcă ar fi un cioclu!” Hopkins a fost frapat de perfecţiunea hainelor omului în negru. Erau perfect curate, fără cea mai mică cută, ieşit ca din cutie, lucru care îi dădea individului un oarecare aer de manechin. Dunga pantalonilor era dreaptă şi fină ca tăişul unei lame.

Omul a cerut permisiunea să stea jos şi s-a aşezat. Şi-a scos pălăria dând la iveală capul chel. Lipsa genelor şi a sprâncenelor îi conferea un aer ciudat. Nasul şi urechile erau foarte mici. Pielea feţei avea o tentă de un alb tern, contrastând cu buzele foarte roşii. Martorul nu şi-a amintit de culoarea ochilor.

Acest personaj ciudat a cerut să afle principalele detalii ale cazului David Stephens. Vocea lui era monotonă, neutră şi pasivă. Vorbea o engleză perfectă, fără accent deosebit, exprimându-se în fraze scurte, precise, enunţate fără ezitări sau înfloriturі. Doctorul Hopkins i-a dat informaţiile dorite, apoi omul a spus: „Exact cum îmi închipuiam”. Şi şi-a dus mâna la gură, acoperindu-şi buzele cu degetele. Medicul a remarcat că individul purta mănuşi din piele gri şi a observat un detaliu surprinzător. Culoarea roşie a buzelor s-a depus pe vârful degetelor înmănuşate, de parcă ar fi avut ruj pe buze!

Doctorul a început să-şi spună că vizitatorul era cam ciudat. Gura, acum lipsită de fard, nu se deschidea decât ocazional şi nu lăsa să se vadă niciun dinte. Capul părea legat direct de trunchi. Avea o bărbie teşită în prelungirea

gâtului; nu întorcea şi nici nu mişca capul în vreun fel.

Apoi, vizitatorul insolit a spus: „Ai două monede în buzunar”. Ceea ce era adevărat! „Ia una şi pune-o în palma deschisă”.

Martorul a făcut întocmai şi s-a uitat la necunoscut, care i-a spus: „Nu te uita la mine, uită-te la monedă!” Doctorul Hopkins s-a uitat şi a văzut că moneda de douăzeci şi cinci de centi pe care o avea în mână căpătase o culoare argintie foarte strălucitoare. Omul şi-a repetat recomandarea şi medicul a văzut moneda devenind treptat albastră, apoi forma ei s-a estompat şi a devenit tulbure, după care s-a transformat într-o mică sferă care a dispărut uşor sub forma unui abur!

Medicul, care la început se gândise la o figură de prestidigitaţie, i-a cerut vizitatorului său să facă operaţiunea invers, dar necunoscutul nu a fost de acord şi i-a replicat: *Nici tu şi nici altcineva din acest plan nu va mai vedea această monedă*!

Să observăm expresia „din acest plan”, nu „de pe această planetă”, care, dacă corespunde unui anume adevăr, se potriveşte perfect cu ipoteza pe care o voi dezbate în concluziile finale.[10]

Omul l-a întrebat apoi pe medic dacă ştia de ce murise Barney Hill, soţul lui Betty, răpit în acelaşi timp cu soţia lui în 1961. Doctorul Hopkins, care o cunoscuse pe Betty Hill în timpul unei şedinţe de regresie hipnotică realizată asupra lui David Stephens, i-a răspuns că în urma unei lungi maladii. Omul a spus atunci că nu era adevărat şi că-şi pierduse viaţa pentru că ştia prea multe! apoi l-a întrebat pe martor dacă cunoştea cauzele exacte ale morţii lui Barney. „O criză cardiacă”, a răspuns medicul. „Fals!”, a spus omul în negru, „a murit pentru că nu mai avea inimă, a lui evaporându-se ca moneda ta de douăzeci şi cinci de centi!”

Doctorul Hopkins a fost foarte speriat.

Mai târziu, stând de vorbă cu Betty Hill, aceasta l-a

10 Vezi Contacte supraterestre II- Iluzia cosmică, care urmează să apară în curând îri colecţia UFO a Editurii P9fellH6 (n.ed.).

liniştit spunându-i că soţul ei Barney decedase din cauza unui atac de apoplexic.

După ce a obţinut efectul pe care voia să-l provoace – teama martorului –, omul în negru i-a ordonat să distrugă sistematic toate arhivele, înregistrările şi cărţile pe care le avea despre ozn-uri, altfel: „S-ar putea să sfârşeşti la fel ca Barney Hill”. Şi a mai adăugat că putea să ştie dacă medicul va executa ordinul dat sau nu, dar nu a spus nimic despre o a doua vizită.

Debitul verbal al vizitatorului devenise mai lent. Apoi, de parcă discuţia se terminase, s-a ridicat încet, cu o aparentă dificultate de stabilitate a corpului. „Îmi scade energia. Trebuie să plec. La revedere”, a zis el ca să închidă discuţia. A ajuns în antreu în patru labe şi a deschis uşa. Ieşind, necunoscutul s-a lovit de balustrada scării de la intrare, apoi a coborât treptele într-un mod ciudat: piciorul drept pe treapta de jos, apoi piciorul stâng lângă piciorul drept pe aceeaşi treaptă, şi aşa mai departe. Mersul lui a devenit atât de instabil încât se clătina.

Doctorul Hopkins l-a urmărit cu privirea până când a dispărut, căci se aştepta să cadă din clipă în clipă. Fiinţa s-a îndreptat clătinându-se spre un loc puţin mai retras al străzii care trecea nu departe de casa medicului, într-o direcţie diametral opusă celei din care venise. Lucru insolit, martorul nu-şi aminteşte să fi remarcat umbra siluetei vizitatorului.

Când soţia şi copiii medicului s-au întors acasă, acesta le-a povestit totul. Toţi l-au implorat să facă aşa cum i se ceruse. Soţia doctorului, foarte şocată, a şters benzile şi a ars dosarele, revistele şi articolele de ufologic adunate.

Timp de câteva săptămâni, comunicările telefonice i se întrerupeau brusc, auzea declicuri ciudate după ridicarea receptorului, percepea zgomotul unei respiraţii în timpul convorbirilor, respiraţie care nu era a celor doi interlocutori. Soţia, fetele şi fiul doctorului Hopkins au confirmat toate acestea. Ei îşi amintesc că la întoarcerea de la cinematograf, în seara de 11 septembrie 1976, toate

luminile casei erau aprinse, inclusiv cele de la intrare, iar şeful familiei a fost găsit înăuntru, complet năucit, cu o puşcă în mână! Acest caz a fost dezvăluit prima dată de doctorul Berthold Eric Schwarz, psihiatru.

Câteva concluzii

Personalitatea martorului, ca şi cea a investigatorului, ambii doctori în medicină, înlătură ideea unei fabulaţii sau a unei psihastenii de natură psihodisleptică, căci doctorul B.E. Schwarz, un psihiatru cu o mare experienţă, ar fi putut imediat să semnaleze simptomele. În plus, ainele elemente ale acestui caz sunt confirmate de familia martorului, ceea ce înlătură definitiv aceste două explicaţii.

Găsim aici aceleaşi noţiuni care se desprind şi din alte tipuri de contact:

nuSURDITMen: un individ sau o entitate, care lasă impresia că e un robot biologic sau un android, poartă haine de antreprenor de pompe funebre şi se fardează ca în travesti! Afirmaţii mincinoase referitoare la răpitul Barney Hill care ar fi murit pentru că ştia prea multe lucruri. Cititorul va înţelege cât de ridicolă este această afirmaţie amintindu-şi că soţul lui Betty a ţinut ochii închişi în permanenţă pe toată durata răpirii, atât de înspăimântat era, şi că amintirile lui recuperate sub hipnoză au fost vagi şi neînsemnate. Dimpotrivă, soţia lui, curioasă şi deloc traumatizată, a ţinut ochii deschişi, a pus multe întrebări răpitorilor şi a dezvăluit o sumedenie de detalii extraordinare care i-au făcut pe ea şi pe investigatori să creadă că cei doi au fost capturaţi de extratereştri la bordul unei nave spaţiale. Or, este mult mai logic să presupunem că tot ceea ce a trăit Betty nu a fost decât o comedie, o înscenare magistrală destinată să ne înşele în privinţa originii şi intenţiilor răpitorilor. Tocmai spusele răpiţilor servesc la manipularea societăţii noastre moderne, aceştia jucând rolul de vectori, transmiţând informaţii care vor influenţa psihicul anturajului lor, aşa cum unele animale şi insecte sunt vectorii unor maladii.

RBERRŢIR: ordinul de distrugere a benzilor

magnetice înregistrate cu şedinţele de regresie hipnotică la care fusese supus David Stephens şi diferitele documente ufologice pe care le avea martorul Aceste elemente nu puteau să dezvăluie nimic despre răpitori pentru că este clar stabilită natura înşelătoare a elementelor memorate de răpiţi. La vremea aceea existau între două-trei sute de răpin cunoscute, ale căror victime fuseseră supuse regresiei hipnotice, dezvăluirile lor fiind înregistrate pe bandă magnetică şi chiar video, a căror distrugere nu fusese cerută de nimeni, oameni în negru sau agenţi CIA!

AMENINTRReR: care nici măcar nu e voalată şi se referă la viaţa martorului, fiind însoţită de o minciună şi de o figură de „magie" asupra căreia vom reveni. De ce oare s-ar face presiuni numai asupra câtorva cercetători în timp ce există câteva sute, dintre care cel puţin o sută, la ora actuală, fac investigaţii asupra miilor de cazuri de răpiri dezvăluite doar în SUA? Şi din ce motive ar fi împiedicaţi aceşti cercetători să-şi continue investigaţiile şi să şi le publice din moment ce şi ei constituie nişte vectori ce ar servi interesele manipulatorilor?

Aici, contradicţia în comportament este doar aparentă, căci aceste ameninţări fac parte integrantă din înşelătorie, care este formată din elemente pozitive şi negative, pentru a crea un echilibru, informaţia fiind infiltrată în psihicul omului conform unei dozări care pare că se străduieşte să creeze piste care apoi sunt încurcate…

MAGIR: moneda de douăzeci şi Cinci de cenţi care dispare după un proces care produce o rezonanţă familiară cercetătorilor, căci uncie ozn-uri procedează în acelaşi fel ca să dispară din ochii martorilor. Este sigur că aceste imperfecţiuni aparente sunt voite. Ele facili

teză apariţia unui sentiment de indispoziţie şi de teamă la martori şi culoarea neagră a hainelor entităţilor amplifică această impresie, căci jiegrul este asociat morţii şi mai exact cioclilor, aşa cum, în alte vrepiuri, oamenii în negru erau consideraţi emisarii diavolului. Deci, aceste anomalii par să aibă un scop esenţialmente psihologic, de

parcă în fi fost destinate să creeze un traumatism în mintea persoanelor Respective, provocându-le o stare emoţională precisă, poate propice elaborării altor momeli şi mai sofisticate…

Unii cercetători consideră, pe drept sau pe nedrept, că inteligenţa care manipulează aceste fenomene introduce în manifestările şi contactele ei elemente adevărate printr-o mulţime de lucruri false, astfel încât totul să ne apară îndoielnic, puţin credibil, chiar total fantezist. Este o tehnică folosită de unele servicii secrete în cadrul operaţiunilor de dezinformare şi intoxicare. Rămâne de văzut dacă inteligenţa necunoscută despre care ne ocupăm aici foloseşte aceleaşi metode. Nu ar fi imposibil. De exemplu, expresia „din acest plan” ar putea să fie foarte potrivită. Manipulatorii fiind mult mai probabil originari dintr-un alt plan dimensional legat strâns de planeta noastră, decât nişte extratereştri hoinari veniţi de pe o planetă îndepărtată, cele spuse de omul în negru doctorului Hopkins putând să fie foarte justificat Scepticul însă le respinge, pentru că aspectul personajului, care pare să provină dintr-un roman SF de proastă calitate, i se pare prea improbabil ca să fie adevărat, fără să bănuiască că ar putea să facă parte integrantă din înşelătorie.

Într-un alt articol, doctorul Schwarz dezvăluie o anchetă făcută fasupra doctorului Hopkins, unele aspecte fiind deosebit de interesante:

Înainte de a face studii de medicină, el făcuse studii de fizică.

Cele mai recente cercetări ale lui în domeniul fizicii se refereau la teoria antigravitaţiei şi la energia naturală.

[Este medicul lui Henry Gross, celebrul radiestezist, care a fost studiat de Kenneth Roberts şi chiar de doctorul Schwarz.

Întreaga viaţă a avut foarte bune capacităţi PSI.

Este credincios. După o educaţie religioasă protestantă (Biserica Adventistă. Devenise chiar predicator!), s-a convertit la catolicism.

A trăit experienţe extracorporale şi alte fenomene

paranormale.

Din 1949, a înregistrat fenomene de previziune şi a avut câteva viziuni precum şi coşmaruri ciudate.

Toate informaţiile obţinute despre el de la colegii săi medici şi de la apropiaţi sunt foarte favorabile şi demonstrează seriozitatea şi credibilitatea sa.

Doctorul Schwarz a tras concluzia că doctorul Hopkins avea profilul ideal pentru a deveni „prada" fenomenului.

Un caz mexican

Jérôme Clark este un cercetător american vechi şi cu o mare reputaţie. El editează revista *International Ufo Report*, o publicaţie trimestrială a grupului privat CUFOS, al cărui sediu se află la Chicago.

În 1979, el a publicat un articol despre cazul Carlos Antonio Montiel, care a trăit o aventură ciudată la 3 mai 1975, una dintre observările de ozn-uri cele mai bine documentate.

La 3 mai 1975, martorul în vârstă de douăzeci şi trei de ani, zboară la bordul aparatului său Piper pa24. Deodată, micul avion este zguduit de mai multe ori fără vreun motiv aparent. Privind în partea dreaptă, Carlos Antonio zăreşte un disc gri închis, cu un diametru de trei-patru metri, chiar în prelungirea capătului aripii. În stânga, acelaşi spectacol! Apoi, alt aparat se iveşte în faţă şi se plasează în botul avionului! încercând să scape de această escortă nedorită, el chiar loveşte unul dintre cei trei intruşi şi nu a mai putut să stăpânească aparatul rămânând la aceeaşi viteză de 190 km/h.

Carlos Antonio anunţă turnul de control de la Mexico-City şi, înainte de dispariţia lor, cele trei ozn-uri au fost localizate pe radarele bazei aeriene locale de controlorul Emilio Estanol. Acesta a văzut aparatele făcând un viraj de două sute şaptezeci de grade la o viteză de 800 km/h într-un arc de numai cinci kilometri. Un avion clasic, la aceeaşi viteză, are nevoie de şaisprezece kilometri de arc pentru a face aceeaşi manevră…

Carlos Antonio a reuşit totuşi să aterizeze pe pista

aeroportului fără prea mare greutate, după eforturi disperate pentru recăpătarea controlului pierdut mai înainte. Mărturia lui a avut un mare răsunet în presa locală, şi chiar mondială, în special pentru că a fost confirmată de un serviciu oficial, controlul radar al aeroportului capitalei mexicane.

Cincisprezece zile mai târziu, mergând în studiourile de televiziune pentru un interviu, martorul remarcă că maşina lui era încadrată de două maşini identice prea puţin cunoscute: mari limuzine negre Galaxy, atât de strălucitoare încât ai fi zis că atunci ieşiseră din fabrică.

Forţat de cele două maşini, martorul a oprit pe marginea drumului. Din cele două limuzine au ieşit patru oameni. Unul dintre ei a pus mâna pe portiera lui Carlos Antonio, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să iasă, spunându-i în spaniolă: „Ascultă, tinere, dacă vrei să salvezi viaţa ta şi a familiei tale, nu mai vorbi despre ceea ce-ai văzut”. Debitul verbal era aproape mecanic.

Tânărul pilot a fost atât de năucit încât nu a răspuns nimic. A observat însă că erau nişte indivizi de tip scandinav, înalţi şi cu umeri laţi, cu pielea deschisă, caracteristici total opuse standardelor etnice mexicane. Toţi purtau costume negre şi s-au întors la limuzinele lor care s-au pierdut în mijlocul traficului.

Înspăimântat, martorul s-a întors acasă. Două zile mai târziu, C.A. Montiel a povestit totul unui ziarist local, Pedro Ferriz, care l-a convins să dea totuşi interviul, ceea ce a şi făcut fără nicio problemă.

La o lună după incident, martorul l-a întâlnit pe astronomul A.J. Hynek, aflat în trecere la Mexico-City. După o primă luare de contact, cei doi au stabilit să se reîntâlnească a doua zi de dimineaţă la hotelul la care stătea Hynek, pentru a lua împreună micul dejun şi a discuta despre incident.

În ziua următoare, Carlos Antonio a plecat de-acasă pe la orele şase, pentru a ajunge la noul său loc de muncă, *Mexicana Airlines*, de acolo urmând să ajungă pe jos la hotelul lui Hynek.

În cursul acestei deplasări, martorul i-a întâlnit din nou pe cei patru oameni în negru care îl amenințaseră mai înainte! Unul dintre ei i-a spus: „Te avertizasem. Nu trebuia să vorbeşti despre experienţa ta”. Carlos Antonio a protestat: „N-am făcut decât să accept o invitaţie. Doctorul Hynek vrea să ştie ce-am văzut şi am sperat că eu însumi voi înţelege mai bine discutând cu el”. Ciudatul interlocutor i-a întors de mai multe ori spatele şi i-a replicat: „Nu vreau să-ţi creez probleme. Dar de ce pleci de-acasă la şase dimineaţa? Lucrezi pentru compania *Mexicana Airlines*? Atunci şterge-o de-aici şi nu te mai întoarce!” înspăimântat, martorul a plecat cât a putut de repede.

Doi ani mai târziu, Carlos Antonio le-a povestit cele întâmplate lui Jérôme Clark şi Richard Heiden, punând accentul pe alura ciudată a celor patru oameni în negru, prea înalţi şi cu pielea prea albă ca să fie mexicani. Martorul mai fusese frapat şi de faptul că cei patru nu clipeau deloc!

Şi în acest caz avem de-a face cu un scenariu care, în linii mari, seamănă cu cel din cazul precedent. Să enumerăm factorii de stranietate:

Absurditatea interdicţiei impuse martorului în legătură cu interviul, de vreme de observaţia lui era deja cunoscută de toată lumea, deoarece o dezvăluise presei a doua zi după incident.

Aberaţia aspectului oamenilor în negru (ca şi a maşinilor), prea diferite de tipurile locale ca să treacă neobservată şi să poată fi explicată.

Amenințarea cu moartea la adresa martorului şi a familiei sale. Cu toate acestea nu au existat niciun fel de consecinţe fatale pentru martor şi familia sa, ceea ce demonstrează că acest tip de avertisment nu este destinat să împiedice martorul să vorbească, ci să creeze asupra lui un impact traumatizant şi/sau să introducă un clement suplimentar de stranietate în corelaţie cu observarea ozn-urilor.

Cazul nu prezintă niciun fel de „figură de magie”, dar

uşurinţa cu care martorul a fost găsit şi interceptat de oamenii în negru indică iptul că inteligenţa care dirijează aceste fenomene îşi ia informaţiile ircct din creierul martorului la care accede când doreşte.

Un caz din China

Rare sunt informaţiile despre ozn-uri care ne vin din China Populară, şi cu atât mai rare a celor care se referă la contacte cu oameni în negru. Iată totuşi un astfel de caz.

Un ziarist chinez, Wang Shili, care lucra pentru un cotidian din provincia Shansi, a avut într-o zi ocazia să stea de vorbă cu o persoană din cadrul sistemului de securitate al unei uzine militare, în legătură cu o anchetă despre ozn-uri pe care o făcea pentru ziarul lui.

Omul, un anume Li Jingyang, i-a semnalat faptul că a observat un ozn în 1963, pe când avea şase ani şi locuia la părinţii lui la Yangquan, provincia Shansi. împreună cu alţi copii din cartier, el a putut să urmărească cu privirea deplasările unui disc care a apărut dintre nori şi s-a oprit în aer. Avea o culoare argintie, strălucea puternic şi nu făcea niciun zgomot. Obiectul avea forma clasică a doua farfurii răsturnate lipite una de alta şi avea un diametru de vreo şapte-opt metri. Suprafaţa lui era netedă şi reflecta lumina soarelui, dar nu prezenta nici cea mai mică urmă a vreunei deschizături. Copiii au crezut că era un nou model de avion experimentat de aviaţia militară. Observaţia a durat înjur de două minute, după care aparatul a dispărut într-un nor din apropiere. A doua zi după acest incident, pe când mergea singur pe stradă, micul Li Jingyang a fost abordat de un bărbat îmbrăcat în negru care venea în întâmpinarea lui. Omul era foarte înalt şi i-a barat calea băiatului pentru a-l întreba dacă văzuse în ajun un obiect rdiscoidal. Copilul a recunoscut faptul fără nicio dificultate.

Omul în negru l-a sfătuit să nu povestească nimănui ceea ce a tvăzut şi l-a pus pe băiat să promită că-şi va ţine gura, ceea ce a obţinut Jfară să fie nevoie să-l amenınţe. Băiatul s-a întors apoi acasă foarte neliniştit. Când a dezvăluit această întâmplare, după ce a devenit adult, şi-a

amintit de un detaliu care îl frapase: pielea personajului în negru era brună, dar îi uitase trăsăturile feţei. Totuşi, a ţinut să precizeze că mulţi oameni din cartier îl văzuseră pe omul în negru şi observaseră comportamentul lui anormal, pentru că făcea o mulţime de gesturi de neînţeles. În plus, atunci când vorbea, gura lui nu se mişca, ceea ce sugerează o comunicare telepatică. În cele din urmă, omul în negru a dispărut brusc după colţul străzii.

Acest caz poate că nu este tot atât de pregnant ca precedentele, dar vine din China comunistă, care are un mediu socio-cultural total diferit de lumea occidentală. În consecinţă, ea este total străină de influenţa creştinătăţii (şi de folclorul ei cu diavoli), ca şi de cea a SF-ului (omniprezent la toate nivelurile mediatice, mai ales în Statele Unite), ceea ce-i conferă o valoare care nu trebuie neglijată.

Cazul Minnesota în 1967, publicaţia Playboy a publicat un interviu al astronomului A.J. Hynek despre problema oamenilor în negru. Hynek a profitat pentru a face un rezumat al incidentului trăit de Carlos Antonio Montiel, precizând că martorul i-a telefonat ca să-l anunţe că un om în negru l-a ameninţat şi că nu va veni la întâlnirea prevăzută. După care, fostul consilier ştiinţific al US Air Force povesteşte următoarea întâmplare:

Într-o zi, cineva m-a sunat la numărul meu social. Era un poliţist dintr-un orăşel din Minnesota, unde se înregistrase o recrudescenţă a observaţiilor de ozn-uri din noiembrie 1975, mai ales la nivel local.

Se pare că un cuplu care se deplasa cu o maşină spre această mică localitate a trăit o aventură foarte ciudată. La un moment dat, soţul şi-a adus aminte că trebuie să dea un telefon. A virat pe drumul de acces spre un motel, a oprit maşina şi a pornit pe jos spre o cabină telefonică. Chiar în momentul în care urma să ajungă, un Cadillac mare de culoare neagră a apărut în faţa lui, împiedicându-l să ajungă la cabină. Din maşină a ieşit un om

Icare l-a îmbrâncit pe automobilist, de parcă n-ar fi

vrut să-l lase să ajungă la telefon înaintea lui. Enervat de acest comportament, automobilistul a mers mai departe până când a găsit o altă cabină, telefonică pe marginea drumului. De data asta, chiar mai înainte ca automobilistul să poată opri maşina, Cadillac-ul l-a împins în r şanţ! Ca prin miracol, cuplul a scăpat fără nici cea mai mică rană. Ca şi prima dată, agresorul misterios a sărit din maşină şi: s-a repezit în cabina telefonică, după ce a smuls din mâna [automobilistului moneda pe care dorea s-o folosească!

După spusele poliţistului care m-a contactat, aceeaşi comedie [s-a repetat încă o dată. Mâniat la culme, automobilistul s-a [hotărât să se ţină după Cadillac şi să-i ia numărul. În momentul în care se apropiase foarte mult de el, Cadillac-ul s-a ridicat în aer şi a dispărut de parcă ar fi intrat în altă dimensiune!

*Cuplul a anunţat imediat poliţia, care mă sunase pe mine. Poliţistul care a vorbit cu mine a investigat apoi cazul şi a verificat numărul Cadillac-ului reţinut de automobilist. Poliţistul a descoperit că numărul corespundea unei maşini a unui cetăţean dintr-un oraş apropiat. Când a fost interogat, respectivul a refuzat să spună dacă era sau nu implicat în incidentul cu pricina. Poliţistul l-a ameninţat că ar putea să aibă necazuri dacă nu-şi clarifica situaţia. Suspectul a pretins că este membru al sectei Martorii lui Jehova şi că religia lui îi interzicea să mintă. Prin urmare, el a declarat că nu avea niciun amestec în cele petrecute care, spunea el, erau incompatibile cu morala sa religioasă „*Această relatare mai mult decât ciudată despre un automobil zburător, condus de un şofer nu mai puţin bizar, era dovada clară că ceea ce ni se arată este pur şi simplu o înşelătorie, de natură fantastică, pentru că toate astea au aparenţa unei materialităţi care totuşi nu este reflectarea realităţii.

Cititoail care a urmărit cu atenţie firul argumentaţiei, considerând că unele ozn-uri (mai ales cele implicate în întâlnirile apropiate) sunt nişte amăgeli, va putea să facă acum un pas înainte decisiv care îi va permite, poate, să asimileze mai bine unul dintre numeroasele faţete ale

acestui mister. Într-adevăr, dacă ozn-ul nu este decât o înşelătorie, un accesoriu de „teatru”, asta poate să repună în discuţie toate ipotezele formulate până acum asupra acestui subiect.

Cititoail s-ar putea să fie dezamăgit că nu are acces la întâmplări cu oameni în negru petrecute în Europa. Trebuie însă să mărturisesc că acest epifenomen nu pare să-şi fi pus prea mult amprenta pe societatea noastră europeană. Poate că ea e confruntată cu alte fenomene secundare. De exemplu, în Franţa, am înregistrat câteva cazuri de auto-stopişti fantomă, care dispar în maşină, sau imediat după ce o părăsesc, aşa cum ai stinge o lumină. În Marea Britanie, s-au semnalat cazuri de animale fantomă (monştri, pantere negre, câini negri etc.)

Un epifenomen vechi

Oamenii în negru, oricât de curios ar putea să pară asta, au fost văzuţi peste tot şi în toate timpurile. Bineînţeles, oamenii în negai din timpurile vechi nu erau asociaţi cu ozn-urile (pentru că nu se observa aşa ceva sau foarte puţin) şi, desigur, nu circulau cu automobilul. Dar s-a întâmplat uneori să fie zăriţi conducând o trăsură, călătorind cu ea, precum, şi deplasându-se călare sau pe jos.

În general, oamenii în negru din vechime se manifestau în cadrul altor fenomene mai importante: mişcări religioase, vrăjitorii etc. Culoarea lor neagră, aparenţa lor sinistră, spaima pe care o provocau, şi uneori acţiunile violente de care se făceau vinovaţi, au făcut să fie foarte repede asociaţi cu Cel Rău. Religia catolică i-a asimilat cu diavolul şi fenomenul s-a adaptat noii superstiţii. Descrierile făcute de vrăjitoare inchizitorilor par să vină în linie dreaptă din bestiarul medieval conceput de ecleziaşti, intelectualii epocii. Diavolii sunt descrişi jumătate oameni-jumătate animale, cu coarne, cu picioare de animale „hirsuţi, urâţi până la oribil, mirosind îngrozitor, vâscoşi.

Apoi, odată cu trecerea anilor, superstiţia diavolului a pierdut această caricatură grotescă transformându-se într-

o fiinţă mai umană, mai acceptabilă, deşi caracterul îngrijorător, redutabil chiar, s-a păstrat, căci scopul a rămas mereu acelaşi: să sperie, să traumatizeze.

Exemplul pe care îl voi da mai jos datează de la sfârşitul secolului trecut, ca şi sursa care furnizează informaţia:

În după-amiaza zilei de 7 mai 1893, între orele cinci şi şase, domnişoara Scott mergea pe jos pe un drum, în apropiere de Saint-Boswells (Roxsburgshire), când a văzut în faţa ei un om înalt, îmbrăcat în negru, care arăta ca un pastor. Nu se spune că „silueta „era fantomatică şi nimic nu permite să se afirme că apariţia, sau persoana, a fost observată cu o atenţie deosebită. Pentru că mai avea încă mult de mers, domnişoara Scott a grăbit pasul, dar s-a răzgândit, gândindu-se că n-ar fi frumos să alerge în faţa unui necunoscut. S-*a oprit deci o clipă, pentru a-l lăsa să se depărteze, şi l-a văzut pe omul Bisericii luând-o după un colţ al drumului, partea de sus a corpului rămâ*nând *vizibilă deasupra gardului viu, apoi a dispărut cât ai clipi din ochi. La oarecare distanţă de locul dispariţiei, domnişoara Scott şi-a găsit sora încremenită în mijlocul drumului, privind de la dreapta la stânga profund tulburată*: *îl văzuse pe om dispărând în timp ce se uita cum se apropie de ea*. Încă nu se vedeau ozn-uri în 1893, sau cel puţin despre aceste fenomene nu se vorbea atât de mult. În acea perioadă, faptele misterioase se rezumau la fantome şi la experienţele de spiritism. Era interesant să fi ştiut dacă domnişoara Scott practica spiritismul sau dacă avea calităţi de medium (ca şi sora ei).

Folclorul american

Un cercetător neinformat care ar lua hotărârea să compileze relatările moderne – de după 1947 – despre oamenii în negru, ar fi tentat să creadă că aceştia reprezintă o manifestare folclorică inerentă poporului american, întrucât 90% dintre relatările care îi descriu provin din Statele Unite. Dar ar comite o mare eroare.

Nu există nicio îndoială că sunt şi istorii fictive cu oameni în negru, inventate de persoane fără scrupule. Dar

acest epifenomen nu e limitat la teritoriul american, pentru că există exemple şi în alte ţări, printre care China Populară.

Concluzie

Profesorul Peter Rojecwicz de la New York are dreptate când observă că poveştile cu oamenii în negru sunt apropiate de tradiţiile în care domină apariţiile diavolului care apărea strămoşilor noştri. Există atât de multe similitudini între ele încât eşti obligat să vezi o cauzalitate unică.

În *Dicţionarul infernal* al lui Collin de Plancy găsim acest citat: *Vrăjitorii arşi la Paris au spus justiţiei că diavolul, atunci când vrea să-şi facă un corp aerian, trebuie ca vântul să-i fie favorabil şi să fie lună plină. Şi atunci când apare, are totdeauna un oarecare defect: e sau prea negru, sau prea alb, sau prea roşu, sau prea înalt, sau prea scurt.*

La fel şi cu oamenii în negru. Sunt prea negri şi au o aparenţă fizică prea diferită, în unele privinţe, faţă de standardul uman: rigiditatea mecanică a mişcărilor, absenţa totală a pilozităţii, absenţa gâtului şi alte anomalii corporale şi vestimentare.

În Statele Unite, acest epifenomen a fost multă vreme la frontiera celor două sisteme de credinţă. Unul voia să vadă în ei agenţii unui organism de securitate care făcea presiuni asupra unor martori ca să fie discreţi. Celălalt preferă să vadă în ci extratereştri deghizaţi în agenţi CIA sau ai armatei, acţionând în acelaşi scop.

În 1992, după dezintegrarea imperiului sovietic. Statele Unite se consideră cea mai mare putere de pe Pământ. Or, tocmai în Satele Unite se manifestă cu cea mai mare forţă şi virulenţă fenomenul OZN şi aceste epifenomene. Este evident că manipulându-l pe liderul omenirii, de fapt oaia din frunte, restul turmei vine după ca…

Nu trebuie să facem greşeala să judecăm relatările despre oamenii în negru izolat. Fiecare relatare, scoasă din contextul general al fenomenelor necxplicate nu spune

nimic şi ţine, vor zice scepticii, de un folclor modern tipic american. Ele trebuie luate în considerare într-un ansamblu foarte larg, cuprinzând tot ceea ce e legat, nu numai de ozn-uri, ci şi de contactele aparente cu inteligenţe superioare, indiferent care sunt ele. Numai la acest nivel putem încerca să le explicăm.

Dacă toate aceste mărturii referitoare la oamenii în negru n-ar fi decât halucinaţii, distorsiuni ale unor fapte banale etc., atunci ar trebui să existe o mare diversitate în descrieri, precum şi mari divergenţe. De exemplu, unii ar vorbi de oameni în gri, în maro, în costume neasortate etc. Or, oamenii în negru, deşi uneori descrişi cu detalii diferite, reprezintă un „model" uniform: sunt îmbrăcaţi în negru şi dispar sau apar brusc. Există deci un sindrom al oamenilor în negru, aflat în legătură strânsă (cel puţin în epoca noastră modernă) cu fenomenul OZN.

După toate aparenţele, acest tip de manifestare este legat de introducerea în mintea persoanelor respective a unei noţiuni de ameninţare, a unui fel de sabie a lui Damocles suspendată deasupra capetelor lor, vrând să exprime ideea că ceva cumplit, fatal chiar, i se poate întâmpla dacă nu se conformează avertismentelor date, uneori chiar sugerate (sugerarea unei ameninţări cu moartea este şi mai traumatizantă, pentru unii indivizi, decât un avertisment lipsit de ambiguitate).

Anomaliile observate la oamenii în negru sunt voite de inteligenţa care dirijează aceste fenomene şi, după părerea mea, trebuie explicate astfel:

Ele îi vor convinge pe martori de caracterul supranatural al contactului şi va facilita apariţia unui sentiment de teamă şi a unui traumatism psihologic în mintea lor.

Ele îi vor convinge pe sceptici că e vorba de fantasme care ţin de o formă de mitomanie modernă, care vor fi astfel întăriţi în credinţele lor antropocentrice.

Regăsim aici acelaşi echilibru în mecanismul punerii în practică a acestui tip de manipulare. În fiecare manifestare există totdeauna clemente pozitive care

întăresc convingerile martorilor că au trăit o experienţă unică. Dar există şi elemente negative care le vor permite scepticilor să le respingă. Fenomenul îşi reneagă propria existenţă, cum spune Jacques Vallée! Ceea ce-i permite să acţioneze liniştit, fără să tulbure profund societatea omenească.

Oamenii în negru din epoca noastră au luat locul fiinţelor diabolice ale strămoşilor noştri şi au devenit extratereştri, aşa cum îngerii şi demonii s-au transformat în zâne, apoi în călători veniţi de pe planete îndepărtate. În plus, caii şi trăsurile au fost înlocuite cu limuzine negre, dintre care unele zboară şi se dematerializează subit.

Ca şi alte bizarerii sau epifenomene, oamenii în negru constituie una dintre numeroasele faţete ale misterului de care ne ocupăm, care permite unei inteligenţe necunoscute să se exprime în scopuri care încă nu ne sunt accesibile.

CONCLUZII PROVIZORII

Concluziile mele definitive vor fi expuse în mod mult mai amplu şi mai detaliat la sfârşitul celui de al doilea volum.

Această abordare iniţială, care în realitate a început cu *OZN – Dosar secret*, a servit două scopuri.

Mai întâi s-a trecut în revistă cazul de prăbuşire a unui ozn la Roswell, cu informaţiile obţinute de mine de la informatorii mei americani. Toate acestea duc spre un incident major ieşit din comun care s-a petrecut cu adevărat. Totuşi am reuşit să demonstrez cititorului că acest incident nu trebuie interpretat la prima vedere. Tot ce nu serveşte inteligenţa superioară care produce fenomenul OZN ca şi multe altele, inclusiv cazul Roswell, reprezintă un artificiu destinat să creeze o imagine total falsă despre propriile ei origini. În consecinţă, e mai logic să credem că această epavă de pretinsă navă spaţială şi pasagerii ei trebuie trecuţi în categoria înşelătoriilor.

Apoi, cred că i-am făcut să înţeleagă pe toţi pasionaţii de fenomene misterioase în general şi pe cei ai ozn-urilor în special că a te cantona în studierea unui singur mister,

înseamnă să îngustezi foarte mult posibilitate de a înţelege, ca şi cum ai porni pe o fundătură vrând să ieşi dintr-un labirint.

Ca să sperăm că putem sesiza ceva din ceea ce seamănă în mod ciudat cu o gigantică manipulare a societăţii omeneşti la scară planetară, trebuie să acceptăm să ne ocupăm şi de subiecte care nu au neapărat o legătură directă cu ozn-urile sau oricare altă disciplină din domeniul paranormalului. Dar şi în această privinţă trebuie să putem şi să ştim să ne dezbărăm de toate ideile preconcepute şi de tabuurile din mintea noastră. În plus, ca în cazul prăbuşirii de la Roswell, nu trebuie să luăm întocmai ce ni se arată, ni se spune şi se scrie, sau ni se sugerează, în diferitele tipuri de contacte programate de această inteligenţă superioară.

Regula care trebuie aplicată în mod sistematic în toate genurile de comunicări care ne sunt servite este următoare: ceea ce se vrea să credem ascunde o altă realitate. Într-adevăr, toate „mesajele” sau „spectacolele” care sunt oferite unor oameni „privilegiaţi” conţin sau constituie „fraude” destinate să ne înşele 90%, şi nu e deloc evident că cei 10% rămaşi constituie reflectarea realităţii (vom vedea în volumul doi cum se poate face diferenţa între un adevăr posibil şi o minciună probabilă).

În consecinţă, pot să afirm fără riscul de a mă înşela prea mult că parametrul comun nr. 1 în toate aceste tipuri de contact cu o entitate sau o inteligenţă superioară – indiferent de identitatea sub care se prezintă sau „haina” mesajului pe care îl oferă – se bazează pe ascunderea adevăratei sale naturi, a lumii sale originare şi a intenţiilor pe care le are.

Acest lucru este uşor de decelat la nivelul incoerenţelor şi anomaliilor comportamentului şi mesajelor, dar şi după numărul mare de contradicţii conţinut în afirmaţii. Fiecare contact conţine partea lui de grotesc şi de subtilitate, dar scepticii şi raţionaliştii vor reţine numai parodia şi ridicolul, pentru că aspectul negativ produs de sistemul lor de gândire ascunde

raţionamentului lor viclenia aplicată în manipulare.

Poate să existe o legătură între un ozn şi un *bigfoot*? Un extraterestru şi ceea ce numim *poltergeist*? Un om în negru şi o levitaţie? Un umanoid şi o dispariţie instantanee? DA! Mi se pare că relatările propuse în acest prim volum se referă la exemple de astfel de asocicri, pe care unii le resping fie din necunoaştere, fie din blocaj conceptual.

În volumul doi vom aprofunda şi mai mult aceste elemente.

Ţinând cont de ceea ce a fost expus, de acum înainte nu mai e cazul să considerăm că ozn-urile trebuie să constituie obiectul unui tratament aparte şi al unor cercetări deosebite neavând nicio legătură cu celelalte fenomene care fac parte din disciplinele legate de manifestările paranormale. Dimpotrivă, trebuie integrate într-o formă de cercetare mult mai lărgită, pentru că nu reprezintă decât o mică parte din colosalul TOT, a cărui asimilare cu o formă de inteligenţă extraterestră devine extrem de improbabilă. Totul este mult mai complex, mai elaborai şi tare mi-o frică că ipoteza extraterestră va trebui pusă la sertar. Nu vreau să-l întristez pe cititor, care ar trebui să se consoleze spunându-şi că părerea mea nu est decât o ipoteză, iar o ipoteză nu e decât o presupunere.

Practic, aceleaşi elemente de stranietate se regăsesc în diferitele tipuri de contacte, iar cititorul nu a avut aici decât o imagine parţială, în volumul al doilea vom întreprinde o călătorie în timp şi vom trece în revistă contactele cele mai importante.

Apoi, într-o altă lucrare care urmează să apară, voi propune o ipoteză globală care va încerca să identifice CINE este această inteligenţă superioară, CARE este adevărata sa natură, CUM operează şi DE CE îşi exercită ascendentul asupra unor oameni.

ANEXE

1

CĂLĂTORIE RELATIVISTĂ ŞI PARADOXUL LUI LANGEVIN ÎN EVUL MEDIU

de Michel Picard

Introducere în 1979, revista *Kadath* a publicat în exclusivitate textul latin al istoricului şi călugărului german Godefroy de Viterbe, text tradus în franceză de abatele Villacroux.

Lucrul cel mai tulburător din textul lui Godefroy de Viterbe constă în nararea (în latineşte) a rătăcirii pe apă a unor călugări bretoni care, după trei ani de la plecarea lor de la mănăstire, se întorc în portul părăsit iniţial, după multe peripeţii (asupra cărora vom reveni) ca să-şi dea seama că pe uscat trecuseră trei sute de ani! Poemul este explicit şi bogat în detalii uimitoare. Noţiunea de „călătorie relativistă" apare cu claritate. Este într-adevăr vorba de o expunere lipsită de ambiguitate care se referă la paradoxul lui Langevin[11] şi la consecinţele lui, paradox care se referă la contracţia duratei timpului pentru un călător în spaţiu faţă de geamănul său terestru.

Această temă a „călătoriei relativiste" este departe de a fi izolată în Evul Mediu.

Cred că atunci când a apărut acest text, în 1979, implicaţiile lui formidabile nu au fost percepute. Redactorul revistei se întreba: „Să fie vorba de o premoniţie sau trebuie să credem că Langevin l-a citit pe Godefroy de Viterbe prin anii douăzeci?"

Dar să vedem textul:

URMAREA POVEŞTII LUI ENOH

(*Poem latin în versuri*)

O, cititorule, dacă vrei – pentru că Enoh e viu – să afli care e locul odihnei sale şi ce viaţă duce, le vei afla.

Cauţi lucruri uimitoare, şi le vei afla.

La marginile oceanului există un ţinut, ultimul din lume:

5. El nu cunoaşte ce e boala;

Iar clima e temperată şi pacea veşnică.

---

11 Paul Langevin, fizician francez (1872-1946), autorul unor lucrări despre ioni, magnetism, relativitate şi ultrasunete. El s-a străduit să amelioreze predarea ştiinţelor şi să popularizeze teoria relativităţii şi cea a fizicii cuantice (n.t).

În acel loc se ridică biserica Sfântului Matei:

Ea a fost ridicată de sfinţii călugări galileeni.

Care i-au învăţat pe bretoni dogmele şi credinţa creştină.

10. Aceşti călugări scrutează imensitatea oceanului şi marginile lumii, Pentru a descrie poporului, după absenţe lungi.

Bogăţiile şi locurile din univers.

Acest ţinut al călugărilor cuprinde litoralul Bretaniei.

De acolo a pornit într-o zi un grup numeros de sfinţi călugări.

15. El vor să contemple nenumăratele minuni ale oceanului. Pornesc în larg, purtaţi pe valuri de vânturi puternice.

Dar iâtă-i în mijlocul imensităţii: *calm desăvârşit vreme de multe luni*.

La orizont, doar cerul înstelat şi întinderea de apă…

Timp de trei ani încheiaţi, nava e prizonieră în larg 20. Şi vreme îndelungată rătăceşte la întâmplare.

În timp ce alimentele încep să lipească echipajului istovit.

Fraţii evită stâncile marine le indicaţiilor unei apariţii

În mijlocul oceanului se înalţă o siluetă lungă de femeie, Precum o statuie de bronz, apariţia se iveşte din adâncurile marine.

Ca să devină o plasă care îi împresoară prin valurile agitate. 25. Cu degetul întins, ea indică direcţia cea bună.

Este privită îndelung, apoi pânzele sunt orientate de-a curmezişul întinderii de apă, şi vasul despică din nou valurile în direcţia indicată.

Dar soarele a parcurs deja de zece ori extrem i tăţile pământ ulu i, şi încă nu se poate zări un mal şi nici ajunge în port.

30. Complet descurajaţi, oamenii tremură de frică; *Marinarul geme şi-şi spune cerului toată disperarea. Pânzele sunt slobozite, foamea devine chinuitoare*.

Atunci, asemenea cu prima, se iveşte o nouă apariţie.

Care face aceleaşi semne ca cea dintâi:

35. Merg în direcţia bună…

Imediat ce au înţeles semnalele, curajul revine.

În loc să mai ridice pânzele, oamenii noştri galileeni încep să manevreze.

Şi atunci apare, din înaltul cerului, o siluetă umană, cea a lui Moise.

Bucuria evreilor, pământul apare la orizont.

40. Apoi, toată ziua, zăresc munţi în depărtare.

Privesc ţărmurile care apar: *dorinţele lor au fost îndeplinite*.

Au ajuns în pori, pânzele sunt strânse.

Dar nu e pământ, ci un imens munte de aur.

O imensă câmpie aurită. De peste tot ţâşnesc scânteieri.

45. Care formează raze luminoase şi aruncă parcă fulgere. Dinspre munte vine o mireasmă plăcută, din acest ţinut minunat.

Şi totuşi aici nu e nici urmă de animal, nici un singur om.

În timp ce întreg ţinutul e plin de comori.

În timp ce vasul ajunge la malul aurit.

50. O parte din echipaj rămâne la bord, cealaltă pleacă să facă recunoaşterea ţinutului şi a locului în care se înalţă muntele.

Ei cutreieră muntele toată ziua fără să ostenească.

Spre seară zăresc în sfârşit oraşul acelui ţinut.

De jur-împrejur are fortificaţii puternice şi este în întregime de aur.

55. Porţile sunt închise. Nimeni nu îndrăzneşte să le deschidă.

Şi petrec noaptea afară sperând că *vor zări fiinţele din acea lume*.

Niciun om, niciun animal, niciun zgomot.

Nicio fiinţă nu apare. Dar curând, la prima geană de lumină, 60. Iată că se deschide poarta oraşului, permiţând trecerea.

Şi sfinţii noştri călugări intră atunci.

Peste lot văd case care par aurite.

Dar nici urmă de locuitori.

Oraşul străluceşte ca aurul, minunat de frumos.

65. Aurul are o strălucire regală, aerul epeste tot parj'umat. Căci acel paradis exală o mireasmă de trandafiri.

Oraşul este minuţios vizitat.

Şi se descoperă o biserică: ai fi zis că e făcută din aur şi pietre scumpe.

Gărduleţul corului luceşte ca aurul.

70. Sus se vede chipul Fecioarei Maria din aur şi pietre preţioase: În braţe poartă copilul sfânt, înţelepciunea Divină.

Altarul, aurit, arată frumos.

De aur sunt şi pereţii abundent decoraţi cu geme;

Aurul şi pietrele scumpe dau acoperişului o strălucire roşcată, 75. Şi arta contribuie cu splendoarea ei la frumuseţea edificiului.

Acestui spectacol i se adaugă un parfum deosebit, venit parcă din cer.

Spiritele se liniştesc după ce la început se înfioraseră de nelinişte.

Vorbesc între ei şi se întreabă cine domneşte în locul acela. Grupul nostru cuprinde în jur de o sută de oameni.

80. Şi doi preoţi completau efectivul.

Admiră corul şi observă cu atenţie podeaua.

Marinarii se miră de pustietatea acelor locuri.

Aceşti oameni nu pot să găsească niciun răspuns.

Unde sunt preoţii din această biserică?

85. În acest timp, cei doi preoţi explorează corul. Deschizând la întâmplare o uşiţă, ei descoperă chilii strălucitoare, şi ce văd? Două fiinţe omeneşti, doi oameni aşezaţi unul lângă altul.

Cei doi seniori se ridică pentru q-i primi.

Salută grupul nostru cu mare respect.

90. Şi întreabă: Cine sunteţi? Ce doriţi?

Oamenii noştri răspund: Suntem galileeni.

Discipoli ai lui Cristos şi ai apostolului Matei.

Îi învăţăm pe spanioli dogmele religiei.

Am venit să vizităm patria voastră şi locurile voastre sfinte. 95. Se cuvine, o, părinţilor, să aveţi bunătatea a ne spune

Cine e regele patriei voastre, cine comandă aici.

Ce faceţi amândoi, ce slujiţi, cum vă cheamă?

adoraţi pe Cristos, aveţi aceeaşi credinţă ca a noastră?

Vom putea să trecem oceanul înapoi?

100. Bătrânii purtau o barbă maiestuoasă;

Părul lor era alb. La întrebările mateloţilor, amândoi au răspuns: Regele nostru e Dumnezeu, Creatorul cerului şi pământului. Heruvimii şi serajimii locuiesc aici şi apără cetatea.

105. Cetăţenii angelici ne apără meterezele;

Coruri de îngeri conduc solemnităţile noastre.

Iar corpurile noastre sunt întreţinute cu o hrană cerească.

Şi voi va trebui să mâncaţi din hrana noastră.

Pacea voastră este aici eternă, niciodată nu se va schimba. 110. O zi e aici cât o sută de ani.

Căci o singură zi conţine un secol.

Pe când aici astrul zilei a luminat de trei ori.

Fiinţele însufleţite au îmbătrânit de trei ori o sută e ani.

După cum ştim că e în ţinuturile voastre.

115. În patria voastră, copiii au îmbătrânit de multă vreme, Asta chiar după plecarea voastră, mamele au născut prunci: Dar, acolo, niciunul dintre ei nu va mai fi mâine în viaţă. Această generaţie, a şaptea, ca şi precedenta, s-a prăpădit.

În toate părţile pământului sunt acum alte popoare şi alţi regi, 120. Şi chiar şi voi veţi fi bătrâni când veţi ajunge acolo.

Iar voi doi, preoţilor.

Cântaţi Domnului, ţineţi slujba.

Căci şi noi vrem să luăm parte a liturghia voastră.

Pe acest altar să pregătim veşminte sfinţite.

125. Să se ţină slujba, să se cânte gloria lui Dumnezeu.

Iar Corpul Domnului să ne fie distribuit cu pioşenie.

După slujbă, s-a pregătit masa pentru seniori:

Grupul oamenilor noştri se îmbuibă cu hrana îngerilor. Acele bucate alese constituie alimentul Sfinţilor Părinţi.

130. Enoh şi Ilie, ei erau seniorii (*bătrânii*).

După cum spun cu propria lor gură.

Atunci, fericiţi, marinari le *spun*:

În cărţi, am văzut că, în numele lui Cristos, aţi jurat să-l atacaţi pe Anticrist, şi să duceţi lupta în numele legii lui Dumnezeu.

Duşmanul vă va ucide dar nu vă va îngropa trupurile.

Iar Cristos, prin puterea lui, îl va face să piară.

Spune-ne când se vor face toate astea. Ridicându-se.

Enoh a luat cuvântul şi a zis: *Tot ce-aţi spus a fost hotărât de înţelepciunea divină.*

140. Dar nu ne-a spus când se va face asta.

Domnul păstrează secrete aceste evenimente viitoare.

Cine ar avea cutezanţa să prezică ceea ce nu dezvăluie niciun document? Duhul dumnezeiesc cunoaşte aceste evenimente viitoare şi le ţine pecetluite: *Când cerul va hotărî, atunci va fi momentul şi ceasul.*

145. Ilie a zis şi el: *Timpul trece, trebuie să plecaţi înapoi. Dacă doriţi, luaţi cu voi aur şi nestemate.*

Navigaţia vă va fi favorabilă, îndeajuns ca să călătoriţi cu bine.

Briza marină vă va purta pe un ocean prielnic.

Şi în cinci zile veţi ajunge la casele voastre.

150. Vă văd tineri la plecare, vă zăresc bătrâni la sosire. După trei zile, navigatorii noştri ies din nou în larg.

Bale un vânt prielnic.

Dumnezeu îi ajută să facă drumul de întoarcere în cinci zile. La orizont apare coasta Bretaniei. Galileenii noştri 155. Se străduiesc să arunce ancora la sanctuarul

Sfântului Matei, Unde pe vremuri îi învăţau pe

ceilalţi sfintele *adevăruri ale credinţei*.

Dar acolo nu mai e biserica ridicată de ei.

Nu mai e nici părintele abate, nici călugării din trecut.

Nici oraşul, nici populaţia, nici zidurile de apărare nu mai sunt cele de la început: *160*. *Episcopul e nou, poporul e nou, credincioşii sunt noi*.

Noi sunt şi legile ţării, şi nou este regele care comandă seniorilor. *Tot ce a fost cândva acum e mort, tot ce e viu e acum nou*.

Nu mai recunosc nici locurile, nici fiinţele, nici felul de a vorbi. *Atunci le dau lacrimile şi mâhnirea amarnică se aşterne în sufletul lor*:

165. *Nu mai au ţară, nu mai au compatrioţi*.

Chiar ei, care altă dată simţeau o înflăcărare a tinereţii, îmbătrânind într-o singură dimineaţă, iată că au faţa ridată şi părul alb;

S-au prăpădit rău de tot.

În fine, îşi povestesc, fără entuziasm, aventura:

170. *Călugării sanctuarului abia dacă vor să-i primească şi să asculte descrierea lungilor peregrinări*.

Timp de trei ani, spun ei, au rătăcit pe oceanul fără sfârşit. *Călugării, consultându-şi cărţile, au calculat trei sute*.

După cum dovedeşte aici una dintre paginile cărţii:

175. *Toate astea sunt scrise la mănăstirea Sfântului Matei, După cum au povestit călugării galileeni*.

Cine nu vrea să mă creadă, să-i creadă cel puţin pe ei.

Să-i lăsăm acum pe Enoh, Ilie şi ţara lor să odihnească în pace.

Revenind la istorie.

180. *A venit momentul să vorbim de Noe…*

Certitudini şi realităţi istorice *t t*

Existenţa istoricului Godefroy de Viterbe (1120 – 1191) şi a lucrării sale *Pantheon*, de unde este extras poemul.

Formarea unui mănăstiri şi începutul vieţii religioase

la Saint-Mathieu pe la anul 550.

Ruine de mănăstire la Saint-Mathieu, datând din secolul al IX-lea şi secolul al XII-lea.

Viaţa călugărilor de-acolo a fost totdeauna deschisă spre navigaţie. Era vocaţia insularilor, care nu se temeau să pornească uneori în lungi croaziere pe ocean.

1191: moartea lui Godefroy de Viterbe; e o dată sigură dintr-un text al cărui autor este un personaj istoric cunoscut.

Textul lui Godefroy de Viterbe (Gdv) nu e lipsit de precizări care permit să se vadă unele aspecte materiale ale marilor călătorii pe mare.

În consecinţă, putem *data cu certitudine* naraţiunea unei *călătorii relativiste* precum şi expunerea paradoxului lui Langevin şi a implicaţiilor lui: secolul al XII-lea.

Probabilităţi (după Louis Kervran):

Se pare că această călătorie a făcut obiectul unei relatări puse pe hârtie ta mănăstirea Saint-Mathieu cu puţin timp ca ea să fie reprodusă de Gdv, dar la o dată nedeterminată. Relicvele sfântului ar putea să fi fost reintroduse pe la 1120 (plus-minus douăzeci de ani). S-ar putea ca asta să fi fost ocazia redactării istoriei abaţiei, inclusiv călătoria. Plecarea evocată s-ar situa cu trei secole în urmă, cam în prima jumătate a secolului al IX-lea. Cred că există destule confirmări ca să conchidem că respectiva călătorie relatată în poem ar fi putut începe în secolul al IX-lea. Întoarcerea descrisă s-ar situa trei secole mai târziu. Versul 160

şi următoarele arată schimbările care s-au produs în cursul acestor trei secole.

Or, este pe deplin stabilit faptul că biserica primitivă din secolul at IX-lea a fost aproape în întregime refăcută în secolul al XII-lea.

Ipoteze

Să presupunem deci, gratuit sau cu naivitate, că poemul lui Gdv este naraţiunea istorică a unui eveniment real, care a avut într-adevăr loc.

Se va spune că nu se poate.

Sigur, dar este foarte posibil să supravieţuieşti trei ani pe ocean şi să stai trei zile într-un ţinut care nu e de-aici, unde o singură zi are o sută de ani, unde timpul măsurat se derulează diferit de timpul terestru… Acel ţinut, acea lume există. Acestui loc nedeterminat, în afara planetei noastre, şi în consecinţă în afara timpului nostru terestru, unii îi spun cosmos sau univers, alţii imensitate galactică sau univers intersideral; câţiva l-au botezat continuum spaţio-temporal sau Magonia, ceea ce este o exprimare excelentă a ignoranţei noastre! Ipoteză suprarealistă?

Să vedem:

Deci, călugării noştri pornesc într-o călătorie care se transformă într-o rătăcire pe apă ce durează trei ani. Apoi…

Versul 22 şi versurile 35 – 36, o dublă apariţie îi îndrumă spre un obiectiv precis.

Termenul apariţie este explicit, cu înţelesul lui religios. Nu e vorba de o viziune, de exemplu spirituală, ci de o apariţie dincolo de simţurile noastre, obiectivă. La Gdv apariţiile arată drumul, atrag spre un loc precis.

Versul 34 şi următoarele: obiectivul este un mute de aur, sau având o aparenţă aurită, deci metalică, din care ţâşnesc scânteieri care formează raze luminoase şi aruncă parcă fulgere… Probabil că asta va aminti ceva celor care nu sunt pe cale să adoarmă!

Gdv insistă: totul străluceşte, luceşte; nu e nimeni şi nu se aude niciun zgomot. Deci nu e o insulă, niciun sat, nici continent… Nu e un aisberg, niciun caşalot; nu e un vis trăit în stare de veghe, niciun produs PS1, ieşit din imaginaţia călugărilor… E vorba de o structură metalică cu ciudate reflexe luminoase. Evident, nu e niciun submarin!

Dar locul nu e chiar atât de pustiu. Două fiinţe umane îi primeşte în cele din urmă pe călugări. Să observăm că nu e vorba de diavol, sau de entităţi demonice, sau de îngeri… Călugării i-ar fi recunoscut imediat!

Afirmaţiile gazdelor sunt foarte interesante. Ţinutul acela se bucură de o pace eternă, o zi face cât o sută de

ani, heruvimi şi serafimi locuiesc acolo şi apără cetatea, şi nimic nu se schimbă vreodată.

Călugării, care nu ştiu unde se află, nu înţeleg ce li se spune: vor înţelege la întoarcere, întoarcere căreia i se prezice durata (cinci zile) şi condiţiile meteo (o briză favorabilă).

„Fiinţele umane” îşi declină în cele din urmă identitatea: una se prezintă ca fiind Ilie, cealaltă ca fiind Enoh. Bătrânii au „o barbă maiestuoasă şi părul alb”.

Descrierea poate să corespundă cu reprezentarea vizuală a unui profet sau a unui patriarh biblic, dar nimic nu ne constrânge să-i credem pe cuvânt în privinţa identităţii…

Pe scurt, după o şedere de trei zile în acele locuri, călugării au plecat din nou pe mare.

Sfârşitul poemului este cum nu se poate mai explicit.

Locurile în care se întorc, oamenii, biserica, totul e de nerecunoscut. Legi noi, rege nou, un nou mod de a vorbi! După cum le-a fost prezis, călugării îmbătrânesc brutal, într-o dimineaţă. Situaţia e dramatică, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-i recunoaşte. Abia sunt primiţi la mănăstire pentru ca în sfârşit să se constate, după verificarea cărţilor, că au lipsit… trei sute de ani!

Testul ipotezei

Consecinţa directă a ipotezei mele este că consider poemul ca un raport modern al unei întâlniri de gradul IV sau răpire. Or, acest sector al ufologiei reprezintă partea ci cea mai misterioasă şi derutantă, cea mai atractivă şi repulsivă totodată. Dar studiile cantitative şi comparative ale acestei părţi dezvăluie, dincolo de natura ultimă a fenomenului, o coerenţă, structuri, secvenţe concordante în anomaliile lor care se repetă de la caz la caz. Această concordanţă se situează dincolo de orice reducere a problemei răpirilor la explicaţii convenţionale.

Cu excelentul său studiu comparativ, Eddie Bullard ne va furniza structura potrivită pentru testarea poemului ca fiind o posibilă întâlnire de gradul IV din secolul al XII-lea!

Care este această structură?

Eddie Bullard a stabilit că povestea unei răpiri este formată din maximum opt episoade: „Capturarea, examinarea medicală, discursul, vizitarea ozn-ului, călătoria în altă lume, întâlnire divină, întoarcere, urmările răpirii. Nu fiecare caz conţine toate aceste episoade, ci doar câteva. Rare sunt cele care le cuprind pe toate”.

Pentru fiecare episod există numeroase subepisoade, precum şi numeroase secvenţe pentru fiecare subepisod; de aceea am vorbit de structură.

În sfârşit, ordinea episoadelor, între primul şi ultimul, nu e rigidă.

(variaţiile sale neafectând cu nimic concordanta internă a structurii.

Episodul 1: capturarea

E. Bullard vorbeşte de patru părţi distincte:

Intruziunea, zona de stranietate, durata timpului.

controlul total al martorului.

În ceea ce priveşte a), b) şi c), naraţiunea lui Gdv este explicită: apariţia, de două ori, îi atrage pe călugări spre ceva metalic şi strălucitor, cu efecte luminoase ciudate; în jurul şi în interiorul acestei structuri nu e nimeni, nicio vietatea şi tăcerea e totală. Iar timpul este altul!

În ceea ce priveşte d), textul este implicit: călugări ajung într-un loc „anormal”, care stârneşte neliniştea, dar nu fug; aşteaptă şi în cele din urmă pătrund în acel munte scânteietor pe care îl vizitează în voie fără cea mai mică teamă; nicio ambarcaţiune nu fuge de o zonă cu manifestări ciudate, supranaturale!

Episodul 2: examinarea medicală

Gdv nu vorbeşte despre nimic asemănător. Există totuşi un schimb de hrană celestă, tipic magoniană.

Episodul 3: discursul îl avem între versurile 91 şi 150.

Subepisoadele acestei secvenţe se găsesc şi la Gdv:

„Explicaţii despre locul unde se află lumea originară a creaturilor”. La Gdv, versurile 103 – 110.

„Creaturile pot să ceară ceva, martorului”. La Gdv, versurile 121 – 126.

„Cuvinte profetice”: versurile 115 – 120 şi 147 – 150.

Îmi permit să mai adaug al patrulea subepisod:

…Dumnezeu ţine secret aceste evenimente viitoare. Cine ar avea cutezanţa să prezică ceea ce nu dezvăluie niciun document? Duhul dumnezeiesc cunoaşte aceste evenimente viitoare şi le ţine pecetluite (ascunse). Când cerul va hotărî, atunci va fi momentul şi ceasul (versurile 140 – 144).

Profeţia are deci regulile ei, care scapă total oamenilor; e un domeniu rezervat, supus voinţei „celui” sau „celor „care ni le oferă. Acest mesaj, sau echivalentul său, se regăseşte şi în apariţiile religioase.

Episodul 4: vizitarea ozn-ului

Are loc în poem (versurile 60 – 90). În faţa unui spectacol imposibil de înţeles, călugării se înfioară totuşi de nelinişte, atât de imposibil de descris – doar prin analogie şi comparaţie – sunt interiorul şi exteriorul. Şi în acest caz poemul este lipsit de ambiguitate. Impresia reţinută din acest pasaj este aceea a unei structuri cu aspect metalic de netăgăduit; e de o mărime gigantică şi emite raze luminoase ciudate. Această structură străluceşte, scânteiază de lumină…

În interiorul structurii pluteşte un parfum plăcut venit parcă din cer, acrul e peste tot înmiresmat. Acest detaliu al unei miresme divine este semnalat şi în cazul apariţiilor religioase.

Episoadele 5 şi 6: călătoria spre o altă lume şi întâlnirea divină, teosofică în ceea ce priveşte călătoria, indicaţiile lipsesc, dar durata şederii în acele „locuri”, inclusiv „călătoria dus-întors”, este de trei zile, căci „aici astrul zilei a luminat de trei ori”. Am vrea să ştim la ce stea se face referire pentru că, pe Pământ, în aceeaşi perioadă de timp, „fiinţele însufleţite au îmbătrânit de trei ori o sută de ani”!

Episodul întâlnirii e plin de învăţăminte. În interiorul structurii, vizitatorii sunt întâmpinaţi de doi oameni: sunt

doi oameni, doi „seniori”, foarte respectaţi. Totuşi, atitudinea lor ne va reaminti ceva. Cum să-i crezi când îi întreabă pe călugări: „Cine sunteţi? Ce vreţi?” E prima înşelătorie.

A doua înşelătorie: gazdele se dau drept Enoh şi Ilie. Martorii n-au niciun motiv să pună asta la îndoială… Dimpotrivă!

Totul decurge dintr-o înscenare obişnuită fenomenului. Situaţia este asemănătoare cu cea din cazul apariţiilor religioase, unde martorii nu recunosc niciodată entitatea care apare mai înainte ca aceasta să se identifice!

Episodul 7: întoarcerea

Este prezisă în detaliu şi se derulează precum a fost anunţată dinainte. Ea este foarte scurtă, ca în cazul întâlnirilor de gradul IV.

Episodul 8: urmările răpirii

Poemul este, încă o dată, lipsit de ambiguitate. Efectele sunt atât fizice cât şi psihice.

Efecte fizice (fiziologice): îmbătrânire brutală, într-o dimineaţă.

Efecte psihologice: le dau lacrimile şi o mâhnire amarnică se aşterne în sufletele lor. Nimeni nu-i recunoaşte şi nu recunosc pe nimeni, abia dacă sunt primiţi de călugării mănăstirii, ceea ce le sporeşte confuzia…

Implicaţiile paradoxului lui Langevin apar aici cu o mare putere de evocare, cu care ne-a familiarizat SF-ul. Puneţi-vă o clipă în locul călugărilor: imaginaţi-vă reacţiile pe care le-aţi avea dacă aţi pleca în weekend sâmbăta viitoare şi v-aţi da seama că v-aţi întors în anul 2290!

Îmbătrânirea brutală care îi afectează pe călugări este tipică „călătoriilor relativiste”.

Concluzie

Incidentul raportat de Godefroy de Viterbe este deosebit de misterios. Se pare că călugării de la Saint-Mathieu au trăit o experienţă fantastică, total corelată cu ufologia secolului XX în ceea ce are mai tulburător.

Această mărturie milenară mi se pare imposibil de respins, semnificaţia ci profundă fiind considerabilă.

Într-adevăr, că ne permite să sesizăm absenţa totală a discontinuităţii acelei părţi pe care fenomenul OZN ne lasă s-o întrezărim, s-o reperăm şi s-o recunoaştem, de-a lungul secolelor, după ce reuşim s-o debarasăm de balast.

De-a lungul acestei relatări regăsim surprinzătoarea perenitate a unui fenomen asupra căruia nu avem niciun fel de control, care ne manipulează drumul în istoric, care ne orientează în mod subtil destinul şi care nu are faţă de cei supuşi unor astfel de experienţe decât consideraţia pe care o avem şi noi faţă de şobolanii de laborator…

MICHEL PICARD.

Octombrie 1990

2

Revenind la Godefroy de Viterbe, vreau să amintesc că naraţiunea reproduce ceea ce el a citit în altă parte, probabil la mănăstire, dar nu ăsta e fondul problemei. În calitatea de istoric, Godefroy de Viterbe relatează cu fidelitate ceea ce a citit, inclusiv ceea ce nu înţelege şi nu putea să înţeleagă în acea epocă; şi tot ceea ce relatează ne permite să stabilim surprinzătoarea suprapunere a poemului peste ufologia contemporană.

Numai că, acceptată ca atare, relatarea ne cam încolţeşte, căci o experienţă în care paradoxul lui Langevin joacă un rol capital este un incident care ţine de călătoria spaţială… Să nu uităm că geamănul lui Langevin vede timpul scurgându-se diferit deoarece călătoreşte în spaţiu. Oare călugării au făcut o astfel de călătorie?

Să revenim puţin la ozn-urile din secolul XX. Puţinul pe care ne lasă ele să-l întrezărim corespunde cu stăpânirea unei fizici care o transcende pe a noastră. Caracteristicile ozn-ului, ca vehicul, parc că ţin de o hiperfizică ce evocă un control asupra spaţiului şi timpului. Numai stăpânirea spaţio-timpului poate să permită călătoriei spaţiale să evite implicaţiile paradoxului lui Langevin, de exemplu revenirea tic Pământ la trei sute de ani după plecare… Or, datele oferite în poem [arată cât se

poate de evident că fenomenul care se află la originea experienţei călugărilor stăpâneşte o fizică ce îi permite transcenderea spaţio-timpului nostru, şi că această stăpânire corespunde cu ceea constatăm acum în legăturile noastre moderne cu ozn-urile.

Din acest moment, şi aici voiam să ajung, căutarea unui loc de origine (în Univers) al unui fenomen care stăpâneşte o hiperfizică ţine de cucerirea inutilului şi de flecăreala fără rost.

*

*[12]

Citind manuscrisul ultimei cărţi a cunoscutului ufolog Shi Bo. *OZN-Dosarele CUM**, am dat peste relatarea uimitoare a unei anomalii temporale trăită de un răpit chinez în secolul al XI-lea.

E vorba de un ţăran vindecător (acupunctură) pe care doi giganţi fără picioare vin să-l ia de la domiciliu ca să-l ducă într-o „altă lume" unde i se cere, prin telepatie, să ajute o femeie să nască.

După ce copilul este adus pe lume, omul este redat mediului său. dar când revine acasă, îşi găseşte familia în doliu: dispăruse de şapte zile! Astfel, regăsim aceeaşi tramă în poveştile, zise „legendare" sau „mitice", din cadrul unei culturi total diferite de a noastră, care nu fusese penetrată de creştinătate. Asta constituie dovada aproape şti în – ţifică a vechimii, a universalităţii şi a autenticităţii fenomenului, pentru că e de natură istorică, sociologică şi etnologică. În plus, avem aici dovada că această inteligenţă misterioasă foloseşte conceptele martorilor pentru a se manifesta în faţa lor, concepte făurite de mediul lor cultural.

În consecinţă, fenomenul nu e un produs al culturii occidentale ci arc propria lui independenţă întrucât are un caracter universal.

Fie ca detractorii noştri obişnuiţi să ţină seama de acum înainte de această constatare importantă.

---

12 Carte programată să apară în colecţia U FD a Editurii B6MIN9 (n.ed '

ARHIVA UFQ
Editura
Jacques Vallée
Interviu cu Jacques Valée, *investigator riguros*.

Născut în Franţa, Jacques Vallée a început să se intereseze serios de problema OZN-urilor în 1961, atunci când făcea parte din Comitetului Francez al Spaţiului unde a fost prezent într-unul din laboratoarele mai importante din Franţa când a avut loc distrugerea deliberată a înregistrărilor magnetice care conţineau sunetele unui OZN. Aceasta l-a decis să emigreze în SUA în anul următor (1962), loc unde a devenit investigatorul principal în dezvoltarea proiectelor de sisteme computerizate pentru Departamentul Apărării şi a început să colaboreze strâns cu doctorul J. Allen Hynek, pe atunci consilier al Forţelor Aeriene în problemele legate de OZN-uri. De atunci a parcurs sute de mii de kilometri în lungul şi latul întregii lumi, pe urmele fenomenului. Astăzi locuieşte la San Francisco împreună cu soţia sa Vanine şi cei doi copii ai săi.

Imparţialitatea şi imaginaţia fenomenului OZN

Vallée a servit drept model pentru personajul savantului francez jucat de François Truf Taut în filmul „întâlniri apropiate de gradul trei" a lui Steven Spielberg. Autorul a numeroase articole de înaltă tehnologie a scris şi cărţile *Paşaport pentru Magonia*, *Enigma ozn-urilor* şi *Mesagerii înşelăciunii*, precum şi bestsellerurile D//wera7 ww, *Confruntări şi Revelaţii*. În ziua de astăzi este considerat investigatorul ştiinţific cel mai important din lume în materie de OZN-uri. Este un expert excelent, care aduce iluminare mintală şi imparţialitate, subsumate unei copioase doze de imaginaţie, în această tematică spinoasă şi complexă, în tratarea căreia adeseori lipsesc tocmai rigoarea ştiinţifică şi ponderarea tonului.

Rigoarea sa l-a condus să ne prezinte în lucrările sale două puncte de vedere care sunt complementare. În *Dimensiuni*, de exemplu, ne sugerează că fenomenul OZN are aceeaşi natură ca şi zânele păgânismului precreştin. În

Mesagerii înşelăciunii şi *Confruntări* ne prezintă o viziune violentă şi manipulatoare a fenomenului.

Pe lângă impresionantul său bagaj ştiinţific, autorul a expus în diverse lucrări un punct de vedere înfiorător cu privire la OZN-uri. De remarcat că nu este vorba despre fiinţe extraterestre provenite de pe o altă planetă, ci de manifestările unei complexe tehnologii pământene cu un potenţial ostil, manipulator al legilor materiei şi psihicului, prea periculos pentru a fi ignorat. După Jacques Vallée, aceste fiinţe au fost mereu printre noi.

— Cum a început investigarea fenomenului OZN?

— Investigaţia mea a început în realitate în Franţa, în 1961, când eram încă un tânăr astronom. Observasem obiecte care prezentau anomalii foarte curioase. Spre mirarea mea am putut constata şi verifica cum aceste observaţii au fost distruse sistematic.

Dimensiuni a reprezentat o actualizare a perspectivei istorice a fenomenului. *Confruntări* a descris un punct de vedere ştiinţific, subliniind aspectele fiziologice periculoase ale întâlnirilor apropiate. Acum, *Revelaţii* completează trilogia descriind un pachet de manipulări care fac ca acest domeniu să fie foarte dificil. Prin aceasta încerc să dovedesc cum unele cazuri au fost influenţate şi uneori montate de la A la Z de către serviciile secrete. Dar cu ce scop?

OZN-uri în toate epocile istoriei

— Puteţi să percepeţi un sistem în spatele diverselor forme de [apariţie a OZN-urilor de-a lungul istorici?

— Fenomenul se prezintă în toate epocile istoriei. Se adaptează la imperativele culturale şi imaginaţia tuturor timpuriilor. Cred că un rol fundamental îl joacă evoluţia religiilor noastre. Paralelismul dintre zânele şi spiriduşii din Evul Mediu şi ufonauţii din ziua de astăzi este surprinzător. Iar asemănările care se conturează între „răpiţii" de astăzi interogaţi sub hipnoză şi confesiunile vrăjitoarelor obţinute sub tortură sunt absolut fascinante.

— Aţi întâlnit vreodată un fapt care să sprijine afirmaţiile celor care vorbesc despre societăţi secrete

dotate cu formidabile puteri parapsihologice în spatele fenomenelor OZN?

— Am invocat această temă în cartea mea *Mesagerii înşelăciunii*. Ufologii americani nu au vrut să privească în această direcţie. Astăzi se ştie că diverse grupări secrete manipulează efectiv credinţa în aceste fenomene. *Revelaţii* consideră datele prezentate în *Mesagerii*... în privinţa acestei teme şi demontează mecanismul manipulării. Deja nu se mai poate evita problema.

— Aveţi oare argumente care vin în sprijinul zvonurilor şi al cărţilor, mă refer la *Out There* a lui Howard Bloom, care afirmă faptul că guvernul american deţine corpuri de extratereştri şi că o investigaţie foarte serioasă a OZN-urilor de către acest guvern este în derulare în acest moment?

— Precum ştiţi, aceste zvonuri datează din anii ’40 şi nu au fost probate niciodată. Trebuie separate poveştile fără fundament, mai iles informaţiile false din cartea *Out There*, de investigatorii compeenţi. Este posibil ca unele zvonuri false să fi fost „semănate” cu scopul de a devia atenţia de la unele fapte care sunt ţinute în secret.

Nu sunt dispus să afirm că Guvernul american ar deţine cadavre de extratereştri în congelatoarele sale. Totuşi cred că există un proiect de investigaţii secrete datând de mai mulţi ani şi care nu are nimic de a face cu afirmaţiile false ale lui Howard Bloom.

Hipnoză şi răpiri

— Ce părere aveţi despre legătura dintre fenomenul ocultismului şi OZN-uri?

— Cuvântul „ocultism” este prost definit. Toată tehnologia modernă putea să pară ocultism unui savant din secolul al XVIII-lea. Luaţi ca exemplu televiziunea. Prin definiţie, tot ce merge dincolo de ştiinţa actuală este clasificat în grabă sub eticheta de ocultism. În parapsihologic şi psihokinezie, în acelaşi fel ca şi în studiul miracolelor mistice, se regăsesc aceleaşi anomalii fizice ca şi în fenomenul OZN: levitaţie, efecte termice, consecinţe fiziologice, acţiune la distanţă asupra materiei, descriere

de entităţi luminoase...

— Ce credeţi despre folosirea hipnozei în studiul răpirilor? Mă refer în mod deosebit la cazul lui Whitley Strieber?

— Forma abuzivă în care este folosită hipnoza în ziua de astăzi de către ufologii americani este naivă şi scandaloasă. Eu am fost criticat adesea de către aceşti investigatori din cauza afirmaţiilor mele publice că aceste practici sunt împotriva eticii ştiinţifice şi voi susţine în continuare acest lucru. Când hipnoza se practică aşa cum o fac ufologii americani se poate obţine orice. Cred că dezacordurile violente dintre Whitley Strieber şi Budd Hopkins în această privinţă, şi care i-au dus la tribunale, arată pericolul mărit al acestei practici.

— Puteţi da argumente în favoarea tezei care susţine că în spatele fenomenului OZN, în ansamblu, se află o formă de inteligenţă?

— Fenomenul OZN reprezintă o formă de conştiinţă pe care încă nu am descoperit-o. Aceasta se supune propriilor sale legi şi foloseşte simbolismul uman în felul său particular.

— Este vorba de o agenţie terestră, extraterestră sau extradimensională?

— Din punctul meu de vedere, această conştiinţă nu este umană, dar nu e neapărat nici extraterestră. Probabil că are o natură interdimensională, cu toate că, precum ştiţi, conştiinţa umană este şi ea capabilă de operaţiuni interdimensionale. Luaţi în considerare fenomenele de prevestire, spre exemplu. Uneori apar ufologi care îmi spun: „OZN-urile nu pot fi interdimensionale pentru că au o existenţă materială, fizică”. Aceasta este o afirmaţie absurdă: un automobil arc trei dimensiuni spaţiale şi una temporală, ceea ce nu-l împiedică să fie perfect fizic şi material. Dacă am putea opera cu acest automobil într-o a cincea dimensiune acesta nu ar înceta să fie din acest motiv un obiect fizic.

Proiecte de viitor

— Aţi putea spune că fenomenul OZN este de natură

psihică, adică participă în acelaşi timp materia şi psihicul?

— Orice fenomen fizic din Univers afectează psihicul. Rolul pe care îl are conştiinţa este din ce în ce mai important în ştiinţa modernă.

— Substratul OZN-urilor este făcut din aceeaşi materie ca arhetipurile, care participă şi ele atât în materie cât şi în psihism?

— Celebrul psihiatru Carl Jung a fost primul care a stabilit legătura dintre OZN-urile şi arhetipurile subconştientului colectiv. OZN-urile trebuie studiate atât în plan mitic, cât şi în plan fizic.

— Care sunt proiectele dumneavoastră actuale în domeniul investigaţiei ufologice?

— Precurh ştiţi, eu lucrez independent de grupurile organizate americane deoarece consider că acestea pierd foarte mult timp cu certuri interminabile. Ceea ce mă interesează pe mine este potenţialul fenomenului şi nu dogmele propovăduite de către aceste grupări. Eu continui să fac propriile mele investigaţii pe teren pentru documentarea asupra aspectelor globale ale fenomenului. Mă interesează în particular acele regiuni unde cenzura guvernamentală sau birocratică nu mai poate să muşamalizeze sau să manipuleze informaţia. De aceea am călătorit de curând în Brazilia şi Rusia, acum lucrez cu mici echipe şi în alte regiuni. Pe de altă parte conduc unele investigaţii despre răpiri. Din păcate, această temă este atât de prost prezentată în SUA încât nu se poate realiza o dezbatere ştiinţifică. Aştept ca acestea să se schimbe. Activitatea mea principală şi actuală este concentrată asupra unui nou proiect, de lungă durată, pentru a pune la încercare natura intrinsecă a fenomenului, folosind tehnologiile pe care le cunosc mai bine din punct de vedere profesional, adică Teoria Comunicaţiei şi Sistemele Semantice. Este un domeniu complet necunoscut, în care nu pot să lucrez în linişte la adăpostul unor false controverse.

BIOGRAFII DE UFOLOGI

Antonio Ribera

Este vorba, fără nicio îndoială, de cel mai mare specialist hispanic al fenomenelor OZN. Lui îi datorăm o mare parte din lucrările clasice care există despre aceste fenomene. A publicat mai mult de 20 de monografii pe această temă, precum şi un mare număr de traduceri, fără de care cultura ufologică din ţările de limbă spaniolă ar fi rămas la un nivel superficial. În 1958, a înfiinţat la Barcelona Centrul de Studii Interplanetare, instituţie care până la sfârşitul anilor ’70 a reprezentat o bună parte a ufologiei active spaniole. La aceasta trebuie să adăugăm numeroase conferinţe, dintre care trebuie subliniată cea susţinută în 1979 în Camera Lorzilor a Marii Britanii, fiind primul ufolog spaniol care prezentat o dizertaţie în faţa organizaţiei britanice *UF O Study Group*. În 1990 a fost decorat cu *Creu de şanţ Jordi*, maximă distincţie culturală care se oferă în Cataluñia, pentru aportul său la cultura catalană. Recent a reprezentat Spania la *First World UFO Congress* din Tucson (Arizona).

Vicente Juan Ballester Olmos

Este cel mai însemnat ufolog ştiinţific din ţara noastră. Lucrările sale teoretice sunt cunoscute în lumea întreagă, în special cele referitoare la cazuri de aterizări a OZN-urilor, care a fost timp de mulţi ani specialitatea sa ufologică de frunte. Rezultatul lucrărilor sale şi al analizelor computerizate a acestor cazuri de întâlniri apropiate cu OZN-uri se poate găsi în cele patru lucrări scrise de acesta: *OVNIS, elfenomeno aterrizaje* (OZN-uri, fenomenul aterizărilor 1978), iov *OVNIsy la ciencia* (OZN-urile şi ştiinţa 1981), *Investigación OVNI* (Anchetă OZN – 1984) şi mai recenta *Enciclopedia de los Encuentros Cercanos con OVNIS* (Enciclopedie a întâlnirilor apropiate cu ozn-uri – 1987). Până acum a fost unicul ufolog european bursier al Fundaţiei pentru Investigare OZN (FUFOR) din Statele Unite (1982), cu scopul elaborării unei lucrări despre cazuri de întâlniri apropiate în Spania şi Portugalia. Optica sa strict ştiinţifică asupra problematicii OZN l-a transformat într-unul din cei mai atenţi analişti ufologi din Spania. Ultimele sale investigaţii

sunt concentrate asupra amestecului poliţiştilor şi militarilor în cazurile OZN.

Enrique de Vicente

Poate fi considerat unul dintre cei mai activi cercetători ai paranormalului din Spania. Şi-a dedicat o mare parte a activităţii sale de investigaţie fenomenului OZN. Strălucitoarea sa carieră ufologică poate fi urmărită din 1968. Articole, organizarea de conferinţe şi seminarii despre fenomenul OZN (precum cel organizat în 1978 la Universitatea Autonomă din Madrid, unic până acum în genul său). A fost directorul unor publicaţii precum *Contacte Extraterestre* (acum dispărută), şi editorul *Caietelor Ufologice*. La ora actuală conduce publicaţia *Aho Cero* (Anul Zero). Una dintre specializările sale în fenomenul OZN-urilor este tema răpirilor. A colaborat activ la investigarea celebrului caz al lui „Julio F", care a fost răpit de către o navă extraterestră în Soria, 1978, nemaivorbind despre multe alte incursiuni asupra acestei teme. Marele său volum de documentaţie, precum şi de contacte cu investigatorii din lumea întreagă îl transformă într-unul din cercetătorii cei mai informaţi din lumea întreagă.

Hilary Evans

Fără îndoială unul dintre marii intelectuali contemporani momentului confruntării cu fenomenele paranormale. Implicarea sa în organizaţia britanică *Society for Psychical Research* (SPR) şi marile sale cunoştinţe în problematica paranormalului, îl fac să afirme fără dubii că fenomenul OZN este cel mai bogat, dintre cele accesibile la ora actuală pentru investigaţii, dintre fenomenele anormale. Aspectele culturale, sociologice, psihologice sunt cele care predomină în majoritatea lucrărilor sale. Lucrează de obicei cu BUFORA (*British UFO Research Association*) şi cu ASSAP (*Association for the Scientific Study of Anomalous Phenomena*). Dintre lucrările sale trebuie subliniate *Visions*, *Aparilions & Alien Visitors* şi *Gods*, *Spirits & Cosmic Guardians*.

Joseph Allan *Hynek*

A fost considerat, până la moartea sa în 1986, maxima autoritate mondială în OZN-uri. A condus *Center for UFO Studies* (CUFOS), care astăzi îi poartă numele, din Illinois. De altfel, timp de 20 de ani a fost consultantul Forţelor Aeriene în materie de OZN-uri, pârticipând activ la unele investigaţii ale celebrului program de investigaţii al USAF privind OZN-urile, Proiectul Blue Book. Prezenţa sa a fost mereu solicitată atunci când se vorbea despre OZN-uri într-un mod serios, el participând în calitate de consultant tehnic al filmului *întâlniri de Gradul Trei*, unde a sugerat ca prima parte a filmului să fie dedicată cazurilor strict reale. Lucrările sale sunt considerate clasice în rândurile celor interesaţi de fenomenul OZN.

Juan José Benitez

Un foarte popular ziarist specializat spaniol, a început să se intereseze de tema OZN în 1974 când ziarul său, *La Gaceta del Norte* din Bilbao, l-a delegat ca trimis special în Perú pentru investigarea contactelor pe care un grup de tineri susţineau că le întreţineau cu extratereştrii. Din acel moment a dedicat o mare parte a activităţii sale profesionale investigării obiectelor zburătoare neidentificate implicându-se şi mai mult în 1978. Pe atunci Benitez făcuse rost de date istorice ale ufologiei iberice, precum obţinerea a douăsprezece dosare confidenţiale ale armatei spaniole despre OZN-uri, şi străbătuse peste 100.000 km în căutarea OZN-urilor.

Investigaţiile acestui ziarist privind OZN-urile continuă şi astăzi. Nu s-a mulţumit cu cele aproape 30 de cărţi dedicate anomaliilor, acum întâlneşte cazuri de întâlniri apropiate cu echipajele OZN-urilor, şi ca rezultat al acestor investigaţii de mai mult de zece ani a publicat două importante lucrări *La Punta del Iceberg* (Vârful Icebergului – 1983), şi *La Quinta Columna* (Coloana a Cincea – 1990). Est –, foarte cunoscut şi prin volumele sale despre „Calul Troian”.

Fernando Jiménez de Oso

Doctorul Fernando de Oso a efectuat prima sa mare incursiune în fenomenologia OZN prin lucrarea El

Sindrome OVNI (Sindromul

OZN – 1984). Anterior regizase câteva episoade despre această temă incitantă în programele sale de televiziune Puerta *del Misterio* (Poarta Misterului) şi *Măsăllă*, şi analizase importanţa pe care o are credinţa în existenţa extratereştrilor în prima sa carte El *Fin del Mundo* (Sfârşitul Lumii – 1979). Contribuţiile sale la dezvăluirea fenomenelor paranormale sunt foarte importante. Dintre ultimele sale lucrări subliniem serialul pe care l-a realizat cu ajutorul lui J.J. Benitez, pentru televiziunile autonome cu numele *En busca del misterio* (în căutarea misterului).

Bertrand Meheust

El însuşi afirmă că legătura sa cu fenomenul OZN este indirectă A realizat-o în principal pe căile SF-ului şi folclorului. Totuşi contribuţia sa la ufologia contemporană pe această cale este impresionantă Lucrările sale *Science fiction et soucoupes volantes*, 1979 şi *Soucoupes et folklore*, 1985, arată cum cu mult înaintea apariţiei „oficiale" a OZN-urilor în 1947, povestirile de science fiction ale începutului de secol sau povestiri folclorice din epoci mai îndepărtate, conţineau detaliile fundamentale pe care astăzi le prezintă fenomenele OZN. Consideră fenomenul ca având o importanţă sociologică capitală şi lucrările sale sunt orientate în acest sens. Colaborează în mod curent cu publicaţii specializate precum *OVNI-Presence* şi *Inforspace*. În prezent locuieşte la Mezilles, Franţa.

Richard Haines în calitate de investigator NASA, până în 1967 a participat la strângerea de date a numeroase accidente aeronautice sau evenimente cu aeronave. Participarea sa la Asociaţia Medicală Aerospaţială, precum şi la Societatea Internaţională de Investigatori a Securităţii Aeriene, l-a abilitat pentru a dezvolta actuala sa activitate ufologică, concentrată asupra cazurilor aviatorilor civili şi militari care au avut întâlniri cu aeronave neidenţificate. Doctorul Haines este una dintre figurile de vârf ale cercetării ufologice ştiinţifice

din SUA, ultimele sale cărţi publicate constituind două surprinzătoare monografii despre incidente aeriene. Prima este dedicată dispariţiei aviatorului australian Frederick Valentich, la Melbourne, Australia, în 1978, după întâlnirea sa cu un OZN şi pe care a denumit-o *Melbourne Episode*, 1989, iar cea mai recentă, dedicată OZN-urilor văzute de către aviatorii militari din timpul războiului din Coreea, numită *Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War*, 1990.

Ufologii din generaţia a treia

Bruno Cardenosa, Manuel Carballal, José Guijarro şi Javier Sicrra sunt, în afara ufologilor mai în vârstă decât ei, unii dintre cei mai fermi candidaţi pentru a-şi asuma rolul continuării investigaţiei ufologice. Toţi aceştia şi-au început în forţă incursiunea în lumea investigaţiilor ufologice în a doua jumătate a anilor ’80. Acest „nou val” de ufologi formează un curent unic pe scara mondială. Activităţile lor combină în toate cazurile investigarea şi dezvăluirile în medii cu înaltă repercusiune socială. Cei care îi preced îi consideră investigatori de „generaţia a treia”, termen care poate fi înţeles doar dacă îi acceptăm ca investigatori „de primă generaţie” pe pionierii care s-au ocupat de OZN-uri în anii ’50 şi ’60. Oameni precum Antonio Ribera, Manuel Osuna, Oscar Rey, Eduardo Buelta sau Manuel Pedrajo, pentru a-i numi doar pe câţiva dintre aceştia. În „a doua generaţie”, care a debutat în anii ’70 şi ’80, găsim personalităţi precum J.J. Benitez. Optica acestui nou val de investigatori este multidisciplinară şi combină descoperirile din planul paranormal cu cele strict ufologice. Rezultatele unora dintre investigaţiile de pe teren încep să se întrevadă în unele din lucrările prezentate de publicaţia *Mas Altă*.

Jacques Vallée

Fără să greşim putem afirma că acest cercetător de origine franceză este unul dintre cei mai remarcabili investigatori ai istorici fenomenului OZN. În bună măsură gândirea ufologică a avansat odată cu apariţia lucrărilor sale, care au început cu o disimulată credinţă în

proveniența extraterestră a fenomenului la sfârșitul anilor ’60 și au culminat cu o interpretare multidimensională a OZN-urilor la sfârșitul anilor ’80. Este specialist în calculatoare precum și un astronom remarcabil. La ora actuală acordă consultații pentru Departamentul Apărării Americane, de la sediul propriei sale întreprinderi informatice cu sediul în San Francisco, California. François Truffaut a interpretat personajul său în filmul lui Spielberg *întâlnire de gradul trei*, 1977, ceea ce într-o oarecare măsură arată popularitatea de care se bucură acest ufolog. Până în prezent a scris opt cărți despre OZN-uri, ultimele două fiind *Dimensions* (Contemporary Book, 1988) și *Confrontations* (Ballantinc, 1990), o mostră a nivelului elevat al activității sale.

Philip J. Klass

Este prin excelență tipul scepticului în probleme ufologice. A fost timp de 35 ani editorul revistei *Aviation Week & Space Technology*. La ora actuală este una dintre principalele personalități a CSICOP-ului (Comitet pentru investigarea științifică a paranormalului), contribuțiile sale la publicația oficială a acestui centru *The Skeptical Inquirer* constituind însăși fațeta polemică a fenomenului OZN. Ultimele și cele mai mari eforturi ale sale s-au concentrat în a discredita *memorandumul Majestic 12*, fiind unul din detractorii redutabili ai acestuia.

Între lucrările sale putem întâlni: *UFO’s*: *the public deceived*, *UFO’s Explained* și ultima sa lucrare dedicată răpirilor pe care a numit-o *UFO Abductions*: *a dangerous game*.

John A. Keel

Timp de mai mulți ani a fost considerat copilul teribil al ufologiei, în primul rând datorită gândirii progresiste, care încă din 1970 s-a reflectat în lucrarea sa *OZN*: *Operațiunea Calul Troian*, prin care a arătat marca varietate de fenomene parafizice, nu neapărat extraterestre, care se amestecă între ele în acest domeniu. Cele mai mari preocupări ale sale s-au concentrat asupra interacțiunii dintre speciile stranii (mergând de la Yeti

până la „Oamenii în negru”, incluzând pe „Mothman”) şi rasa umană. Concluziile sale sunt neliniştitoare. Asigură că o mare parte a fenomenului OZN este subiectiv şi că acesta este consecinţa unui proces complex de halucinaţii provocat de cinev; străin nouă. Dintre lucrările sale putem menţiona *Enigma ciudatelor Creaturi*.

Colman von Kevizcky

Acest militar în rezervă de origine maghiară este unul dintre personajele celei mai polemice şi controversate ale ufologiei. A lucrat ca şef al Departamentului de Educaţie Audiovizuală al Ministerului Apărării şi Personalului General Regal al Ungariei, nemaivorbind de implicarea sa în misiuni de spionaj ale SUA la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Rolul său în lumea OZN începe în 1966, când a prezentat la Biroul de Informaţii Publice al Naţiunilor Unite o analiză a problemei OZN bazată pe anii săi de investigaţii ca militar, unde asigura că acestea puteau fi o ameninţare pentru securitatea planetei. Ideea sa a fost prezentată şi în octombrie 1978, în faţa celei de-a 33-a sesiuni a Adunării Generale a Naţiunilor Unite, solicitând o acţiune internaţională rapidă faţă de ameninţarea extraterestră. Până în ziua de astăzi von Kevizcky a continuat, practic de unul singur, să susţină această idee pe care o apără şi o divulgă prin organizaţia sa ICUFON (Reţeaua Internaţională de Investigaţii asupra OZN-urilor).

Salvador Freixedo

Heterodox şi polemic, este unul dintre cei mai de frunte gânditori ai fenomenului OZN. A aparţinut timp de 30 de ani Companiei lui Iisus, fiind suficientă doar o carte de-a sa critică faţă de Biserică, *Mi. Iglesia ducrme* (Biserica mea doarme), pentru ca să părăsească, Ordinul Iezuiţilor şi să se dedice din plin investigaţiei, analizei şi

— Popularizării fenomenelor paranormale. Rezultatul acestei munci intense au fost adevărate lucrări clasice ale bibliografiei ufologice precum *Defendământonos de los Dioses* (Să ne apărăm de zei) sau *Visionarios, misticos y contactos extraterrestres* (Vizionari, mistici şi contactele

extraterestre). Ultimele sale tendinţe în investigarea OZN se adaugă celor care cred că extratereştrii sunt cauza mutilării vitelor şi că aceştia au stabilit chiar şi un acord cu guvernul Statelor Unite. Rezultatul acestei noi perceperi a fenomenului l-a constituit lucrarea sa la *amenaza extraterrestre* (Ameninţarea extraterestră, 1989).

Roberto Pinotti

Este părintele ufologiei italiene şi la ora actuală conduce Centrul Ufologic Naţional (CUN), primul centru italian care s-a dedicat din plin investigării raţionale a acestui fenomen contemporan. Reperele Slui Pinotti sunt multe, dintre acestea se poate sublinia obţinerea sprijinului Ministerului Apărării în obţinerea de documentaţie OZN, precum şi înfiinţarea unor reviste de prestigiu internaţional precum *Notiziario UFO*. Arc câteva monografii publicate despre OZN-uri în ţara sa dintre care o menţiune specială o merită cartea *UFO*, *Visitatori da Alirove*. Una dintre cele mai mari pasiuni ale sale este studiul fenomenului OZN în India Antică, pe care a vizitat-o în diverse ocazii obţinând multe informaţii inedite despre „vimanas" sau navele zburătoare ale zeilor din *Mahābhārata*. De altfel a conferit în cadrul unor simpozioane internaţionale despre programul SETI (Căutarea Inteligenţei Extraterestre) şi în faţa Camerei Lorzilor din Marea Britanie pe tema enigmei obiectelor zburătoare neidentificate.

Marius Lleget

A fost considerat (până la moartea sa în 1988) unul dintre primii ziarişti spanioli care s-a dedicat dezvăluirii fenomenului OZN. A descoperit predecesoarele „farfuriilor zburătoare" în anul 1946, când a avut loc misteriosul val de „bombe zburătoare" deasupra Scandinavici şi şi-a intensificat activitatea în momentul popularizării fenomenului OZN în vara anului 1947. Interesul său pentru acest fenomen l-a făcut să devină unul dintre fondatorii, în 1958, a Centrului de Studii Interplanetare (CEI) din Barcelona, şi a publicat prima sa lucrare despre obiecte neidentificate pe care a numit-o *Mitoy realidadde*

losplatillos volantes (Mit şi realitate privind farfuriile zburătoare) unde, din câte a recunoscut după aceea, a fost excesiv de generos faţă de fenomen.

De-a lungul anilor, Marius Lleget şi-a obiectivat investigaţiile, una dintre loviturile cele mai puternice primite fiind ştirea celor doi ufologi sinucişi în Terrasa, în 1972. Din câte se parc Lleget a primit o scrisoare postumă din partea ufologilor care îl delegau să facă public în faţa Naţiunilor Unite un mesaj al extratereştrilor. Astăzi este considerat unul dintre pilonii principali al fenomenului OZN din ţara noastră.

Andreas Faber-Kaiser

Scriitor şi aventurier, de câţiva ani s-a specializat în chestiuni ufologice şi czoterice. Numele său este bine cunoscut datorită excelentei sale activităţi de dezvăluire privind lumea paranormalului pe care, din 1976 şi până în 1982, a realizat-o prin revista sa *Mundo Desconocido*. Dintre contribuţiile sale cele mai importante la misterul ozn-urilor se poate sublinia traducerea a unei bune părţi a documentaţiei pe care CIA o avea despre OZN-uri şi care a început să fie declasificată în 1978, datorită recent aprobatei – la aceea vreme – Legi a Libertăţii Informaţiilor (FOIA). Lucrările sale, *Informes de avistamientos* (Rapoarte despre identificări) şi *Documentación y Memorandos* (Documentaţie şi Memorandumuri – 1981) constituie rezultatul palpabil al acestei activităţi. Paralel cu interesul său ufologic, Faber Kaiser s-a concentrat asupra conexiunilor dintre culturile antice şi extratereştri, care, după spusele investigatorului, au influenţat într-un mod direct crearea rasei umane. Cele 12 cărţi publicate, ultima dintre ele fiind *Păpuşa Umană*, se plasează în ipoteza mai sus expusă şi ne arată un scriitor serios, preocupat de fiinţa umană şi valorile acesteia. Astăzi îndeplineşte sarcina de delegat în Cataluñia şi desfăşoară coordonarea internaţională la *Mas Alia*.

Erich von Däniken

S-a născut pe 14 aprilie 1935 în Elveţia. Din anul 1955 începe să călătorească prin toată lumea pentru a

încerca să rezolve marea dilemă care s-a transformat în obiectivul vieţii sale: au primit străMoşii noştri vizite ale altor fiinţe ale universului? Este, fără îndoială, cel mai polemic autor în planul speculaţiilor extraterestre. Cărţile sale s-au vândut în circa 50 de milioane de exemplare şi s-au tradus în 31 de limbi, fiind publicate în 40 de ţări. Se evidenţiază dintre acestea *Amintiri despre viitor*, *întoarcerea la stele*, *Provocarea zeilor*. *Profetul trecutului* şi *ochii Sfinxului*. El este de altfel sufletul organizaţiei *Ancient Astronaut Society*, înfiinţată în 1973, ale cărei obiective sunt determinarea existenţei vieţii inteligente şi tehnologiei dezvoltate pe Pământ în epocile anterioare timpurilor istorice şi determinarea primirii de către planeta noastră a vizitelor extratereştrilor.

Whitley Strieber

Dacă ar trebui să desemnăm pe cineva ca responsabil al conştientizării publice în privinţa importanţei fenomenului răpirilor ar trebui să-l numim pe Whitley Strieber. Prolific scriitor de science-fiction şi de lucrări moderne, a publicat în 1987 un volum polemic numit *Communion*, unde afirmă că din 1985 este vizitat de către entităţi de origine necunoscută, probabil extraterestre, din câte a afirmat iniţial, care se introduceau în dormitorul său şi îl supuneau la o dureroasă serie de examinări fizice şi psihice. Toată familia lui s-a văzut implicată, într-un fel sau altul, în aceste întâmplări. Despre Whitley Strieber putem să spunem că nu este propriu-zis un investigator. Este parte integrantă a fenomenului şi unul dintre cei mai fervenţi apărători ai săi. Acesta nu exclude analiza experienţei descrise dintr-un punct de vedere critic. Lucrările sale ufologice sunt, în afară de *Communion*, o a doua parte a lucrării apărută sub titlu *Transformation*, 1988, şi *Majestic*, 1989, un roman bine documentat bazat pe cazul OZN-ului prăbuşit la Roswell, New Mexico, în 1947.

Aimé Michel

Fără a lua în consideraţiei lucrările sale, cu greu am fi putut avea o viziune coerentă asupra evoluţiei gândirii

faţă de fenomenul OZN. Michel este unul dintre primii cercetători ai J temei, autor al unei lucrări fundamentale: *Misterioasele \ farfurii zburătoare* (1963). În aceasta expune teoria *ortoteniilor*, care sunt nişte linii imaginare pe care, doar teoretic, circulă mai des OZN-urile.

Această idee a fost dezvoltată de 1

Michel datorită studiilor sale, t asupra incredibilului val franţuzesc de apariţii neidenţificate din 1954.

Michel a fost, de altfel, pionier atunci când s-a referit la conceptul de „indici de stranietate", semnalând cu putere cum „fenomenul OZN este cu atât mai ciudat cu cât este mai bine văzut; indicele de stranietate creşte invers proporţional cu distanţa". Cazul lui Michel, precum se întâmplă cu mulţi alţi investigatori, este completat atunci când, obosit de lipsa de informaţii novatoare privind fenomenul OZN din anii '80, se decide să dea atenţie altor sfere ale necunoscutului. Rezultatul acestei preocupări universale este lucrarea *Misticismul, omul interior şi inefabilul* (1975) şi lucrări complexe dedicate esoterismului.

A decedat în 1992.

Jean Sider

CONTACTE SUPRATERESTRE II Iluzia cosmică

Cartea este urmarea firească a lucrărilor *OZN-Dosar secret* şi *Contacte supraterestre – Elemente de stranietate*.

Jean Sider îşi continuă demonstraţia, susţinând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contact avute cu o inteligenţă străină societăţii noastre. Toate sistemele nopastre de credinţă, toate ideologiile, filozofiile, religiile şi superstiţiile noastre sunt folosite de o inteligenţă superioară nouă, într-un scop pe care abia începem să-l intuim, dar care justifică neapărat mijloacele. Oare concepţiile noastre nu sunt modelate de acel „factor X", care ne sfidează imaginaţia? De aceea Jean Sider insistă să nu ne încredem în aparenţe: manipulatorii sunt mascaţi şi ne înşală sistematic.

Această carte îi va uimi şi îi va încânta pe toţi amatorii de mistere neexplicate, prin precizia faptelor

citate şi îndrăzneala lucidă a raţionamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Hartwig Hausdorf EXPERIMENTUL PĂMÂNT

De la începutul tuturor timpurilor, inteligenţe extrem de avansate din spaţiu fac o experienţă genetică pe planeta noastră. O centrală atomică pe care au instalat-o acum aproape două miliarde de ani în folosul lor sau capodopere hi-tech microminiaturizate vechi de trei sute de mii de ani sunt numai două din multele exemplele incredibile ale activităţii lor. Activitate cuprinzând un şir lung de evenimente uluitoare, precum Operaţiunea Sodoma şi Gomora: lagăre de exterminare pentru mutanţii genetici!

Un raport publicat pentru prima oară, despre un inventator englez genial, care a descoperit secretul tehnic al ozn-urilor, precum şi interviul în exclusivitate luat autorului elveţian Erich von Däniken despre schimbarea paradigmelor, subliniază faptele senzaţionale pe care le prezintă această carte.

Autorul ne aşază în faţa unei oglinzi: „Încununarea creaţiei” este, în realitate, numai rezultatul provizoriu al unui experiment gigantic pe termen lung al inteligenţelor extraterestre!

TRIUNGHIUL DRAGONULUI de Charles Berlitz

UFO

Mărginite pe două laturi de marile abisuri de pe fundul oceanului şi de adevărate canioane adânci de cinci până la opt metri, apele Triunghiului formează valuri „triunghiulare”, de parcă însuşi oceanul ar semnala confluenţa unor puteri impresionante şi ineluctabile.

De sute de ani, băştinaşii sunt convinşi că acolo sălăşluiesc monştrii marini, care stau la pândă pentru a-i înghiţi pe invadatorii imprudenţi.

Cercetările au scos la iveală faptul că în Triunghiul Dragonului au dispărut sute de nave de toate dimensiunile.

Piloţii care au supravieţuit survolării Triunghiului au raportat funcţionarea defectuoasă a instrumentelor de

bord, ceţuri ciudate şi o accelerare a timpului.

Numărul şi importanţa dispariţiilor au determinat Japonia să declare această regiune zonă periculoasă. Ca şi Japonia, Forţele Aeriene ale Statelor Unite au catalogat Triunghiul Dragonului ca o zonă de „permanentă preocupare”.

Ce ascunde Triunghiul Dragonului?

Charles Berlitz realizează un studiu tulburător al acestui fenomen şi oferă o nouă perspectivă asupra ciudatei şi spectaculoasei enigme a TRIUNGHIULUI DRAGONULUI, unul dintre marile mistere al planetei noastre.

9 iulie 1947: Un aparat C-54, pilotat de căpitanul Oliver W. „Pappy” Henderson, duce fragmentele (poate găsite pe al doilea sit) la Fort Worth. Acolo este adăugat un cheson care conţine cele patru cadavre de umanoizi aduse de la Roswell fie mai devreme, fie mai târziu. Apoi, aparatul C-54 decolează cu direcţia Wright Field.